editura elit comentator

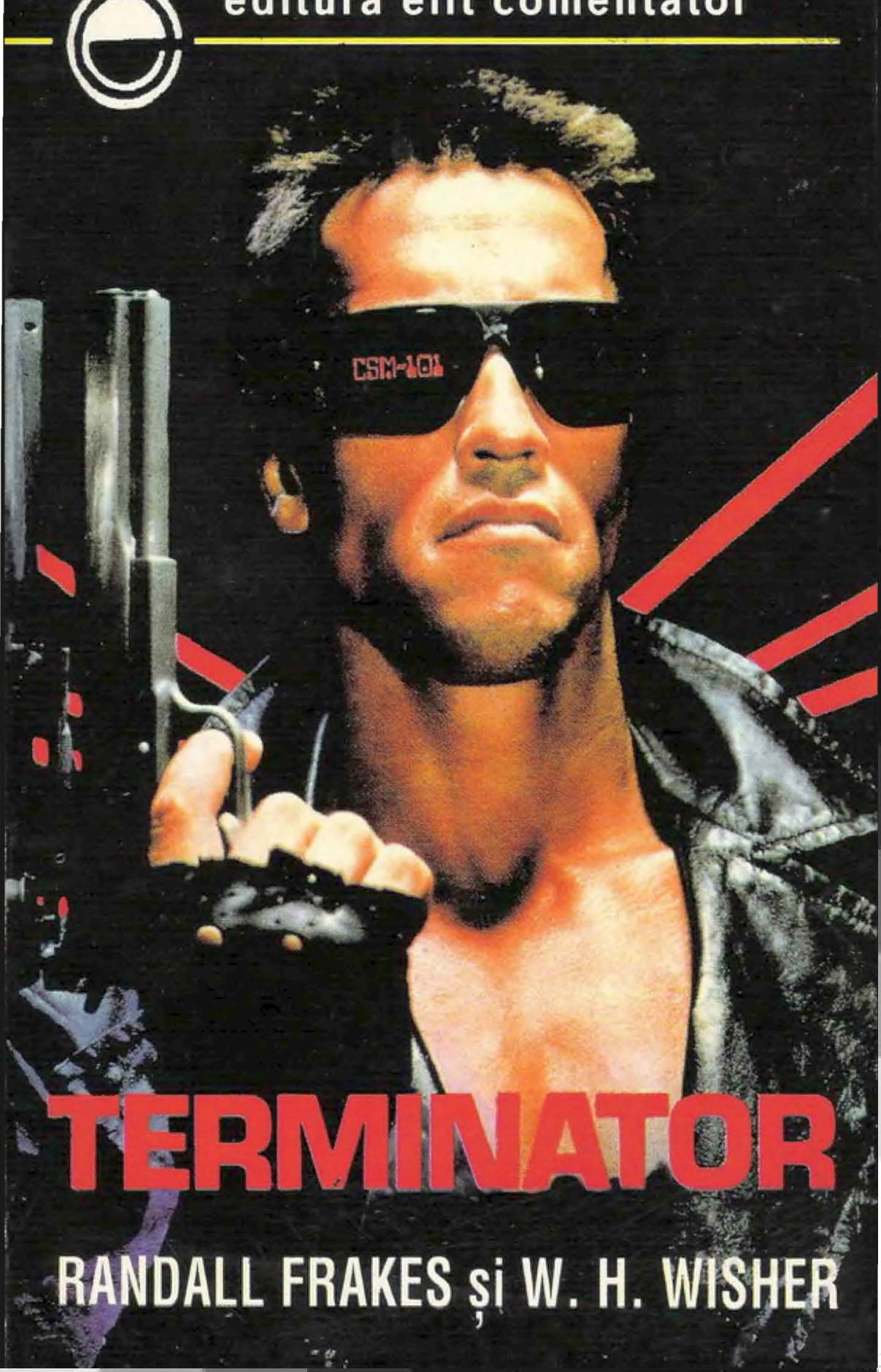

TERMINATOR

RANDALL FRAKES și W. H. WISHER

Randall Frakes, W.H. Wisher

Terminator I

Titlu original: TERMINATOR by Randall Frakes & W. H. Wisher
Copyright 1984 A Greenberg Brothers Partnership.
Published by arrangement with Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc. Translation Copyright 1992

Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română, inclusiv pentru Republica Moldova, sunt rezervate Editurii Elit Comentator

I.S.B.N. 973-9100-49-X

RANDALL FRAKES
W. H. WISHER

TERMINATOR I

În românește de
Anca Irina Ionescu

Editura Elit Comentator București
1994

Pentru James Cameron, primul care l-a văzut pe Terminator ieșind din foc.
Mulțumirile noastre lui Fred Klein și Dave Stern de la Bantam pentru răbdarea și bunul lor gust.

ZIUA ÎNTÂI

Los Angeles, California
Observatorul din Parcul Griffith
Vineri – ora 3.48

"Istoria a murit" scrijelise cineva pe unul din pereții de stuc ce înconjurau observatorul luminat de lună. Poate că aceste cuvinte fuseseră scrise de un student aflat în toane proaste, sau poate că fuseseră scrise cu un spray colorat de un membru al bandei din cartier care își începuse ritualul obișnuit de marcare a teritoriului printr-o găselniță cu iz literar. Sau poate fusese trasată acolo de cineva care știa că acesta este adevărul. Clădirea cu trei cupole era cufundată în tăcere, luminată numai de un glob palid gălbui, aflat deasupra ușii de cupru și sticlă de la intrare. Terenul din jur era destul de curat, îngrijit de paznicii parcului cu conștiinciozitate, totuși pe alocuri se zăreau grămăjoare mici de gunoi, învârtindu-se prin parcarea mare și aruncate de vântul de martie în zidurile scorojite.

Cândva, acest observator reprezentase o fereastră de lucru prin care se cerceta cosmosul. De când fusese construit, astronomii cugetaseră la mersul secular al ceasului cosmic din cer, scrutându-l din înălțimea dealului. Acum, lucrul acesta era aproape imposibil, din cauza păienjenișului strălucitor al iluminatului

artificial din Los Angeles, care făcea să păleasca stelele. Norii emanați de instalațiile industriale și gazele provenind de la circulația autovehicolelor adăugau, în plus, un strat de nori aproape opac și constant care contribuia și el la frânarea activității telescoapelor, aflate într-o stare de somnolență aproape totală.

Cu timpul, observatorul se transformase într-un planetariu, boltele cupolelor reflectând acum "stelele" proiectate dintr-un aparat; evident, acestea nu erau decât o amintire îndepărtată a originalelor lor.

Cândva un centru universitar de cercetare, observatorul devenise acum ca și Disneylandul, un loc pentru turiști și pentru excursiile în aer liber organizate cu elevii din clasele de științe; de când îi fusese adăugat și Laserium-ul – o încăpere în care raze laser desenau un număr infinit de modele pe boltele arcuite în ritmul muzicii rock – era și un loc de popas pentru elevii de liceu în căutarea unei alternative în locul cinematografului în aer liber în care puteau intra cu mașina și concertele de muzică rock. O altă atracție era panorama orașului Los Angeles privit din parcare. În cele treizeci sau patruzeci de zile pe an când aerul era mai limpede – și uneori devenea mai limpede ca aerul de la munte, cu umbre fine ca lama de cuțit – perechile de tineri se opreau după ultima reprezentație de la Laserium ca să admire un spectacol de umbre și lumini ceva mai static, dar la fel de tulburător, până când geamurile mașinilor se abureau și alte simțuri decât cel vizual câștigau în importanță, devenind preponderente.

Chiar dacă nu aveai o întâlnire, vederea care se desfășura în fața ochilor de acolo, de sus, merita o ascensiune destul de lungă. Asta în zilele în care șoseaua era uscată, nu ploua peste oraș și mozaicul multicolor al iluminatului stradal și al reclamelor de neon erau estompate ușor de norii negri care coborau

grei și uzi dinspre Santa Monica, totul profilat pe fundalul îndepărtat, de un verde închis, al apelor Pacificului. Altfel nu merita să te lași zgâlțâit de vânt; așa că acum, când furtuna era iminentă, singurul vehicul care se mișca prin Vermont Canyon Road era un fel de hipopotam galben-portocaliu, o gunoieră a Serviciului de Salubritate al Orașului.

Del Ray Goines bâjbâi în buzunarul din dreapta al hainei după butonul de reglare a volumului tranzistorului. Degetele lui B. B. King gâdilau strunele ghitarei scoțând acorduri languroase de blues. Lui Del îi plăcea în mod deosebit partea aceasta, dar camionul lui pierdea teren, astfel că fu nevoit să ambaleze motorul și în zgomotul acesta cântecul lui B. B. King dispăru cu totul. Căștile pe care le cumpărase odată cu playerul cu casete erau prea ușoare, lăsau să pătrundă prea mult zgomot din afară. Își aminti că intenționase să cumpere modelul mai vechi, care acoperea urechea complet. Era interzis să poarte căști în timp ce conducea un autovehicul, cu atât mai mult când era vorba de un angajat public, dar, la naiba, trebuie totuși să faci ceva ca să nu înnebunești. Mai întâi muzica, după aceea gunoiul, își zise Del. Dacă îl prind că folosește tranzistorul în timpul serviciului, îl aruncă în stradă. Nu că i-ar fi plăcut munca aceasta. Dar trebuia să mănânce, mai era și pensia alimentară a Leannei și împuțitul de proprietar și câinele lui, Boner.

Bineînțeles, aici avea un salariu decent, marele danez mânca bine, asta-i clar. Și apoi, nimeni nu putea spune că este un pierde-vară. Cu toate acestea, să care gunoaiele dintr-un capăt al parcului în altul nu era exact meseria visurilor lui. Acum douăzeci și doi de ani făcea exact ceea ce dorea – fundaș la Houston Oilers. Două sezoane bune, aproape cele mai bune pe care le avusese echipa Houston Oilers.

Dar după aceea necazurile s-au ținut lanț. S-a accidentat la genunchi; apoi a venit divorțul. A fost dat afară din echipă. Cea mai mare parte a salariului i s-a dus în buzunarul unui jucător de poker mai bun decât el. De atunci a dus-o cam târâș-grăbiș. Mai avusese și câteva reveniri, dar până la urmă viața îi venise de hac. Și acum era gunoier... adică, scuzați, lucrător de teren la Departamentul salubrității orașului. Cărător de țucale. Îl recomandase un fost coechipier și fusese angajat.

În picioare de la ora 2 noaptea. Să te cațeri în monstrul ăsta de metal și să te lupți cu el prin diverse străduțe înguste ca să culegi resturile de la picnicul cuiva. Și gunoiul acesta împuțit, pe jumătate putrezit și rău mirositor te însoțea mereu. Pretutindeni. Ca un lucru însuflețit.

Apucă schimbătorul de viteze în palma lui mare, maronie și ambreie de două ori, cu violență. Se apropia de vârful pantei și trebuia să coboare într-o viteză inferioară. Conduse camionul în parcarea Observatorului și clipi din ochi: o Chevrolet Malibu '68 care stătea ca o baricadă chiar în drumul lui. Timp de două secunde, îi trecu prin minte că cineva vrea să-i facă munca și mai periculoasă, și mai dezagreabilă; zări apoi un băiat alb care urina pe masca din față a mașinii. Băiatul purta o geacă de piele plină de lănțișoare, avea părul roșu ridicat în sus ca o creastă de cocoș, amintindu-i lui Del de Buckwheat de la Little Rascals și niște blugi gri vârâți în cizme. Un rocker punkist, așa li se spunea. Del frână cu putere și manevră volanul uriaș. Băiatul – să fi avut șaptesprezece sau optsprezece ani – nici nu se clinti măcar când camionul lui Del trecu pe lângă el. Del se uită în oglinda laterală ca să vadă dacă băiatul nu sare în lături. În loc de aceasta, băiatul se întoarse calm cu fața spre gunoieră fără a înceta să urineze, jetul stropind roata din spate.

Spaima lui Del fu înlocuită de o explozie de furie, şi apăsă din toate puterile cu palma în centrul volanului. Şuieratul claxonului ar fi putut să trezească şi morţii din morminte. Asta chiar că o să-i facă băiatului părul măciucă în cap. Del se uită în oglindă dar nu putu decât să-l vadă pe băiat cum se strâmba la el.

Tâmpitul, măgarul. Un idiot. Dacă mai încearcă figura asta şi la întoarcere, o să-i dea el pişat pe maşină!

Pe bara de protecţie a camionului era scris: Asigurat la Smith and Wesson. Avea la el şi un pistol calibrul 22, pe care îl cumpărase cu câţiva ani în urmă de la cumnatul său. Singurul lucru asupra căruia trăsese cu el era o cutie de bere Budweiser, dar ştia să ochească şi să apese pe trăgaci.

B. B. King se întoarse, pătrunzându-i în suflet, în timp ce conducea camionul mare pe asfalt spre pubele.

Del Ray încercă să se liniştească. Dar îşi aminti de ce începuse să poarte arma la el. Nu era vorba de nenumăratele bătăi şi lupte cu cuţitele dintre diverse bande care se petreceau în parc. Era vorba de o chestiune mult mai personală. Era a treia săptămână de când fusese angajat şi lucra într-o altă secţiune a parcului. Acţionase levierul, ca să ridice o pubela şi s-o golească în spate, când, deodată, ceva a căzut cu zgomot greu şi s-a rostogolit peste capotă.

Poliţia spusese că era vorba de o crimă legată de droguri, dar tot ceea ce ştia Del era că băiatul acela de optsprezece ani fusese spintecat şi o bună parte din ceea ce mâncase i se revărsase lui pe parbriz. Aşa că începuse să poarte un pistol la el. Şi apoi, în ultima vreme, puştii ăştia albi deveneau din ce în ce mai bizari. Se uită din nou în oglinda laterală, dar acum era prea departe ca să mai vadă ceva. Luă

o curbă şi intră într-o fundătură unde pubelele stăteau aliniate ca nişte epave de metal. În timp ce manevra maşina în aşa fel încât să poată apuca prima pubelă, începu să se mai relaxeze. "Ai cam început să îmbătrâneşti, Del", îşi zise în gând. Dar treaba îi luă mai mult timp ca de obicei, pentru că privea mereu absent în oglinda retrovizoare, aşa, pentru orice eventualitate.

Mark Warfiel tocmai făcea pipi când monstrul intra mugind în parcare. Ca un cangur încremenit din cauza farurilor unui vânător, Marc înlemni. Soarta însăşi se prăvălea peste el, ca să-i pună la încercare vârtoşenia. Soarta cu jumătate de tonă de gunoi în spate ca un demon. "Futu-i mama ei de soartă! Mă piş pe ea!"

Ceea ce şi făcu, atunci când gunoiera trecu pe lângă el.

O clipă mai târziu, pe când îşi punea cocoşelul la loc în pantaloni, zgomotul strident al claxonului îl făcu să sară în sus şi să-şi ciupească instrumentul în dinţii fermoarului de la şliţ.

Atunci avu revelaţia că soarta îşi bate joc de el. Îi spărgea urechile, îi jupuia carnea de pe trup. Ridică pumnul ameninţător cu degetul mijlociu în aer. O să-i arate el, mama ei de soartă! O să-i dea una de n-o s-o poată duce! Ca şi pământului. Şi acesta îşi bătea joc de el. Se ondula sub picioarele lui ca un şarpe legat de un zid.

Deşi se luptă cu el ca un adevărat profesionist, sesizându-i toate mişcările, pământul fu totuşi cel care câştigă bătălia. Îl ajunse şi îl lovi în obraz rău de tot. Văzu o strălucire albă, îşi auzi propriul mormăit ca venind din depărtare apoi simţi izbitura din frunte, când parcajul se ridică şi-l lovi. Râse. Îi auzea râzând şi pe prietenii lui; probabil de el. Johnny, un ticălos grăsun şi jegos. De regulă îi spuneau Kotex. Şi Rick,

înalt, osos, ca o fantomă într-un balonzaid soios. Prietenii lui. Îi iubea. Îi ura. Erau niște împuțiți. Poate c-o să-l taie pe unul din ei la noapte. Zări câteva sticle de bere nedeschise la baza telescopului care funcționa cu jetoane și în jurul căruia dansau Kotex și Rick. Erau pe o platformă de observație la marginea parcării, la un milion de mile depărtare, dar îi auzea de parcă ar fi fost la 10 m.

O începuseră la Cathay, țopăind pe lângă scenă, dând din mâini și punându-și în funcțiune dinamul. Energia adrenalinei le izbucni prin toți porii când ieșiră în stradă și în parcaj niște derbedei se luară de ei.

Kotex îl băgă pe unul din tipi cu capul pe fereastra mașinii iar ceilalți o luară la sănătoasa. Dinamul lor interior luase viteză; adrenalina și cocaina amestecate în sângele lor le crea o stare de excitare și frenezie.

Se băgară în Malibu și porniră la drum pe un traseu sinuos, ca un șarpe, hămesiți, fără direcție precisă, până se treziră în parcarea de pe colină.

Mark sughiță puternic; sau poate râse. Uneori sentimentul era același. Acum Kotex și Rick se băteau. Sau poate că încercau numai să se îmbrățișeze. Aveau intenția să spargă sticlele. Și lui îi era sete. Era o jignire usturătoare. Începu să se târască.

Fulgerul străluci puternic pe fundalul uriaș de nori negri care se îndreptau spre Observator. Del nu dorea să se ude când va coborâ Vermont Canyon așa că grăbi puțin ritmul, apăsă pe levierul care comanda macaraua hidraulică și lăsă jos ultima pubelă. Se dădu înapoi ca să curețe brațul macaralei când străluci alt fulger. De astă dată fusese foarte aproape, chiar deasupra mașinii. Parcă și vedea titlul din ziarele de

a doua zi: "Lucrător de la Salubritate ucis de trăznet". Nu dorea câtuşi de puţin aşa ceva. Trânti mai întâi levierul la locul lui. Când apăsă pe pedala de accelerație, motorul tuşi scurt şi amuţi. În acelaşi timp, luminile farurilor se stinseră şi B. B. King amuţi la rândul lui.

"A nu, asta nu şi nu", se gândi el, dându-şi seama că se afla la nu ştiu câte mile de cel mai apropiat telefon. Încercă să pornească din nou motorul cu cheia de contact. Nimic.

"Futu-ţi mama ta de rablă!"

Încercă din nou. Tot nimic, nici măcar un declic al starterului. O voce interioară îi şoptea că tranzistorul mergea cu baterii şi nu avea nici un motiv să se întrerupă pentru că gunoiera era în funcţiune. Simţi că părul de pe ceafă i se ridică în sus, ca o perie. Poate că simţea ceva din încărcătura specială a aerului. Izbi cu pumnul în maşină.

– Mama ei de rablă, nu face nici cât o ceapă degerată...

Del tocmai termina de înjurat când se întâmplă ceva pe câmpul noroios din faţă. De jur împrejurul camionului începură să ardă lumini, ca nişte focuri de artificii, repezindu-se spre chipul lui. Întoarse cheia în contact. Nici un rezultat. În acel moment un uriaş arc de energie sfâşie atmosfera ca un şarpe imens târându-se pe marginea uneia dintre pubele. Instinctiv, Del lăsă din mână orice obiect de metal, îşi smulse căştile metalice de la urechi şi îşi smuci cotul de pe rezemătoarea de metal. Avea cizme de cauciuc. Oare sunt izolatoare? Izolatorii opreau curentul electric sau îl lăsau să treacă?

O, Mamă, nu mă lăsa să mor! Aerul vuia ca un aparat de radio între două staţii, muzica era distorsionată în zgomote stridente. Şi pârâiturile şi păcăniturile se înteţiră, sugerând un disc de 78 învârtit sub

turația sa. Totul se amesteca în aerul dens care înconjura camionul, mugind ca un transformator uriaș.

Del voia să iasă din mașină și să fugă, dar simțea că dacă iese va fi un om mort. Aici nu era vorba de un fulger obișnuit. Câmpul de forță desena un model neregulat de linii care se prelingeau pe lângă camion, încolăcindu-se ca niște șerpi și mângâind metalul cabinei.

Privea paralizat la dansul frenetic al liniilor de forță care la un moment dat se strânseră într-un glob uriaș. Globul era strălucitor, aproape orbitor, părând că a concentrat în el toate energiile fuzionate ale liniilor de forță. Del simți că părul i zbârlește, ca și când ar fi fost mângâiat de briză, deși nu se simțea nici cea mai slabă adiere. Apoi părul i se ridică drept în sus și înțepeni ca un arici. Ca la punkiști. Dar asta nu pentru că îi era frică – trecuse prin stadiul de frică cu câteva secunde în urmă și acum era cuprins de teroare – însă atmosfera era îmbibată de electricitate statică datorită căreia cabina se umpluse de mirosul de mult uitat al aerului ozonat.

Apoi lui Del i se înfundară urechile, din cauza presiunii mereu în creștere. Globul de lumină explodă în țăndări purpurii și ceva irupse în existență cu un muget care amintea de Mean Joe Green urlând prin Munții Stâncoși.

Del își prinse capul în mâini când presiunea făcu un salt brusc și îi sparse geamul parbrizului, pulverizându-l în mii de granule care se împrăștiară pe spatele lui Del. Suflul exploziei aspiră cu putere aerul din cabină cu un pârâit oribil. Apoi lucrurile părură să se liniștească.

Del se îndreptă ușor, ferindu-se să nu se taie. Nu avea nimic, cu excepția urechilor, în care parcă simțea că are ceva. O contuzie.

Încercă să-și desfunde urechile cu palmele, dar fără nici un rezultat. Simțea un nod în gât, dar nu

putea sa înghită, nu din cauza surzeniei, asta nu mai conta, dar se uita țintă la norul de aburi care se ridica pe locul unde se produsese explozia și se dispersa acum rapid în vântul rece, ca un abur. Și din el ieșea ceva. Acolo unde mai înainte nu fusese nimic. Del nu voia să privească.

Dar știa că trebuie să privească la acel ceva care urma să-l omoare. În mintea lui Del Ray Goines nu încăpea nici o îndoială cu privire la faptul că era ceva supranatural și că era acolo pentru el și, întrucât era un ticălos nenorocit, era acolo ca să-i provoace moartea. Și întotdeauna trebuie să-l privești pe călău în față. Așa că Del întoarse capul și privi la forma albă care apărea din ceață.

Venise din neant și acum era acolo.

Își dădea seama că respiră. Apoi se ondulă grațios, luând forma unui bărbat gol. Părul tăiat scurt, milităreste, fumega. Pielea îi era acoperită cu o cenușă fină care căzu alături ca o făină moale, lăsând să se vadă o piele roz ca de nou-născut. Dar nu era vorba de un copil.

Del văzuse și bărbați mai mari pe când juca la Oilers. Poate chiar și unii mai puternici. Dar nu perfecți ca acesta.

Mușchii i se strângeau în fascicole și ondulau în mișcări line, dând la iveală frumusețea trunchiului. Brațele erau un adevărat studiu sculptural de simetrie și putere, curba perfectă a bicepșilor se subția cu precizie deasupra cotului, continuându-se apoi cu o exactitate matematică în antebrațele care se terminau cu încheieturi subțiri, de-a dreptul grațioase. Degetele mâinilor masive erau puternice și flexibile.

Dacă îl pui pe bărbatul acesta pe un teren de fotbal, poate merge oriunde vrea. Nici chiar Del Ray cu toată greutatea lui nu l-ar fi putut pune la pământ. Și Del își dădu seama de unde venea această forță

aparte. Nu din trup. Din chip. Implacabil. Viu, totuşi fără viaţă. Gata să înghită, fără să dea nimic. Şi, încă mai mult decât chipul, erau ochii. Ochi duri, de un albastru cobalt din care radia moartea. De neimaginat. Fără milă. Fără odihnă. Genul de moarte la care oamenii nu se gândesc niciodată, pentru că este prea ireală. Simplu, fără emoţie şi tocmai de aceea şi fără milă. Vedea clar că omul se uită la el. Dacă era destul de aproape ca să vadă ochii omului, Del îşi dădea seama că este şi destul de aproape ca să fie ucis de el.

Una din problemele cele mai supărătoare ale lui Del pe terenul de fotbal devenise acum singura lui speranţă: picioarele. Inima începuse deja să-i bată cu putere.

Del izbi cu umărul în portieră şi sări afară, pe pavajul rece. Picioarele primiră şocul dureros, trimiţând reflexe chinuitoare în genunchi. Mişcă-te!

Del o luă la fugă, alegând în lungul camionului, cât mai departe de omul care arunca fulgere din ochi ca dintr-un tun în direcţia lui, urmărindu-l pe grăsan într-un sprint alert.

Del ignoră durerile cumplite pe care le simţea în picioare şi care îi reverberau în genunchiul vătămat şi îl înjunghiau în coapse. Monstrul cumplit era chiar în spatele lui, ştia acest lucru. Nu era nevoie să privească înapoi, ca să-şi dea seama. Stomacul lui i se crispase şi îi alerga în sus şi în jos prin abdomen, dar reuşi să-şi ţină echilibrul. N-o să se lase el doborât de pântece!

Străbătuse deja jumătate din drumul spre parcare, când îi zări pe punkiştii de la Observator. Ar trebui să-i prevină. Dar îşi aminti de băiatul care urinase pe maşina lui şi şi-i scoase din minte. N-au decât să se descurce singuri. Şi apoi, cine ştie, poate că or să-l oprească pe individul din urma lui.

Fugea mâncând pământul.
Fugea ca să-şi salveze viaţa.
Trecu de Chevy-Malibu.
Trecu de punkişti.
În jos pe şoseaua bătută de vânt.

Se rostogli apoi pe panta înclinată de la Vermont Canyon Road. Acum nici să fi vrut nu s-ar mai fi putut opri. Elanul îl impingea mai departe ca şi când ar fi fost prins în pumnul unui uriaş până când, în cele din urmă, genunchiul cedă şi pământul îl luă în braţe şi îi dădu drumul de-a rostogolul pe panta abruptă. Se lăsă rostogolit, pradă forţelor gravitaţiei şi inerţiei, satisfăcut, în agonia sa, s-o sfârşească acolo unde el va găsi de cuviinţă.

Se opri între nişte buruieni umede, la vreun metru de un gărduleţ în formă de lanţ, răstignit pe spate, cu trupul moale, fără vlagă. Şi atunci, parcă cineva învârti butonul de volum al lumii. Începu să-şi audă propria respiraţie şuierătoare şi izbucni în plâns.

Del se ridică binişor în capul oaselor şi lumea începu din nou să se clatine. Drumul în urma lui era pustiu. Nu se vedeau urme de paşi. Nici un Demon de pe Lumea Cealaltă. Începu să bolborosească în minte toate rugăciunile de mulţumire pe care fusese obligat să le înveţe. Şedea pe ceva ce îl impungea în coapsă. Puse mâna şi simţi metalul încălzit de propriul corp al pistolului de calibru 22.

Cea mai profundă şi mai sinceră rugăciune de mulţumire fu că uitase cu totul să se folosească de el. Nu ştia de ce, însă avea senzaţia că asta nu l-ar fi oprit pe omul acela. Dar lui Del nu-i mai păsa. Şchiopătă ridicându-se în picioare şi o porni şontâcăind prin pământul ud de-a lungul gardului, cât mai departe de Observator. Şomajul începea să-i placă tot mai mult.

Era unul din puţinii oameni care îi scăpaseră Terminatorului.

Terminatorul își pierduse cotrolul timp de o microsecundă. Ceva ca o senzație copleșitoare îl aduse într-o stare de amnezie. Apoi își recăpătă imediat controlul. Ceața din creier i se risipi și imaginile deveniră clare. În jurul lui era o ceață de camuflaj, dar putea vedea prin ea. Telepurtarea în timp fusese nominală. Inspiră o cantitate mai mare de aer și o analiză. Era aceeași. Aici ca și Acolo, cu excepția câtorva poluanți ai conținutului de nitrogen. Fusese introdus într-un glob fetal, pentru a se mări astfel eficiența învelișului de discontinuitate temporală. Se ridică în picioare, ținându-și perfect echilibrul, în timp ce diversele părți ale organismului lui se adaptau la noua situație. Gelul conductor de pe corpul lui se carbonizase și îi izolase perfect epiderma de șocul flăcării. Învelișul de cenușă albă îl făcea să semene cu o sculptură clasică, în marmură sau alabastru, putând fi atribuită la fel de bine lui Bernini sau Rodin.

Terminatorul exploră cu privirea suprafața de acțiune. Un obiect de metal se afla pe asfalt, cam la patru metri în fața lui. Privi mai atent contururile obiectului și recunoscu imediat gunoiera-compactoare Diesel, circa 1975. O jumătate de secundă mai târziu identifică și clădirea din spate ca fiind Observatorul din Parcul Griffith. O secundă mai târziu – moment în care toate simțurile ajunseseră să-i funcționeze la nivel optim – identifică solul, clima și datele geografice generale ale localizării sale, referindu-se la o hartă pe care o avea în memorie. Ajunsese la țintă.

Își îndreptă atenția spre omul din camion. Era un negroid cam de cincizeci de ani, cântărind probabil în jur de 150 kg. Expresia feței lui exprima teamă, confuzie și șoc temporar. Evident, el era operatorul

vehiculului în care se afla. Deplasarea în timp îi spărsese parbrizul şi îi arsese sistemul de aprindere al maşinii. Terminatorul îşi concentră atenţia asupra omului. Observând mişcările izolate şi febrile ale corpului acestuia, estimă comportamentul subiectului şi stabili imediat că nivelul pericolului potenţial pe care îl reprezenta era foarte scăzut. Chiar înainte ca omul să sară afară din cabină, Terminatorul prevăzuse această posibilitate, calculând direcţia contracţiilor musculare din partea superioară a toracelui.

În timp ce creierul şi corpul lui începeau să funcţioneze în viteză, Terminatorul îl urmări pe bărbatul care fugea prin parcare. Ar fi putut să-l ajungă uşor din urmă, dacă ar fi considerat necesar, dar subiectul acesta nu era nici ţintă, nici ostil. Omul gol făcu un prim pas de încercare şi constată că se află în deplină stăpânire a funcţiunilor motorii.

Merse până la marginea parcării şi se uită la oraşul care se întindea jos. O hartă din memoria sa se suprapuse peste imaginea de la picioarele lui. Los Angeles. Începu să-şi dea seama de numele străzilor şi configuraţia lor şi trecu apoi în revistă toate evenimentele petrecute după sosirea sa şi detectă o eroare. Era în pielea goală. Avea nevoie de haine. Negrul avea haine. Ar fi trebuit să ia hainele omului negru. Diversele raţionamente i se îngrămădeau acum în minte şi înţelese că acesta era un oraş plin de oameni. Va trebui să găsească unul corespunzător ca dimensiuni şi constituţie fizică şi în felul acesta eroarea va fi corectată. Se întoarse din nou la peisajul oraşului care se întindea la picioarele lui; un om puternic, cu un fizic aproape perfect, gol în bătaia vântului la o temperatură de câteva grade peste zero care studiază harta în relief a oraşului Los Angeles, elaborând planuri pentru sute de strategii, trasând mii de itinerarii şi acumulând informaţii valoroase cu

privire la mediul înconjurător, înainte de a porni în misiune.

Mark era acum în picioare; chimicalele din organism îl impingeau ca pe o păpuşă acţionată hidraulic să meargă spre Kotax şi Rick. Îndreptându-se spre Kotex, îşi smulse epoleţii în formă de lanţ ai hainei şi îi răsuci puternic, izbindu-i în balustrada de oţel care înconjura parapetul. Pumnii şi picioarele începură să se balanseze când Kotex se ridică de pe balustradă şi se încleştară într-o luptă înverşunată.

Se răsuciră impreună, îmbrăţişaţi şi asudaţi şi dădură peste telescopul acţionat cu jetoane care îi absorbise atenţia lui Rick. Rick îi aplică lui Mark la ceafă o lovitură cu sticla de bere pe jumătate goală şi acesta se prăbuşi într-un amestec de spumă şi cioburi. Apoi, un şut aplicat cu abilitate, îl expedie pe Kotex de-a rostogolul peste casetofon care scrâşni şi se opri scurt.

Rick îşi ridică privirea de la telescopul pe care îl plimba de-a curmezişul parcării goale. Privirea lui mirată, inertă, se transformă într-o ocheadă şireată, plină de umor.

– Ei, zise el, încercând să le atragă vesel atenţia, ca şi când nu el ar fi fost acela care tocmai spărsese o sticlă de bere în capul unuia din ei. Ei, ce nu e în regulă cu imaginea aceasta?

Formă un fel de cadru cu mâinile, aşa cum văzuse că fac întotdeauna la televiziune regizorii de cinema îmbrăcaţi cu vestă şi purtând pe cap pălării cu borurile rotunde, întoarse în sus.

Şi chipul i se alungi.

Kotex privi un timp, ca şi când ochii lui nu ar fi fost în stare să prindă imaginea; apoi înghiţi în sec.

Era unul din tipii aceia care își poartă trupul bine lustruit cu ulei de plajă într-un bikini minuscul marca Speedo la ștrandul Muscle Beach din Venice. Numai că tipul din fața lor nu purta nici un fel de bikini, iar afară erau cam 4°C; și ploua, și era miezul nopții.

– Vine chiar spre noi, omule, zise Kotex, apropiindu-se de ceilalți doi.

Rick se depărtă de telescop, târșiindu-și picioarele, așa cum făcea atunci când era prost dispus.

– Hai să-i ardem vreo două, șuieră el peste umăr.

Mark îi văzu rânjetul și-și dădu seama că intraseră la apă. Omul gol se îndrepta direct spre ei, cu o privire neclintită. Mark avu un frison de rău augur și, după cât se părea, și Kotex. Reuși să spună:

– Hei, Rick, calmează-te, băiete. Tipul e al naibi de solid.

Rick îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Tipii de felul asta sunt niște pămpălăi. Se învârtoșează în fața oglinzii. Nu știu să se bată. Crede-mă. Ia uită-te la mine.

Kotex rânji. Era gata să accepte ideea, dar Mark sesiză ceva în mersul apăsat și în expresia chipului străinului care îl făcu să șovăie.

Mâna lui Rick se îndreptă spre buzunarul pardesiului lui croit cu măiestrie. Ca la un semnal, Mark și Kotex puseră pe furiș mâna pe cuțite. Mâna lui Mark era umedă de transpirație și creierul îi zbârnâia de teamă și de excitare. Dacă dădea acum înapoi nu va mai putea niciodată să li se alăture. Nu voia să fie exclus din grup.

Făcu un pas înainte.

Picioarele goale ale individului despuiat călcau pe asfaltul ud. Șiroaiele de ploaie spălaseră cenușa albă și formaseră un model ciudat pe piele, ca un furnir de lemn, ceea ce îl făcea să semene cu o statuie a Renașterii expusă secole de-a rândul acțiunii elementelor naturii.

Se opri în fața celor trei punkişti cu mâinile în jos. Poziție de drepți.

Cei trei se depărtară unul de altul, încercând să-l flancheze.

Rânjetul "cap-de-mort" al lui Rick îi înflori pe chip.

-- Frumoasă vreme pentru o plimbare, aruncă Rick.

– Frumoasă vreme pentru o plimbare, repetă străinul impasibil.

Iar Mark se simțea derutat, căci vocea lui suna exact ca a lui Rick. Numai că acum nu vorbea Rick; vorbea străinul.

Asta e necazul cu drogurile, nu poți fi niciodată sigur dacă un lucru straniu s-a întâmplat sau nu cu adevărat. Iar ceea ce se petrecea acum în fața lor era cât se poate de straniu.

Rick rânji vesel:

– M-am prins! Astăzi e zi de spalat, zise el iluminat. Nu mai ai nimic curat cu care să te îmbraci, așa-i?

Lui Mark îi veni să râdă, deși simțea un șarpe rece ca gheața cum i se plimba pe spinare. Rick întindea cam mult coarda.

– Nimic curat, așa-i? vorbi uriașul ca un ecou.

Mark își spuse încîudat: Oare își râde de noi?

Dar dacă este cumva un specialist în arte marțiale și așa înțelege el să se distreze? Se dezbracă în pielea goală și pornește să pocească pe cineva.

Mark strânse mâna pe mânerul de fildeș. Îți vin eu de hac.

Kotex, cu o grimasă caraghioasă, pocni de mai multe ori din degete în față străinului.

Privirea fixă a acestuia rămase neschimbată. Nici nu clipi.

– Hei, îndrăzni și Kotex, intrând în joc, eu cred că astuia îi lipsește o doagă.

– Hainele voastre, zise străinul pe un ton lipsit de expresie. Dați-mi hainele voastre.

Fură atât de uluiți, încât până și Rick rămase cu garda descoperită. Rânjetul îi dispăru o clipă de pe chip, apoi reveni lățindu-se și mai tare.

– Acum, ordonă străinul, la fel de rigid ca și până acum.

Rânjetul lui Rick dispăru ca o ușă trântită de un vânt rece.

– Te bag în ..., împuțitule!

"La naiba, am început!" gândi Mark.

Lama cuțitului lui Rick țâșni afară, licărind în lumina fluorescentă chiar sub bărbia străinului, înainte ca mâna lui Mark să fi apucat să facă vreo mișcare.

Apoi își scoaseră cuțitele și el și Kotex, lamele țâșniră și începură să se agite amenințător.

Foarte curat. Foarte precis. Garantat.

Numai că halterofilul din fața lor nu părea să fie câtuși de puțin înspăimântat, așa cum speraseră ei.

De fapt, abia dacă-și plimba o privire fără expresie de la unul la altul.

Mark simți că ceva nu era în regulă.

Apoi o minge de baseball îl lovi în plină față, iar în momentul în care lumea începu să se învârtă, își dădu seama că acesta fusese pumnul străinului, mișcat cu o viteză imposibil de imaginat.

Se lovi de balustradă și apoi se prăbuși dar privi în sus și apucă să-l vadă pe Kotex catapultat înapoi de o a doua lovitură de baros. Apoi căzu flasc la pământ, nemișcat. Mark știa: zdrobit. Mort.

Rick fentă și lovi, aruncându-se cu toată greutatea peste lama cuțitului. Acesta intră până în prăsele în abdomenul omului și se lovi de ceva tare, poate o coastă. Dar ce coastă să fie sub buric?

Rick se retrase cu mâna și lama cuțitului pline de sânge, ca să mai încerce o dată, când pumnul Terminatorului pătrunse în el.

În el. Mark văzu antebrațul gol intrând până la cot în trupul lui Rick, până la stern.

Rick holbă ochii când aerul îi tâşni din trup, parcă mai curând de uimire decât de durere.

Terminatorul îşi ridică braţul ca un cric hidraulic.

Cizmele lui Rick zăngăniră o clipă pe asfalt, în timp ce Rick rămase în aer măturând încoace şi încolo, ca un spânzurat timp de o secundă ce păru o eternitate. Se auzi un zgomot de oase zdrobite şi braţul Terminatorului se repezi înapoi.

Rick se prăbuşi, mort, înainte ca faţă lui să atingă pământul. Zdrobit şi cu şira spinării frântă, gemu o voce în mintea lui Rick.

Apoi străinul se întoarse spre el, ţintuindu-l cu privirea. Privind în acei ochi aveai senzaţia că priveşti gura unui pistol.

Mark se poticni dând înapoi în timp ce străinul se apropia de el.

Mark nu-şi putea lua ochii de la braţul străinului, plin de sânge până la cot – sângele lui Rick. Îi dădu-se un pumn care intrase în el şi ...

Mark se retragea tot mai mult, fără să privească înapoi şi se lovi de lanţul parapetului. Se întoarse ca să fugă în altă direcţie şi văzu că se afla într-un colţ, departe de platforma Observatorului. Străinul se apropie de el.

Mark avu prezenţa de spirit să-şi smulgă în grabă hainele de pe el. Întinse sacoul ca pe o ofrandă, ca pe un scut, într-o pledoarie disperată ca să mai câştige ceva timp... timp ca să fugă... să coboare de pe acest munte... să se arunce în pat... să-şi tragă pătura peste cap şi apoi să se trezească. Avea dreptate. Ofranda îi dădu timp. Aproximativ paisprezece secunde.

Los Angeles. Centrul orașului. Ora 4.12

Douăzeci și patru minute mai târziu, urmărind scurgerea lineară a timpului așa cum o știm noi și la o distanță de aproximativ opt kilometri, aerul deveni din nou apăsător.

Lucrul acesta se întâmpla într-o alee fetidă din spatele clădirilor de pe Broadway colț cu strada 7, și primii dintre locatarii stradelei care îl sesizară, fură șobolanii. Se opriră din patrularea lor necontenită prin gunoaie și pubele pentru a amuși na nehotărâți în sus. Receptau ceva aflat la pragul percepției, un fel de tensiune, de anxietate în aer. Cu pași șovăielnici și parcă fără tragere de inimă, renunțară la explorări și se îndreptară spre diverse ascunzători, în momentul în care o lumină pală, ireală asemenea luminii de lună, inundă aleea.

Într-o încercare disperată de a se pune mai repede la adăpost, una din rozătoare zgrepțănă zgomotos cartonul umed sub care dormea Benjamin Schantz, cufundat într-o amorțire alcoolică. Acesta trase o înjurătură, clipi supărat apoi se întinse și continuă să mormăie și să sforăie.

Printr-o fantă între clădiri, privirea lui Schantz putea prinde cilindri cromați ai Hotelului Bonaventure. Semăna cu o viziune dintr-o lume utopică și dintr-un timp inimaginabil de îndepărtat, deși, în realitate, se afla la numai câteva sute de metri.

În rarele sale momente de luciditate, Ben reflecta la jocul capricios al destinului, care îl aruncase prin viață de colo-colo, lăsându-l în cele din urmă să aterizeze în acest purgatoriu al decăderii umane, pe când cel mai bun prieten al său din liceu devenise șef de producție la unul dintre cele mai mari studiouri cinematografice.

Însă acum nu se afla în unul din momentele sale de luciditate. În realitate, adierea silențioasă și bâzâitul acela sâcâitor câștigaseră în intensitate cu mult timp înainte ca el să le fi sesizat. Strălucirea purpurie se intensifică transformându-se într-o pată de lumină orbitoare în timp ce vântul, tot mai puternic, mâna în văzduh bucăți de hârtie și diverse gunoaie. Bâzâitul deveni tot mai puternic amintind de zgomotul făcut de un tranzistor în goana disperată după un post. Vârtejul de hârtii, cutii goale și gunoaie se transformă într-o perdea de ceață.

Adăpostul de carton al lui Schantz fu smuls și dus de vânt. Se chirci de frică cu ochii ațintiți în pata de lumină orbitoare, și își acoperi urechile cu mâinile. Degete de lumină purpurie dansau pe pereții umezi de cărămidă, sâsâind, trosnind, căutând ceva metalic, prelungindu-se apoi în lungul nor ca o ființă vie.

Lingeau scările de incendiu ruginite, alergau în sus și în jos pe conductele de canalizare. Energia statică ajunsese la un nivel maxim. Ferestrele explodară spre interior, împroșcând cioburi în clădirile întunecate. O alarmă anti-furt începu să țipe strident, adăugându-se la vacarmul și așa asurzitor.

Ben avusese parte de multe coșmaruri oribile, dar așa ceva nu mai văzuse niciodată. Se produse o explozie de lumină și sunet în aer – un jet de lumină țâșni în sus urmat de un tunet puternic, apoi se auzi detunătura aerului care făcu implozie.

Trecând prin timp ca un bolid, Kyle Reese se opri puțin deasupra solului. Corpul lui se stabilizase în timp cam la doi metri deasupra solului. Atârnă acolo o fracțiune de secundă; apoi gravitatea își făcu efectul și îl izbi de pământ cu un zgomot înfundat.

Zăcu acolo, gol și tremurând, cu ochii strâns închiși în fața luminii orbitoare, cu pumnii strânși la piept și genunchii la gură, ca un fetus supradimensionat. Fiecare mușchi îi era scuturat de spasme. După explozie, zidul de zgomote dispăru, lăsând să se audă numai foșnetul hârtiilor care reveneau pe pământ.

Un miros grețos de păr pârlit îi umplea nările lui Reese, provocându-i silă. Durerea îl săgeta prin fiecare fibră a trupului. "Nu-i spuseseră că va fi așa", se gândi el. Poate că nici nu știau. Dar, o, la naiba... doare rău".

O luă încet, drămuindu-și forțele, sorbind câte puțin din aerul plin de ozon până când reuși să respire normal. Avea senzația că cineva îi vârâse testicolele în cutia toracică și asta îl agasa. Un pic. Deschise ochii și văzu fantomele. Frânturi de imagini care acționară asupra psihicului său cum ar fi acționat asupra gustului niște bomboane de ciocolată ținute în saramură.

Apoi senzațiile se estompară. Memoria nu putea face față unei solicitări atât de mari. Cu ce semănase? Cu o cădere în cușca liftului și un cablu de înaltă tensiune conectat la testicule, cu un bec de o mie de wați ținut în fața ochilor sau cu o pompă care îți băga napalm direct în plămâni.

Reese așteptă ca mângâierea ploii care îi cădea pe spate să-l ajute să se concentreze. Își trase genunchii sub el și întinse ambele mâini în fața lui, pe pavaj, ca un credincios cufundat în rugi și rămase așa până când pământul încetă să se învârtească cu el. Simți cioburi ascuțite între mâinile lui și asfalt.

Indiferent ce ar fi fost, era ceva real. Solid. Nu ca vârtejul fantomă din care abia scăpase.

Reese ridică repede privirea şi văzu doi ochi care îl ţinteau din spatele unui maldăr de cartoane rupte. Era Schantz, cu faţă neagră de jeg şi bărbia vârâte în textura asfaltului, clipind din ochi a nedumerire.

Reese nu văzu nici un pericol imediat din partea omului, identificându-l imediat, instinctiv, drept ceea ce era cu adevărat: amărât inofensiv.

"O.K., mişcă-te, Reese", îşi spuse el. "Urneşte-ţi fundul şi ridică-te în picioare, soldat. Dă-i drumul!" Cu un suprem act de voinţă, îşi ridică privirea spre nişte scări care se pierdeau în umbră, sugerând o anumită securitate; trecuseră numai câteva minute de când sosise, ştia lucrul acesta, însă se dojena pentru că zăcuse aici atâta timp expus şi neajutorat. Exploră împrejurimile. Clădiri. Cărămidă sau beton. Ferestre de sticlă. Rămase întregi. Iluminat stradal electric. Mişcare în capătul aleii, lumini roşii şi albe care se încrucişau – automobile. Evident, perioada antebelică. Bine.

Îşi frecă braţul inconştient – o lovitură primită în momentul în care coborâse aici. Tehnicienii îl telepurtaseră cam sus. Avuseseră prea puţin timp ca să se familiarizeze cu echipamentul câmpului de deplasare şi calibrarea acestuia, şi se vede că greşiseră puţin în privinţa securităţii telepurtării. Oricum, era mai bine decât să se fi stabilizat îngropat până la genunchi în pavaj. Corect.

Privind în jos, Reese îşi dădu seama că era acoperit cu o pulbere albă fină, deşi o parte din ea fusese spălată de ploaie. O şterse cu mâna şi înţelese imediat că erau resturi carbonizate ale gelului conductiv cu care îl unseră tehnicienii.

Nu pusese nici o întrebare. Spuseseră: dezbracă-te. Se dezbrăcase. Ai să mergi singur, îi mai spuseră.

Foarte bine. Fără arme? Fără. La naiba. Metalele nu pot călători în timp. Dracu' să le ia. O.K., el nu era tehnician, era numai soldat. Totuşi i-ar fi plăcut să poată lua ceva cu el. Degetele lui pipăiră inconştient locul în care se afla, de regulă, arma lui, tip Westinghouse M-25 cu plasmă.

Privi în sus. Nu era nimic, numai cerul deasupra clădirilor înalte. Evident, nici un fel de trăgători speciali. Nu existau în perioada antebelică. Dar era vorba de un reflex, un reflex care îi salvase de mai multe ori viaţa. Parcă aveau totuşi ceva care zbura prin aer? Elicoptere? Da, aşa cred. Dar nu era sigur. Istoria nu era punctul lui forte. Ce se inventase pe atunci? Parcă poţi să le ţii minte pe toate! Pentru el, perioada antebelică era ca un joc de traforaj împrăştiat pe jos, iar el îşi trăise toată existenţa printre piesele acestea disparate.

Îşi dădu seama cât trebuie să fi fost de buimăcit dacă a stat atâtea secunde să viseze. Se strădui să gândească cât mai limpede. Cât mai strategic.

În primul rând, haine. Ca să-i fie cald şi să se poată camufla.

Apoi arme. În al treilea rând...

– Ascultă, bătrâne... Vorbele erau mai mult o cârâială răguşită dar Reese se întoarse, amintindu-şi de bătrânul cerşetor.

– A fost o furtună a dracului de puternică, acu' câteva clipe, îndrăzni să rostească Schantz. Reese identifică limba ca fiind engleză, probabil americană, deşi inflexiunile vocii nu-i erau prea clare. Veşti bune.

Alegă spre locul unde se afla zdrenţărosul, adăpostit lângă o uşă.

– Dă-ţi jos hainele, zise Reese şi începu să tragă de sacoul bătrânului.

– Ceee...?

– Fă cum îţi spun. Imediat. Îşi trase pumnul înapoi.

pregătindu-se să-i ofere un argument mai convingător, dar bătrânul sesizase intensitatea specială din vocea lui Reese și se pregătea să execute ce i se ceruse.

– Nu mă bate, nu mă bate, scâncea Schantz, bâjbâind neîndemânatic cu degetele la fermoarul care nu voia să se deschidă.

Reese trase pantalonii jegoși de pe picioarele de paianjen ale lui Schantz. Puteau – urină amestecată cu jeg. Reese abia dacă observa lucrul acesta și, oricum, nu-i păsa prea mult.

Pentru Schantz, Reese era o siluetă vagă, ca la vreo douăzeci de ani, poate douăzeci și cinci, dar avea ceva de om bătrân. Da, ochii! Avea ochi de om în vârstă. Ochi care văzuseră prea multe, ca ai mei, îi spunea o voce convingătoare lui Schantz. Dar nu chiar ca Schantz. Era ceva în privirea lui Reese care-l făcea pe bătrân să simtă un gol în pântece. Stătu liniștit, în speranța că va supraviețui.

Reese își trăsese deja pantalonii bătrânului pe el și se întindea după sacou, când sesiză un semnal de pericol. Senzorii lui fuseseră foarte bine antrenați, învățând să perceapă rapid orice zgomot, susur, foșnet care îți spun că moartea se află aproape, că speră să te doboare cu un sărut rece, de rămas bun. Reese se răsuci și se lăsă pe vine, cu ochii ațintiți instinctiv pe strada de la capătul aleii.

O lumină albă, strălucitoare, se îndreptă asupra lui, alergând mai întâi pe ziduri și prinzându-l apoi în fascicolul ei ca pe o insectă.

O fracțiune de secundă, Reese privi prin ea, dincolo de ea, la sursa care o emitea: o mașină albă cu negru a Poliției din Los Angeles cu girofarul fixat deasupra parbrizului, în spatele căruia se aflau doi bărbați. Reese înțelese imediat cine erau. Polițiști. Ostili. Dacă ar fi avut timp, s-ar fi blestemat pentru încetineala cu care acționa. În locul de unde venea, acum ar fi fost de mult mort.

Reese era branşat acum pe automat, deciziile se succedau rapid. Avea nevoie de ce aveau ei – un mijloc de transport, arme, radio. Însă ei erau desigur înarmaţi, iar el nu era. Nu se punea problema să se bată.

Evacuare. Se răsuci în afara conului de lumină şi dispăru în umbră.

Evac. Evac. Cuvintele răsunau insistent în mintea lui Reese. De câte ori le mai auzise? De o mie de ori, poate mai mult? Şi în câte voci? Şi după ce ai săltat rănitul pe umăr şi te întorci s-o iei la goană, auzi în urma ta alte sunete, cele ale morţii. De astă dată auzi scrâşnetul cauciucurilor când maşina alb-negru frână şi opri. Reese era la jumătatea drumului spre capătul celălalt al aleii, când sunetul se stinse.

Sergentul Michael Nydefer mătură cu jetul de lumină toată aleea, încercând să-l prindă din nou pe tânărul pe care tocmai îl scăpase, dar fără folos.

– Fir-ar să fie, da' repede mai fuge băiatul ăsta! îşi zise el.

– Aleargă ca un iepure, zise Nydefer. Mergi cu maşina împrejur. Aleea iese în Strada Şapte. Partenerul lui de patrulă, Lewis, încuviinţă din cap şi bagă maşina în marşarier. Când Nydefer sări din maşină cu pistolul de calibru 38 în mână, maşina întorsese deja şi pleca în trombă, cu sirena sunând şi cu lumina girofarului în funcţiune.

Nydefer îl zări pe Reese alergând printr-o pată de lumină spre o intersecţie cu o altă alee. Inspiră adânc şi porni în goană după el.

Reese auzise maşina plecând şi acum auzea o singură pereche de paşi în urma sa. Înţelese imediat ce făcuseră. Avusese noroc. Îl urmărea numai unul singur. Cu unul singur era mai bine. Putea să-l doboare şi să-i ia arma. Se concentră asupra acestui unic scop, ignorând orice altceva. Pe alee erau împrăştiate cioburi

de sticlă. Simți o durere în tălpile goale. Reese inhibă senzația de durere, îndepărtând-o din conșiință. Efortul făcut îl ajută să-și limpezească gândurile.

În fața lui se ridica un morman de lăzi de gunoi, blocându-i trecerea. Le dădu în lături fără să încetinească ritmul alergării, ca un șobolan uriaș în mizeria urbană.

Reese dădu colțul și dispăru.

Nydefer incetini instinctiv. Cinsprezece ani de fumat, de cafea proastă și alcool, îi făceau plămânii să sufle greu. Dar nu din cauza lor încetinise. Teama era aceea care îl povățuise așa.

Nydefer înjură printre dinți. Îl lăsase să-i scape din câmpul vizual. Acum va fi mult mai periculos. Lua-l-ar naiba! Simțea niște gheare în stomac. Nu ești plătit suficient pentru asta. N-ai ce-i face. Ridică cocoșul revolverului, păși pe centrul aleii și se îndreptă încet spre intersecție.

Nydefer o luă în jos pe aleea laterală, ținând într-o mână arma întinsă în față ca pe un scut, în timp ce cu cealaltă își proteja, instinctiv, abdomenul. Nu vedea pe nimeni. Porni prudent pe cărarea cufundată într-un întuneric aproape negru oprindu-se în momentul în care ajunse în dreptul a două pubele mari. Erau pline cu cartoane și lăzi de lemn. În ele era destul loc. Destul pentru un om.

Nydefer își puse ambele mâini pe armă și o ridică în dreptul pieptului. Se uită intens în întuneric. Nimic. Numai câteva surcele aruncate la voia întâmplării.

Dar Reese era acolo, la pândă. Nydefer se uita chiar la el, dar nu vedea nimic. Numai peretele și cartoanele. Reese se uita la revolverul lui Nydefer așa cum se uită un flămând la mâncare. Era un model vechi, dar arăta bine, era probabil nou și Reese îl recunoscu imediat: Smith and Wesson, special pentru

dotarea polițiștilor, calibru 38, super. Chiar și trăsese de câteva ori cu așa ceva. Lovitura era ușoară și precisă. Nu era o armă serioasă ca Magnum 44. Dar fusese nevoit uneori să folosească și arme mai proaste.

Apoi, Reese își îndreptă atenția spre omul din fața lui. Era de vârstă medie, avea burtă, gâfâia și îi era frică. Reese nu-și putea dori altceva.

Țâșni din întuneric cu viteza unui fulger, concentrându-și toată forța într-un punct deasupra umărului și ținti cu acest punct spatele lui Nydefer, intrând în el ca un tren de marfă. Mâna dreaptă a lui Reese apucă de mâna care ținea pistolul, iar în momentul în care Nydefer era gata să se prăbușească se auzi o izbitură înfundată și lumina lanternei străluci încă o dată. Răsucindu-se rapid, Reese luă arma. Cu cealaltă își făcu vânt și își recăpătă imediat echilibrul.

Îl apucă apoi pe ofițerul năucit, îl trase în sus și îl rezemă de perete. Făcu un pas înapoi, ridică arma și ținti exact în mijlocul feței ofițerului.

Nydefer privea peste piedica armei sale de serviciu în ochii celui mai mare copil pe care îl văzuse vreodată. Ochii aceștia erau fără expresie, nu erau furioși. Erau ochi de fantomă.

Reese avea nevoie de răspunsuri la o mie de întrebări: localizarea exactă, localizarea țintei, numărul și felul vehiculelor din zonă. Nenumărate întrebări. Văzu pe insigna lui Nydefer "Poliția din Los Angeles" și înțelese că nimerise în orașul unde trebuia să ajungă. Dar era o întrebare al cărei răspuns le putea anihila pe toate celelalte și Reese știa că are foarte puțin timp la dispoziție, până ce celălalt ofițer se va ivi și el în capătul aleii.

– Ce oră este? mârâi Reese.

– Cam patru și jumătate... dimineața.

– Ce zi?

– Vineri, răspunse Nydefer, sperând ca aceasta să-l calmeze pe nebun. Dar nu se întâmplă așa.

Nerăbdător Reese se răsti la el.

– Data!

Nydefer nu era foarte sigur.

– Păi, ăăă,. nouă, nouă martie. Reese se uită încruntat la el şi îi puse o întrebare de un milion de dolari:

– Ce an?

Nydefer simţi un val de groază care îi pornea din pântece şi se urca spre creier. Vrea să ştie în ce an suntem. Atât mi-a fost. N-am să mai văd nimic altceva decât chipul băiatului ăsta ţicnit. Naiba să-l ia. Nydefer închise ochii şi aşteptă lovitura glonţului.

În acel moment se auzi scrâşnetul frânelor pe asfaltul ud la capătul aleii. Reese se întoarse şi văzu girofarul roşu-albastru al maşinii de poliţie. Lewis sări din maşină, cu arma lăsată în jos. Reese se răsuci pe călcâie şi o luă la goană spre celălalt capăt al aleii când văzu venind spre el altă maşină a poliţiei cu girofarul aprins.

Era prins la mijloc. Încercuit. Fără scăpare.

Reese exploră terenul cu viteza luminii. La câţiva metri de el se afla o uşă de fier încuiată. Se repezi spre ea, catapultându-se ca un berbec, ţintind punctul de deasupra încuietorii. Forţa impactului făcu să iasă aproape tot aerul din el, însă uşa cedă şi îl invită în întunericul din interior.

Ochii i se lărgiră, făcând efortul de a se adapta la noul grad de întuneric. Sub picioarele goale simţi suprafaţa netedă, rece a unor dale de ceramică. Se repezi înainte, croindu-şi drum printr-un labirint întreg de cutii, baloturi, stive de lucruri până când, în cele din urmă, zări o dungă orizontală de lumină slabă, ceea ce însemna o uşă. Ajunse rapid la ea, o împinse şi o deschise.

Se afla într-o încăpere spaţioasă, brăzdată de dungi de lumină şi umbră, cu drumuri care şerpuiau între

grupuri de mese şi rafturi. Încerca să-şi fixeze reperele terenului, comandând irisului ochilor să se deschidă mai mult şi să lucreze intens.

Aerul avea un miros cunoscut. Antiseptic. Filtre. Semăna cu mirosul aerului pe care îl respirase în buncărul subteran cu câteva secunde înainte ca echipa lui de genişti să aprindă fitilul. Nu-i plăcea deloc mirosul acesta. Urechea lui prinse zgomotul amorf făcut de instalaţia de aer condiţionat, care recicla atmosfera în întreaga clădire şi apoi, în spatele lui, lângă uşa pe care intrase, ecoul ascuţit inconfundabil al unor paşi grăbiţi, ceea ce îi spunea că nu mai era singur în clădirea întunecată.

Reese cotinuă să meargă din ce în ce mai repede, aproape zburând prin spaţiul întunecos care îl înconjura, lăsându-se condus de instinct.

Apoi în faţa ochilor îi apăru o priveliştе incredibilă. O adevărată comoară se desfăşura în faţa lui, rânduri, rânduri. Haine, mobilă, unelte. Chiar şi în semiîntuneric, erau uluitoare. O îngrămădire luxuriantă de articole multicolore şi strălucitoare.

Era într-un magazin universal.

Reese se strecură în umbra unui cuier cu haine lungi, îşi ţinu respiraţia şi începu să asculte atent. Prin gâlgâitul zgomotos pe care îl facea sângele afluindu-i în urechi, distinse sunetul ameninţător făcut de cei care îl urmăreau. Erau trei. Separaţi. Se mişcau spre el încercând o învăluire.

Cvadrant cu cvadrant, Reeese cercetă încăperea, căutând peretele de evacuare. Peretele de nord-vest era din sticlă netedă. Intact. Cu faţa spre stradă. Dincolo de el, o maşină albă şi neagră a poliţiei trecu încet pe stradă şi dispăru.

Camuflare. Fără zgomot, Reese ajunse până la cuierul de deasupra lui, luă o haină şi şi-o puse pe el, realizând abia atunci că îi fusese frig. Zgomotul

de paşi se apropia încet de el. O pată de lumină provenind de la o lanternă se plimba pe gresia raionului alăturat.

Mişcare, mişcare, mişcare.

La fel de silenţios ca o dâră de fum, Reese ieşi din umbra cuierului cu haine şi fugi pe jos, ca un crab, de-a lungul intervalului dintre raioane, spre peretele de sticlă din faţa lui şi se pomeni într-un aranjament de manechine bine îmbrăcate, care priveau cu ochi goi în stradă. Privi în sus. Deasupra grupului de manechine atârna un steguleţ de hârtie pe care scria: MODA '84. Perfect. Atinsese ţinta.

Dintr-odată, vitrina fu scăldată în lumina puternică a farurilor unei maşini de poliţie. Reese înlemni. Nu e bine, gândi el şi se retrase spre interiorul clădirii. Auzea voci şoptite şi paşi înăbuşiţi peste tot, de jur împrejurul său. Tocmai depăşise o tejghea pe care se aflau pantofi de piele şi de pânză când se opri subit. Cercetează. Mişcare? Nimic. Gol. Unde naiba sunteţi? se miră el. Linişte. Bine, îşi zise Reese şi apucă o pereche de pantofi de pe tejghea, măsurându-le talpa cu talpa piciorului său gol. Prea mici. Altă pereche. Foarte buni. Buni:

Reese porni repede de-a lungul intervalului. În faţa lui se vedeau mai multe lanterne. Făcu o recunoaştere rapidă a zonei. Unde să se ducă? La câţiva metri de el lucea în întuneric o cabină de metal cu perdeaua lăsată deshisă. Pa ea scria: Fotografii – paşaport. Reese se strecură înăuntru, trase perdeaua, se căţără pe un scăunel şi îşi trase repede pantofii în picioare.

Orice infanterist ştie de când lumea că o pereche bună de încălţări este la fel de importantă pentru supravieţuire ca şi cea mai bună armă. Reese legă şireturile şi mişcă piciorul să vadă cum se simte. Păreau uşori şi flexibili, cu pingele subţiri, nu prea potriviţi pentru un teren mai accidentat, dar tot erau

făcuţi bine şi i se potriveau pe picior. Pe una din laturi era scris cuvântul "Nike". Ştia ce înseamnă, era numele unei rachete demodate.

Dincolo de perdea se plimba o dâră de lumină, cercetă de jur împrejur apoi se retrase. Urmă o pauză. Alte mormăituri. Reese era din ce în ce mai încordat. Apoi, treptat, vocile se stinseră. Reese începu să respire în voie şi ieşi calm din cabină.

În întuneric se distingea desenul impasibil al unei scări rulante. Fusese scoasă din funcţiune cu câteva ore în urmă şi acum nu mai era decât o înşiruire de trepte de matal strălucitor. Reese urcă câte două trepte deodată, zburând spre etajul doi. Obiecte de uz casnic. Lenjeria de damă.

Pe peretel de sud-vest, Reese găsi ceea ce căuta. O ieşire de incendiu. Uşa netedă de metal era închisă. O sârmă fixată pe ea forma un fel de circuit de alarmă şi o inscripţie dė pe bara care ţinea uşa închisă avertiza că aceasta nu putea fi folosită decât în cazuri de urgenţă. Ei, nu, chiar aşa? Reese impinse bara şi uşa se deschise. Nu se auzi nimic. Alarma fie că era deconectată, fie că fusese neutralizată de şocul telepurtării în timp. Păşi liniştit pe scările de incendiu şi cercetă aleea de sub el. O maşină a Poliţiei din Los Angeles, vopsită în alb şi negru, era parcată chiar sub el, cu luminile stinse. Goală.

Reese sări pe asfalt ca o pisică şi se lăsă pe vine lângă portiera maşinii. Stradă pustie. Activitate după colţ. Încercă portiera. Neîncuiată. Uimitor. Se vede că s-au grăbit al dracului, se gândi Reese. O deschise şi pipăi contactul. Cheile lipseau. Avea nevoie de un mijloc de transport. Se gândi s-o pornească scoţând firele electrice. La naiba. Prea complicat. Renunţă la vehicul şi îşi concentră atenţia asupra a cea ce se afla în el.

Odihnindu-se în suportul ei, rezemată de banchetă se afla o armă de vânătoare, model Remington 870,

nou-nouţă, atunci scoasă din fabrică. Reese era fascinat. Văzuse şi mânuise multe arme de felul acesta, dar erau piese de muzeu. Acestea, ca şi cele mai multe dintre minunăţiile din jurul lui, părea nouă.

O ridică din suport şi o puse în siguranţă, sub impermeabil. Dacă o ţinea acolo, sub braţ, n-o va vedea nimeni. Nici nu se va uda. Va fi prietena lui.

Apoi Reese se răsuci şi ieşi repede din maşină. După ce dădu colţul, începu să păşească agale în lungul trotuarului. Acum era îmbrăcat, înarmat şi se amesteca printre oameni. Avea nevoie de bani, de provizii şi de un mijloc de transport. Dar mai avea destul timp pentru asta.

La dracu'. Ajunsese aici. Reuşise! Se simţi străbătut de un val de adrenalină. Reese era aproape excitat la gândul că supravieţuise, că era în viaţă. Ridică privirea în sus şi clipi din cauza ploii care îi cădea în ochi. Cercetă atent peisajul miraculos care îl înconjura. Se afla la colţul străzilor Olive cu a Şasea. Pe partea cealaltă era Pershing Square. Îşi dădu seama că se născuse la mai puţin de o milă de locul acesta. Chiar aici se jucase pe vremea când era copil. Dar nu arătase aşa. Micul parc era înconjurat de clădiri cu cinci sau şase etaje. Şi apoi, lumina. Lumina curgea asupra lui din toate părţile. Reese se retrase în umbra unei intrări, fascinat de scena care se desfăşura în faţa ochilor lui.

Cât trecuse de atunci? Din punctul lui de vedere, doar câteva minute, de când fugise prin coridorul de oţel, împreună cu ceilalţi membri ai echipei.

În urma lor, răsunau explozii asurzitoare, sfâşiind coridorul în bucăţi. Oamenii lui distrugeau totul, ucideau tot. Sentimentul victoriei trecea prin membrii echipei cu viteza curentului electric.

Şi apoi asta.

Pe John nu părea să-l deranjeze. Nimic nu-l tulbura. De fapt, tocmai aceasta îl făcea să fie aşa cum era. Alerga alături de Reese, bătându-l încurajator pe umăr, strigându-i ordine precise în ureche. John luase hotărârea ca Reese să fie acela.

Apoi fusese înconjurat de un grup de tehnicieni care făceau ultimile calibrări la un număr de instalaţii. Reese îşi dezbrăcă la iuţeală uniforma şi întinse arma de puls unuia dintre colegii de echipă. Tehnicienii se repeziră asupra lui ca furnicile, prelevând bioritmuri, măsurând şi pompând diverse chimicale în sistemul lui. John făcuse un pas înapoi, fixându-l pe Reese cu privirea.

Acum lucrurile se desfăşurau cu mare viteză. Tehnicienii îl acoperiră din cap până în picioare cu un gel gros, albăstrui, superconductibil. Mirosul lui neplăcut îl şocă pe Reese. Pe chipul lui John se citea ceva neobişnuit. O expresie pe care nu o mai văzuse decât în urmă cu câţiva ani, când John îl scosese din 132 şi-l adusese în echipa sa personală de Recunoaştere/Securitate.

Reese aruncă o privire oamenilor care stăteau în faţa lui. Oamenii lui. Apoi urmase jetul acela incredibil de lumină şi durere. Şi pavajul de pe alee.

Privind acum, prin ploaie, la Pershing Square, Reese se simţi îngrozitor de singur, aşa cum nu se mai simţise niciodată în viaţă. Dar şi fascinat. Locul acesta. Era acelaşi, dar atât de diferit. Ştia că va arăta aşa. Dar nu ştia că va fi aşa.

Nu mai gândi, îi comandă mintea. Nu încerca să simţi acest loc. Reese se debarasă de orice gând – închise totul într-un spaţiu minuscul al creierului şi zăvorî uşa.

Misiunea era totul. Misiunea era tot ce conta.

Reese se duse direct la o cabină telefonică, aflată cu câteva blocuri mai departe şi luă în mână cartea

grea de telefon. O deschise la litera C şi începu să caute. Câteva secunde mai târziu, degetul său se opri lângă un nume: Sarah J. Connor.

Cartierul Palma
Jasmine Street 656
Ora 8.28

Sarah Jeanette Connor coborâ din apartamentul ei de la etajul II în holul de la intrare. Uitase să caute în cutia poştală când se întorsese acasă, iar pe colega ei de apartament, Ginger, nu se putea pune nici o bază în direcţia aceasta. Poate în alte chestiuni, dar corespondenţa nu se afla pe lista de priorităţi a lui Ginger. În ceea ce o privea pe Sarah, era o datorie. Se întâmpla foarte rar să primească scrisori. Nu scria nimănui niciodată, astfel încât nici nu era de mirare. Dar erau notele de plată. Note de plată pe care le achita cu scrupulozitate, subţiindu-şi contul în bancă la începutul fiecărei luni, trăind mai mult din bacşişuri restul zilelor până la sfârşitul lunii, cu satisfacţia că toate datoriile sunt plătite la timp.

Colega ei de apartament era exact invers. Dar, din fericire, Sarah şi Ginger găsiseră mult mai multe lucruri care să le apropie, decât să le despartă în cele opt luni de când locuiau împreună, ca, de exemplu, preferinţa şi înclinaţia de a-şi petrece timpul într-un mod simplu, fără prea multe fasoane, deşi Sarah trebuia să recunoască faptul că este ceva mai conservatoare decât Ginger. Ba, poate chiar mult mai mult. Deşi Ginger avea douăzeci şi patru de ani, iar Sarah numai nouăsprezece, uneori era greu de spus care din ele două este mai tânără.

Sarah se opri în dreptul uşii de siguranţă care trebuia să fie întotdeauna încuiată. Cineva o deschisese şi o proptise cu o piatră. Simţi că se enervează. Cineva nu voia să se obosească să folosească cheia.

Când ajunse în holul de la intrare se simţi asaltată de strălucirea soarelui şi de mirosul proaspăt al ierbii ude care se usca în căldura dimineţii. Furtuna trecuse. Avea să fie o zi minunată ca să încalece pe motocicleta ei, Honda. Culoarea cerului îi amintea de un inel cu piatră turcoaz pe care i-l dăruise primul ei prieten, pe când era la gimnaziu. Cum îl chema? Charlie... Nu-ştiu-cum. Mai avea şi acum inelul în cutia ei cu bijuterii, alături de alte suveniruri din puţinele relaţii pe care se străduia să le ţină minte.

Cartierul Palma reprezenta un amestec sănătos de populaţie tânără şi bătrână, negri şi albi, evrei şi protestanţi. Era înconjurat de oraşul propriu-zis Los Angeles, Beverly Hills, Santa Monica şi Culver City şi era un fel de placă turnantă neoficială în această peticeală de etnii diferite. Deoarece erau multe blocuri, străzile erau mereu pline de maşinile parcate bară la bară. Unul dintre motivele pentru care Sarah alesese acest bloc era tocmai faptul că avea un garaj subteran şi o uşă de siguranţă.

Descuie cutia poştală şi examină teancul gros de plicuri care îi căzu în braţe: două note de plată, o scrisoare de la mama ei, restul pentru Ginger.

Nici un fel de scrisori de dragoste pătimaşe de la bărbaţii înstăriţi, copleşiţi de supărare că fuseseră părăsiţi de ea. Nu-i nimic. Cui îi pasă? În seara aceasta, Sarah avea o întâlnire. Era o zi pe care o aşteptase toată săptămâna. O zi de care îşi va aminti tot restul vieţii. Aşa – îşi zise Sarah în sinea ei – să nu ne ambalăm prea tare. Nu era Făt-Frumos, nici măcar un bărbat fermecător, dar avea bilete la concertul lui Julian Lennon de la Bowl.

Sarah se cufundă într-o visare romantică, imaginându-şi o poveste care începea printr-o discuţie politicoasă cu posibilitatea de a deveni romanţioasă şi creştea apoi spre o stare de extaz...

Ginger Ventura străbătu trotuarul în fugă şi năvăli în visurile Sarei râzând, ca şi când realitatea ar fi fost, de fapt, mai mult amuzantă.

Bruneta înaltă îşi pierduse tot suflul, nu însă şi energia Continua să alerge pe loc în timp ce vorbeau, iar buclele ei de abanos, lungi până la umeri, se balansau elegant când sărea de pe un picior pe altul. Căştile prin care Bruce Springsteen răcnea în urechile lui Ginger suficient de tare ca să audă şi Sarah, erau fixate pe cap cu o bentiţă udă de transpiraţie. Sarah îi zâmbi larg colegei ei de apartament. Dacă Ginger ar fi ştiut să joace pe scenă şi s-ar fi dat probe pentru Femeia Minune, Sarah nu se îndoia că ar fi locuit împreună cu o stea de cinema. Ginger avea 1,70 înălţime, fără un gram de grăsime. Ginger nu putea sta o clipă locului; chiar şi atunci când stătea pe loc, întorcea capul în toate părţile. Era ca un fir electric viu care se răsucea şi dansa în jurul unei inepuizabile surse de energie formată din entuziasm şi optimism.

– E ceva pentru mine? gâfâi Ginger.

Sarah îi întinse teancul de plicuri. Ginger făcu ochii mari când dădu peste una din scrisori.

– O, Dumnezeule, astăzi e ziua cea mare!

Ginger o apucă pe Sarah de braţ şi o duse înapoi sus, în apartamentul lor, lovind absentă cu piciorul piatra care ţinea uşa.

– Ce este? întrebă Sarah.

– Rezultatele de la analize.

– Analize? Pentru ce ?

– Pentru sarcină, prostuţo! Nu ţi-am spus?

Sarah o opri pe Ginger în faţa uşii.

– Ginger! Sigur că nu mi-ai spus!

– Se vede că mi-a ieşit din minte, zise Ginger pe un ton neglijent, intrând în sufrageria. Sarah era năucită, închise uşa în urma ei fără să ştie ce face şi o urmă pe Ginger.

– Dar, bine, Ginger, nu ţii socotelile... Cum ai putut să rămâi însărcinată?

Ginger începu să deschidă plicul de la clinică, apoi ezită un moment înainte de a răspunde.

– Tu mă cunoşti bine. Nu pot să sufăr pastilele. Iar spuma anticoncepţională are un risc de 20%. Aşa că luna trecută nu mi-a venit ciclul şi...

Sarah stătea cu privirea aţintită pe scrisoare.

– Ei, care este verdictul?

Ginger încercă să braveze ca să-şi ascundă îngrijorarea.

– Fac pariu pe cinci sutare că e negativ.

– Ginger, deschide-o!

Ginger mai aruncă o privire spre plic, apoi spuse:

– Bine. Încerca să pară liniştită şi curajoasă. Deschise plicul. Sarah o privea intens, urmărind-o cum parcurgea rapid textul. Apoi ochii fetei se ridicară spre ea, cu o expresie de resemnare.

– Ce nume îţi place? Poate Junior, pur şi simplu, ce zici?

Inima Sarei se strânse.

– O, nu, Ginger, Dumnezeule mare... ce spui... adică, vreau să spun... ce intenţii ai, Ginger...

Ginger se strâmbă, apoi mototoli scrisoarea şi o aruncă pe măsuţă.

– Vrei să ştii ce am de gând să fac? Am de gând să trag o duşcă.

Şi Ginger se ridică în picioare, ca un criminal căruia nu-i mai rămâne nimic altceva de făcut decât să parcurgă ultimii metri până la locul de execuţie şi intră în bucătărie.

Sarah o privea de-a dreptul şocată. Ce încurcătură! Ginger nu avea niciodată încurcături de felul acesta. Ginger ştia să mânuiască cu dexteritate toate pârghiile vieţii. Ginger ducea o viaţă admirabilă, Ginger era ...

Cuprinsă subit de îndoială, Sarah clipi din ochi, apoi luă hârtia mototolită, o netezi şi citi rezultatele. ...o fată tare poznaşă.

– O. K., Ginger, foarte nostim!

Ginger ieşi din spatele frigiderului şi o stropi pe Sarah cu o sticlă de Perrier pe care o agitase bine. Sarah ţipă şi se apără cu mâinile, închizând ochii.

– Nesuferito! strigă Sarah, dar izbucni în râs fără să vrea. Oare de ce îţi permit eu să-mi faci aşa ceva?

Ginger clipi spre Sarah.

– Chiar vrei să ştii? Sara dădu din cap afirmativ.

– Răspunsul este: Îţi place, păpuşico!

– Să te ia naiba, zise Sarah zâmbind. Apoi schimbă macazul, încercând să pară serioasă.

– Deci este o analiză pentru cu totul altceva?

– Eram absolut sigură că nu sunt însărcinată. De la treisprezece ani, nu am avut nici o întârziere de ciclu.

– O. K. Atunci de ce-mi faci asta?

– Eşti o pradă uşoară.

– Zilele astea s-ar putea să-ţi fac o surpriză.

– Asta ar fi foarte nostim.

Ginger o tachina pe Sarah pe un ton protector. Sarah scutură din cap, exasperată. Ginger considera că datoria ei sacră în viaţă este s-o ghideze pe Sarah prin apele învolburate ale traiului zilnic. Ceea ce nu înţelegeau însă nici Ginger şi nici mama Sarei era că aceasta se descurca de minune. Muncea, mergea şi la şcoală, ba mai reuşea să mai pună câteva sute de dolari într-un cont de economii. Sigur, avea şi unele probleme, dar nu era nimic cu adevărat

copleşitor sau imposibil de controlat. Nimic altceva decât problemele pe care le aveau şi alţi oameni. Cu excepţia lui Ginger. Ginger părea că profită de un necaz, pentru a se repezi apoi cu şi mai multă încredere în latura bună a vieţii. Şi Sarei îi veni în minte un gând: Oare Ginger fusese vreodată doborâtă, cu adevărat?

– Hei, Ginger, începu Sarah, neştiind prea bine ce voia să spună. Dar ce ai fi făcut dacă ai fi fost ce adevărat însărcinată?

Ginger strâmbă din nas.

– M-aş fi gândit la mutra lui Matt când i-aş fi dat vestea.

Ori de câte ori se gândea că ar putea deveni mamă la modul serios, pe Sarah o cuprindea spaima. Îi venea în memorie şirul lung de ani de după moartea tatălui ei, când mama ei fusese nevoită să alcătuiască un fel de îndreptar de comportament: s-o îndrume fără s-o domine, s-o iubească fără s-o sufoce. Era ca şi când ai fi încercat să străbaţi Himalaia călare pe un ţap beat. În plus, Sarah nu era foarte sigură de calităţile ei, nici deosebit de încântată de propria persoană. Era normală, aşa cum sunt cei mai mulţi oameni, însă, fără îndoială, nu era absolut deloc excepţională, nu era plămădită din aluatul din care sunt făcuţi oamenii mari. Dar lui Ginger se mulţumi să-i spună numai atât:

– Ei bine, aş veni şi eu să vă văd copiii.

Ginger o bătu pe genunchi.

– Nu te mai amăgi. Şi tu ai instincte materne.

– Pot să mi le reprim, te rog să mă crezi.

"Da", se gândi Sarah, "şi eu pot să iubesc. Dacă mi-ar da cineva măcar o şansă, o jumătate de şansă. Dacă aş şti că o să mi se întoarcă dragostea!"

Dar ca să găseşti un bărbat în care să ai încredere că va face aşa, însemna să vrei să găseşti un arbore

de vanilie în deşertul Mojave. Toţi prietenii din cercul ei, cu care crescuse şi mersese la şcoală împreună, fie plecaseră la alte şcoli, fie se căsătoriseră. Trebuia să se descurce singură. Câteva rendez-vous-uri fără însemnătate. Întâlniri întâmplătoare la colegiu. Nu ştia cum se făcea, dar cei pe care îi dorea ea erau ocupaţi sau, pur şi simplu, nu manifestau interes pentru ea.

Cu o mică strâmbătură, Ginger se uita la colega ei de cameră, care se cufundase în gânduri. Sarah era o fată tare dulce; poate chiar prea dulce. Uneori îşi folosea inocenţa ca pe un scut împotriva întregii lumi. Aşa că Ginger era încântată s-o mai scuture din când în când, s-o trezească din visurile în care le place tuturor oamenilor să se desfete. Astfel că, în loc s-o îmbrăţişeze pe Sarah, aşa cum i-ar fi plăcut şi cum ştia că şi Sarah ar fi dorit, folosea ceea ce numea ea terapia de şoc, aşa cum făcuse şi cu scrisoarea de la laborator.

Ginger îşi privea cu atenţie tălpile adidaşilor.

– Cred că am călcat pe Pugsly.

Sarah aruncă repede o privire la capătul celălalt al camerei. Pugsly şedea ca un mic dinozaur împăiat, cu ochii neclintiţi în terariul lui de plastic. Era o iguană verde cam de un metru lungime. Pe care Sarah o moştenise de la ultimul ei prieten. Între ea şi Pugsly se stabilise o relaţie de afecţiune şi respect reciproc, care depăşea cu mult sentimentele avute pentru fostul proprietar al reptilei.

Sarah îşi puse mâinile pe coapse şi îi aruncă o privire lungă.

– Acum eşti satisfăcută, nu-i aşa?

Interfonul le surprinse în acel moment pe amândouă cu bâzâitul lui strident.

Ginger făcu o săritură şi apăsă pe buton.

– Veşti bune sau bani? întrebă ea veselă.

– Ce-ai zice de puţin amor?

Ginger făcu o strâmbătură spre Sarah și vorbi din nou în interfon:

– Sigur, băiete, vino sus și lasă-ți hainele afară. Apăsă apoi pe butonul care deschidea ușa.

Matt Buchanan nu-și lăsase hainele afară. Oricum, nu avea prea multe pe el. Un maieu cu mânecă scurtă și pantaloni scurți care îi puneau în evidență statura de halterofil. Nu era încrezut deloc și nu se fălea cu fizicul lui. Sarah se mira cum e posibil ca un băiat cu fizicul lui, atât de puternic, să aibă un caracter atât de blând și de duios. Tocmai își strângea manualele de prin cameră, când îi auzi pe cei doi cum se trânteau pe canapea. Își luă poșeta și păși în cameră.

Ginger țipa de sub Matt, trăgându-l de degetul arătător și încercând să i-l dea peste cap.

– Sarah, ajută-mă să scap de animalul ăsta!

– Regret, pe ziua de azi îmi ajunge, răspunse Sarah și se așează pe canapea, își pieptănă părul care îi ajungea până la umeri îl ridică sus într-o coadă de cal și-l prinse cu un elastic.

Ginger și Matt se îmbrățișau și își zâmbeau unul altuia în felul acela deosebit al tinerilor îndrăgostiți. În privirea lui Matt se citea o adevărată adorație pentru Ginger, ceea ce o făcu pe Sarah să se simtă puțin invidioasă. Nu avusese prea mulți prieteni. Unii o plăcuseră cu adevărat. Dar nu reușise niciodată să le inspire acea pasiune pe care o citea acum în ochii lui Matt. Dar știa că într-o zi se va întâmpla și lucrul acesta. Cine știe, poate chiar diseară.

În timp ce se îndreptau spre garajul de la subsolul blocului, Matt le cuprinse pe după talie pe amândouă și le strânse pe amândouă. Sarah îngenunghe lângă scuterul ei, Honda Elite, desfăcu lanțul de siguranță, apoi se întoarse spre colega ei de apartament.

– Ne vedem după ce termin serviciul? Ginger dădu afirmativ din cap.

– Hai să mergem la Stoker să mâncăm o pizza, ce ziceți?

Sarah nu reuși decât parțial să-și stăpânească emoția din voce când răspunse:

– Îmi pare rău, am o întâlnire diseară.

Matt o bătu încurajator pe umeri.

– Foarte bine, Sarah!

– A, nu e cine știe ce, Matt. Un tip pe care l-am cunoscut la serviciu.

– E tipul ăla cu un Porcsche negru? se interesă Ginger.

Sarah dădu din cap, apoi se strâmbă ușor.

– O, nu știu exact, însă cred că este membru al Clubului Schmuck of the Month.

Matt își puse brațul pe umerii Sarei și o conduse câțiva pași.

– Ai nevoie de ceva, Sarah?

Sarah era sincer nedumerită.

– De ce anume să am nevoie?

– Știi, niște bani pentru orice eventualitate. În cazul că nu te înțelegi cu tipul... Știi ce vreau să spun. De fapt, ce știm noi despre băiatul ăsta? Dacă te duce în vreun loc groaznic...

– Mersi, tăticule, am mai avut întâlniri și altă dată.

Îi zâmbi strâmb și ridică din umeri.

Când auzea în străfundul sufletului o voce care o dojenea, Sarah se amuza să-și spună că iar vorbește "micuța Sarah" care o dojenește tot timpul și face ţţţţ! ori de câte ori se simte cuprinsă de o pasiune mai puternică. Acum "micuța Sarah" îi atrăgea atenția că Matt și Ginger se interesau de soarta ei și se relaxă zâmbind:

– Pot să-mi port singură de grijă.

Matt se întinse spre ea și îi mușcă ușor vârful nasului:

– Și totuși, dacă încearcă ceva?

Sarah repezi fără ezitare un pumn în stomacul lui Matt. Ar fi putut să-l atingă, însă Matt se retrase rapid, ținându-și răsuflarea și se lipi de Ginger. În timp ce gâfâia teatral, Ginger îl ignoră și o sărută pe Sarah pe obraz.

– Ne vedem diseară.

Sarah sări în șaua scuterului și apăsă pe butonul de pornire. Motorul protestă. Sarah privi înapoi ca să le facă semn cu mâna și îl văzu pe Matt cum sare ca un balerin.

– La revedere, Sarah, spuse el afectând o mare tristețe.

"Ce caraghios", își spuse ea. Îi erau tare dragi. Și el și Ginger. Făcu un gest de rămas bun și își îndreptă scuterul în susul rampei, spre soarele fierbinte de afară.

Mintea ei nu detectă nimic deosebit, nu presimțea câtuși de puțin că aceasta avea să fie ultima zi de viață normală pentru ea.

Miracle Mile District
Ora 8.31

Trecuseră câteva ore bune de la răsăritul soarelui, când Reese porni să rătăcească prin labirintul aleilor şi străduţelor uitate din centrul oraşului Los Angeles şi nu mai era totdeauna sigur că se află în perioada antebelică. Una dintre aceste alei înguste şi înghesuite rămăseseră la fel ca pe vremea lui. Se grăbea să ajungă la o intersecţie cunoscută, aruncă o privire după colţ şi imediat apărea în faţa ochilor un bulevard din epoca antebelică, la fel de ciudat şi de incredibil ca un vis

Aşa fusese toată dimineaţa.

Nu se putea dezbăra de senzaţia că se află în acelaşi timp în două locuri diferite. Ştia că s-ar putea ancora în realitate şi în timp, dacă ar fi rămas în stradă, dar aceasta ar fi fost o eroare de tactică. Strada era goală; nu putea să se piardă în mulţime stând pe loc. Dintr-odată, Reese se pomeni gândind că poate creierul îi fusese afectat de trecerea prin timp. Sau poate că amfetaminele pe care tehnicienii le pompaseră în el aveau şi un efect secundar dezastruos. Dacă obiectivul misiunii era în pericol, trebuia să acţioneze imediat. Nici nu voia să-şi imagineze că ar putea rata. Se simţi cuprins de un val de panică. Din reflex şi din obişnuinţă, se scutură de el prin voinţa de a trăi.

Mai era destul timp, o mulţime de timp. John îi

spusese că va lua legătura cu ținta la ora 20.19, în Jasmine Street, 656. Sarah J. Connor va fi acolo și va părăsi locuința. Cum aflase John treaba asta, Reese nici nu încerca măcar să ghicească. Dar dacă John spunea așa, înseamnă că așa era.

Se hotărâ să continue să se miște în jos, să cunoască locurile și împrejurimile, să verifice drumurile de acces și de retragere. Își recapitulă în minte lista de cumpărături. Avea nevoie de mult mai multe muniții, mult mai multe. Teama de moarte pe care o încercase de atâtea ori când pornea la luptă era total umbrită de astă dată de teama de a nu da greș. Moartea lui nu avea importanță. Sarah J. Connor era altceva. Moartea ei ar fi fost cumplit de importantă.

Reese mergea pe lângă zidul unui Service de pe strada Wilshire când auzi zgomotul puternic al unui motor în spatel său. Apără-te, apără-te, apără-te! Trupul se mișcă inainte să primească comanda de la creier. Se acunse în spatele unor lăzi de gunoi în timp ce un camion care făcea aprovizionarea se năpusti cu viteză cam prea mare pe alee. Cauciucurile scrâșnirâ pe asfalt când șoferul pe jumătate adormit apăsă pe frână ca să evite zidul. Reese ținea arma strânsă în mână și își simți nervii ca niște cabluri de înaltă tensiune. Lăsă apoi pistolul în jos și se calmă când camionul trecu gâfâind pe lângă el. Șoferul somnoros nu-l văzuse pe Reese și nu avea să știe niciodată cât de aproape fusese de situația de a-și lăsa soția văduvă și copiii orfani.

Inima lui Reese bătea cu putere. Privi în sus la fâșia îngustă de cer dintre vârfurile cladirilor care îl înconjurau. Era lumină.

"N-are sens să mai stau în aleile astea dosnice. Trebuie să mă amestec printre oameni." Purtase pistolul greu sub trenci, între brat și piept, dar la lumina zilei nu mai mergea. Era momentul să-și adapteze

arma la lupta de stradă. Începu să scotocească prin grămezile de deşeuri din jurul lui – piese de automobil stricate, bucăţi de ţeavă, metal unsuros. Apoi găsi ceea ce căuta – o pânză uzată dar încă utilizabilă de bomfaier. Reese nu înţelegea de ce fuseseră aruncate aici atâtea materiale bune. Ar fi putut construi un adevărat arsenal cu ceea ce zăcea acolo.

Reese adaptă pânza de bomfaier la ţeava pistolului, chiar în spatele trăgaciului şi o fixă de patul armei, înjghebând astfel un fel de mâner. Începu din nou să caute printre deşeuri, până găsi o bucată de sfoară, cu care făcu un laţ şi ceva ce semăna a bandulieră, şi şi-o trecu peste umăr. Era foarte bine. La nevoie, putea ridica arma încet şi pe neobservate. Ascunzătoarea era excelentă. Nimeni n-ar fi observat că este înarmat. Pentru aceasta ar fi trebuit să-l percheziţioneze. Dar până atunci vor ştii cu toţii că este înarmat.

Reese îşi încheie toţi nasturii de la haină, deşi cerul era acum degajat şi luminos, neobişnuit de cald pentru luna martie.

Se simţea extraordinar de singur, cum nu mai fusese niciodată în viaţă. Primul om dintr-o armată care încă nu se născuse. Păşind cu grijă spre capătul aleii aruncă o privire cercetătoare pe Bulevardul Wilshire, apoi, sigur de sine, porni pe stradă. Oamenii începeau să iasă din case. Nervii îi vibrau de emoţie, căci începea să recunoască locurile pe unde mergea. Cei mai mulţi dintre oamenii care se aflau acum pe stradă erau muncitori care aşteptau la câte o intersecţie sau într-o staţie de autobuz sau care coborau grăbiţi din câte un autobuz, repezindu-se să bea o ceaşcă de cafea.

Lui Reese îi venea greu să înţeleagă ritmul vieţii din perioada antebelică; fusese obişnuit cu o scară de intensităţi cu totul diferită. În lumea de unde venea el, era imposibil să supravieţuieşti dacă hoinăreai pe

afară în timpul zilei. Ziua se afla sub controlul lor. Reese şi ai lui aveau la dispoziţie noaptea. Deşi raţiunea îi spunea lui Reese că este în siguranţă, instinctele îl făceau să se teamă. Fu silit să facă un efort pentru a ieşi din umbra protectoare a clădirii şi pentru a păşi în şuvoiul multicolor al mulţimii.

Cu trenciul care îi acoperea cicatricile lăsate de arma cu laser, Reese nu arăta altfel decât ceilalţi trecători de pe Wilshire dar nu reuşise încă să se sincronizeze perfect; era prea temător şi precaut, ca o panteră nedomesticită aruncată dintr-odată într-o grădină zoologică.

Mergea atent pe trotuar, cercetând chipurile trecătorilor. Aveau o expresie pe care nu o mai văzuse până atunci. Un fel de virginitate, de inocenţă, o lipsă de informaţie care îi făcea şi pe bătrâni să pară tineri. Un băiat îmbrăcat în blugi decoloraţi, urcat pe o scândură cu rotile, se unduia trecând graţios printre oameni în ritmul melodiei "Born in the USA" care se revărsa dintr-un casetofon atârnat de umărul lui.

Trotuarele erau un adevărat Babilon de vitrine în care se aflau expuse nenumărate comori uluitoare. Aparate de radio, lămpi, televizoare. Într-o vitrină erau numai televizoare, toate branşate pe acelaşi post. Bryant Gumbel şi Jane Pauley stătea de vorbă simultan pe patruzeci de ecrane. Reese era paralizat de vulgaritatea vitrinelor.

Indiferent încotro ar fi privit, îşi dădea seama că ochii îi sunt ameninţaţi de suprasolicitare vizuală. Un clovn grotesc zâmbea strengar şi trăgea cu coada ochiului de pe afişul roz-galben al teatrului Pussycat. De pe panouri uriaşe, chipuri frumoase de bărbaţi şi de femei îi zâmbeau, lăudându-i minunile de la Caesare's Palace şi de la Golden Nugget. Un bărbat înalt de câţiva metri, îmbrăcat cu o haină din blană

de oaie, îl invita în ținutul Marlboro, de unde vine aroma. Reese nu auzise de locul acesta. Dar gestul bărbatului îl făcea să se gândească la mâncare. Își dădu seama că îi este foame.

Ceva mai jos era un fel de chioșc lângă care un afiș anunța mândru că aici se poate servi pizza non stop. Reese nu știa ce este pizza, dar, judecând după miros, părea să fie de mâncare. Se apropie mai mult de locul cu pricina, încercând să descopere cum funcționează, fără a se da de gol. Privi atent cum un bărbat gras îmbrăcat într-o cămașă în culori țipătoare se apropie de ferăstruică și spuse: Dă-mi o porție asortată". Omul din spatele geamului îi întinse un fel de triunghi aburind. Omul cu cămașa în culori țipătoare îi dădu celui din spatele geamului niște bilete verzui, își luă mâncarea și plecă. Reese urmărise tranzacția cu mare atenție. Știa ce sunt banii, dar nu avea nici un ban. Căută repede în pantalonii lui Schantz. Nimic. Mirosul de pizza îi rănea stomacul, care începuse să protesteze vehement, cerând de mâncare. La naiba, se gândi Reese și se apropie de ferestruică. Alene, omul din spatele geamului aruncă o privire în sus, desprinzându-și ochii de pe ziarul pe care îl citea.

– Da? întrebă el indiferent. Reese repetă cuvintele auzite mai înainte:

– Dă-mi o porție asortată.

Omul puse o bucată de mâncare aburindă pe tejghea, la numai câțiva centimetri de nasul lui Reese, apoi se întoarse spre casa de marcat.

– Face o sută șaizeci, zise el peste umăr. Când se întoarse, Reese nu mai era acolo. Furios, vânzătorul ieși cu jumătate de trup afară prin fereastră uitându-se în susul și în josul străzii. Reese dispăruse.

– Mama ta de ticălos, înjură omul furios.

Reese dăduse colțul și se ascunsese în prima alee

care îi ieșise în cale, în spatele unor cutii goale de carton. Arunca priviri furișe în toate direcțiile, în timp ce ținea ascunsă bucata de pizza sub trenci. Mirosul exotic, codimentat îl înnebunea, așa cum îl atâță pe un animal sălbatic mirosul de sânge proaspăt. Când fu sigur că nu-l vede nimeni, Reese scoase bucata da pizza și începu să înfulece cu lăcomie, încântat de savoarea mâncării, fără să mai simtă că brânza fierbinte îi ardea cerul gurii.

Nu apucase bine să înghită când auzi un lătrat în spatele lui. Se întoarse și văzu o javră amărâtă ascunsă în umbra unei uși. Câinele se uita cu jind la bucățica din mâna lui. Reese ridică mâna spre gură dar se opri la mijlocul drumului. Fir-ar să fie, își zise el și lăsă mâna în jos. Să ignori un câine flămând era o crimă. Omul și câinele erau parteneri în lupta pentru supraviețuire. Reese întinse mâna încet spre câine. Acesta păși cu grijă spre el, privindu-l mereu în ochi și apucă bucățica din mâna lui Reese. Ca să-i poarte noroc, Reese îl mângâie pe cap, între urechi, până când acesta începu să dea din coadă.

Lăsându-l pe câinele cel flămând să-și savureze în tihnă micul dejun, Reese se întoarse în stradă. Nu mai era chinuit de foame, iar soarele se ridicase destul de mult pe cer. Ajunse la capătul alei și începu să urmărească cu privirea mașinile care treceau. Va avea nevoie și el de una. Cât de curând. Și de multe alte lucruri.

"E timpul să pornim la treabă" își zise el.

Cartierul Silver Lake
Hotel Panama
Ora 10.20

Era o maghernițâ cu patru etaje care putea a desinfectant și closete înfundate. Iarna era frigider iar vara cuptor, înghețând sau făcând să fiarbă conținutul uman fără milă. Dar era ieftin. Era departe de strada principală. Avea și o scară de incendiu pe care se putea urca sau coborâ ca să se intre sau să se iasă din cameră fără a fi văzut de funcționarul de la intrare.

Din aceste motive, își oprise alegerea asupra lui. Aruncă un pumn de bancnote pe tejghea și refuză să semneze în registru. Ochii albaștri ca oțelul se uitau la omulețul de vreo cincizeci de ani, cu urechi clăpăuge de parcă ar fi privit o ploșniță. Recepționerul mormăi ceva în sensul că va scrie el Mr. Smith în registru în locul lui, apoi îi întinse cheia de la camera închiriată.

Examină în detaliu interiorul în timp ce urca scările. Pardoseala de lemn roasă. Pereții coșcoviți, ca o piele opărită în locurile unde al treilea strat de zugrăveală, aplicată în pripă, începea să cadă.

Apoi semnalele sonore. Voci în încăperile igrasioase. Furie înăbușită. Plânsete singuratice. Cuplări sexuale. Tăcere. Multe din camere erau libere. Bine.

Intră în cameră și se opri, examinând și percepând totul dintr-o singură privire. Fereastra care dădea spre scara de incendiu. Măsuța. Biroul. Patul de metal pătat de rugină. O nișă cu chiuvetă și toaletă. Bine.

Începu să-şi scoată ustensilele.

Coborâse pe Ventura Canyon Road pe întuneric şi nu întâlnise nici oameni nici maşini. Fusese nevoit să meargă pe jos, pentru că telepurtarea în timp distrusese toate circuitele electrice pe o rază de o sută de metri.

Astfel încât coborâse de pe munte ca un zeu implacabil care descinde din Olimp. Lanţurile ornamentale de la ghetele punkistului zornăiau sinistru.

Avea timp nelimitat pentru distrugerea şi localizarea ţintei, astfel încât putea să-şi aleagă pe îndelete echipamentul potrivit. Hainele îi erau bune. Dacă va fi necesar, va face rost de altele mai încolo.

Mai întâi, orientarea.

Când linia orizontului începu să se lumineze, Terminatorul întâlni o femeie spre cincizeci de ani care mergea de la uşa casei sale spre maşina parcată în faţă, un automobil închis marca BMW, zăngănind nişte chei şi purtând o sacoşă mare de piele în mână. Terminatorul se opri la marginea carosabilului, ascuns privirii de un tufiş şi cercetă spre casa de unde ieşise femeia, ca să vadă dacă sunt urme de viaţă. Nu se auzea nici un zgomot, nici o mişcare şi nu se vedea nici o lumină. Bine.

Analiză posibilităţile de opţiune şi se hotărâ să aştepte. Şi să vegheze.

Femeia deschisese portiera maşinii cu o cheie şi se angajase în spatele volanului. Puse apoi o altă cheie într-o deschizătură din spatele volanului şi o întoarse. Starterul mârâi uşor în timp ce combustibilul era injectat în cilindrii motorului, care porni să duduie. Femeia apăsă pe o pârghie şi puse în mişcare sistemul de transmisie, băgând schimbătorul de viteze în marşarier. Apoi slăbi pedala de pe podea şi porni înapoi ieşind în şosea. Simplu.

Terminator își calcula toate alternativele posibile în timp ce se îndrepta, pe jos, spre centrul orașului.

Zece minute mai târziu găsise și el un vehicul convenabil. Era un Ford Kingswood, circa 1978, tip berlină Prinprejur nu era nimeni. Strada era cufundată în lumina incertă a zorilor. Se apropie de mașina galbenă și își repezi pumnul prin fereastra laterală. Geamul se făcu țăndări sub forța loviturii, transformându-se în bilute mici. Fără să ia în seamă cioburile împrăștiate pe toată suprafața scaunului, Terminatorul bagă mâna și descuie portiera. Se așeză apoi în spatele volenului și examină interiorul. Butoanele de control. Avu nevoie de un moment ca să-și amintească acest model particular de mașină, dar apoi revăzu cu precizie toate datele în memorie.

Se aplecă în jos, lovi cu latul palmei sistemul de aprindere de pe butucul volanului, care se deschise ca un fruct copt. Smulse folia de plastic ce proteja sistemul de aprindere, apoi, folosindu-se de degete ca de un clește, răsuci axul. Motorul porni. Își reaminti mișcările făcute de femeie în BMW și le adaptă la vehiculul lui, scoțând mașina cu spatele în stradă. Se opri o clipă să examineze cutia de viteze, apoi puse mașina în mișcare și porni în josul străzii. Timp total; unsprezece secunde.

Își notă desfășurarea orașului. Străzile se potriveau cu hărțile care îi fuseseră băgate în memorie – în memoria sa perfectă și aproape infinită. Fiecare stradă, cu denumirea și forma ei, fuseseră introduse cu grijă în memorie, în așa fel încât să nu dispară niciodată.

Merse pe Bulevardul Los Feliz până la intersecția cu Sunset apoi o luă spre sud-est. Câteva blocuri mai departe găsi ceea ce căuta. Un magazin cu obiecte de metal al cărui proprietar tocmai se pregătea să deschidă. Terminatorul fusese primul lui client. Și

ultimul. După aceea, în timp ce se îndrepta spre un magazin de arme, își localizase și baza operativă, închiriind o cameră la Hotel Panama.

Se uită la ustensilele pe care le capturase și care erau acum înșirate pe pat. Pânze de bomfaier. Cleşti. Pensete. Patent. Tirbuşoane. Pile. Şi multe alte nimicuri şi mărunțişuri. Mai luase şi un teanc de haine de lucru, ba chiar şi geaca de piele neagră a proprietarului. În casă nu fuseseră prea mulți bani, dar oricum, Terminatorul nu avea nevoie de prea mult numerar. Misiunea lui urma să fie scurtă.

Ieşi din cameră pe scara de incendiu ca s-o testeze ca alternativă de retragere. Nu fu zărit de nimeni.

Magazinul de arme Garrett
Ora 10.23

Din spatele tejghelei sale de sticlă, Rob Garrett privea în ochii albaştri ai clientului.

Arăta ca un halterofil, dar era îmbrăcat ca puştii ăia trăzniţi. Probabil că nu era nici el prea zdravăn. Era oraşul plin de de-alde ăştia. Iniţial, Rob avusese o afacere cu un magazin alimentar la Bangor, Maine, acum paisprezece ani. Dar se considera un tip însetat de aventură, aşa că îşi făcuse bagajele şi pornise spre vest. Îi plăcuse întotdeauna să colecţioneze arme, astfel încât preluase acest magazin de pe Bulevardul Sunset. La început avusese puţin de furcă cu unii clienţi, dar în ultimii ani învăţase să-i cunoască pe cei mai periculoşi şi să evite orice fel de necazuri. Tipul din faţa lui nu părea periculos. Expresia de pe chipul lui era inertă, nu însă şi atunci când îşi ridică privirea spre raftul cu arme din spatele tejghelei. În acel moment, chipul îi căpătă o expresie de maximă concentrare. Ochii lui se opreau pe fiecare armă, ca şi când ar fi vrut să le identifice pe fiecare în parte.

Rob era foarte atent. Poate era vreun colecţionar de arme? Dorinţa de a intra în legătură cu cineva din aceeaşi branşă îl făcu să ignore hainele stranii ale omului şi înfăţişarea lui generală. La naiba, colecţionarii de arme se prezintă în fel de fel de ambalaje.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule? întrebă el

plin de speranță, căci colecționarii de arme, de regulă, erau gata să cheltuiască o mulțime de bani.

În cele din urmă, omul își plecă privirea asupra lui Rob, de parcă abia atunci ar fi remarcat că există.

Ceru arme grele, semiautomate, de tip militar, marfă care nu-i prea plăcea lui Rob, dar pe care în vremea din urmă începuse s-o desfacă și el, căci se vindea foarte bine. Erau arme perfect legale, atâta timp cât nu știai pe ce buton să apeși ca să le transformi din semiautomate în arme cu foc continuu.

La naiba, își zise Rob, băiatul ăsta n-are gusturi rele. Mergea încoace și încolo, cărând un întreg arsenal în fața clientului. Cu o voce neutră, de parcă ar fi comandat lame de bărbierit, acesta spunea:

– Vreau să văd pistolul SPAS–12 cu încărcare automată.

– Asta este acționată automat sau cu pompa, știi, interveni Rob. Omul nu-și dezlipea ochii de la lăzile cu arme.

– Arma de asalt semiautomată Armalite AR–180, ceru el.

În timp ce Rob o scotea din cutie, clientul continuă:

– Pistolul semiautomat Magnum 357, Vulturul Deșertului. Carabina pliabilă AR–15 de 5.56.

Rob începuse să gâfâie, încercând să țină pasul cu comenzile. Omul continuă cu voce înăbușită.

– Laser seria patruzeci de wați, acționat cu plasmă fazată.

Rob încremeni încurcat, neștiind cum să împace cererea clientului cu cea ce avea el în magazin. Plasmă fazată. Foarte nostim.

– Ei, băiete, numai ce se vede, e bine? Altceva?

Rob se gândi că băiatul era probabil în serviciul militar. După cum alegea armele, părea să fie de la marină. Sau, cine știe, poate era militar de profesie. Clientul puse mâna pe un Colt 45, având un dispozitiv

cu laser deasupra țevii. Arăta ca o lunetă, în realitate era însă un mic generator laser cu o baterie. Când omul apăsă ușor pe trăgaci, o rază de lumină roșie subțire ca un fir de ață țâșni din dispozitiv.

– Este o armă bună, zise Rob. Tocmai le-am primit. Îndrepți lumina spre locul unde vrei să ajungă glonțul. Nu poți să greșești. Clientul țintea pereții. Apoi rafturile din spatele lui Rob. Pe Rob. Oriunde întâlnea o suprafață, raza de lumină desena un punct luminos.

Era frumos să-l privești. Mișca arma încoace și încolo, înainte și înapoi, de parcă ar fi fost o adevărată prelungire a trupului său. De-a dreptul fascinant.

Bărbatul își plimba încet privirile pe rafturile cu arme ca și când ar fi vrut să se familiarizeze cu felul cum funcționau. Apoi întoarse din nou ochii spre proprietar.

– UZI nouă milimetri.

Robert se duse să aducă arma, spunând:

– Da știu că te pricepi la arme. Oricare din ele este ideală pentru autoapărare.

Rob se aștepta să vadă un zâmbet pe chipul străinului, dar acest nu zâmbi. "Lasă-te de bancuri, își zise el. Mai bine vezi ți de meserie".

– Pe care le vrei?

– Pe toate, răspunse bărbatul cel tăcut. Rob ridică din sprâncene.

– Astăzi s-ar putea să închid mai devreme. Pentru pistoale trebuie să aștepți autorizația; durează cincisprezece zile, dar puștile poți să le iei acum. Rob începu să le împacheteze dar se întoarse brusc când auzi zgomot de metal căzând. Omul înhățase o cutie cu gloanțe și le băga grăbit în încărcător.

– Hei, n-ai voie să faci asta!

Bărbatul se întoarse cu fața spre Rob, ridică țeava armei spre fruntea acestuia și zise: -

Ba da!

Pentru o clipă, Rob crezu că e vorba din nou de o glumă proastă, apoi, cu o secundă înainte de a se auzi împușcătura avu o revelație: își dădu seama că ar fi făcut mult mai bine să fi rămas la Maine.

Terminatorul cără armele și sacii cu muniție la mașină și le puse în spate. Erau niște mecanisme de ucidere de tip primitiv, dar considera că puterea lor de foc era cu mult deasupra necesităților impuse de situație.

După ce furase mașina, avusese nevoie cam de șaisprezece minute ca să se acomodeze cu modelul circulației rutiere. De două ori silise alte mașini să se urce pe trotuar și o dată atinsese ușor un autobuz. Dar după aceea învățase să calculeze rapid traiectoria celorlalte vehicule și cu ajutorul memoriei și al analizei contextuale își însușise regulile circulației rutiere. Învățase să se descurce.

Hotel Panama
Ora 11.19

Terminatorul şedea la o masă mică şi tăia uşor cu o pilă placa sudată ce nu permitea pistolului să fie complet automat. Îi ajunseseră treizeci de minute ca să studieze şi să încarce toate celelalte arme, lucrând într-un ritm drăcesc. Plăcuţa căzu cu un clinchet slab. O apăsare pe trăgaci asigura acum un foc neîntrerupt la viteza de opt sute de turaţii pe minut.

Puse un încărcător plin în pistolul automat şi îl aşează pe pat, alături de celelalte arme.

Le cărase pe toate înăuntru pe scara de incendiu prin fereastră. Aceasta era baza lui de operaţii. Ea trebuia să fie în siguranţă. Tocmai de aceea nu trebuia să atragă în nici un fel atenţia printr-un comportament agresiv, cum ar fi fost suprimarea vreunei vieţi. Ştia destul despre această societate ca să evite să facă orice ar fi pus în primejdie liniştea din această zonă. De aceea îl plătise pe recepţioner; de aceea avea nevoie şi de o intrare prin spate. Dar în afara camerei putea face absolut orice, pentru că urma să fie mereu în mişcare, mergând mereu înainte ca să ajungă ţinta şi s-o lichideze. După aceea, nu mai avea importanţă ce s-ar mai fi putut întâmpla.

Terminatorul se ridică în picioare, mai luă câteva încărcătoare, îşi umplu buzunarele cu ele, alese apoi din maldărul de pe pat arma cu rază laser calibru

45, şi pistolul cu placă de nikel calibru 38. Pentru prima sa ieşire nu dorea să se încarce prea mult. Dacă va mai fi nevoie şi de a doua, avea suficiente rezerve.

Apoi se strecură afară pe fereastră şi coborâ pe scara de incendiu până jos, unde îşi lăsase maşina. Era timpul să pornească spre identificarea ţintei.

Cartierul Silver Lake
Bulevardul Sunset, lângă Fântână
Ora 11.42

Canadianul n-a aflat niciodată ce anume l-a lovit. Era un om cât un urs. Cântărea 120 kg înainte de masă. Avea o față mare, cu trăsături de om gras, încadrată de o barbă. Carlyle Leidle era sudor și vopsitor și poseda o carte verde; se străduia să obțină cetățenia. Cu douăzeci de minute în urmă se urcase pe motocicleta sa Harley 900 ca să rezolve un comision pentru șeful lui. Două minute mai târziu, un Dodge model 1968 ros de rugină își pierduse țeava de eșapament chiar în față lui. Încercă s-o ocolească și călcă cu roata pe o margine a țevii de eșapament; se răsturnă înainte să apuce să pună picioarele jos ca să-și refacă echilibrul. Se rănise dar nu grav – niște julituri la încheietura mâinii și la genunchi. Motocicleta era făcută praf. Parcă ce mai rămăsese din ea pe trotuar și porni amărât în căutarea unei cabine telefonice. Formă numărul și așteptă fierbând de nerăbdare până când telefonul sună de douăsprezece ori la capătul celălalt fără nici un rezultat. Bătrânei nu-i plăcea să-și strice somnul.

În cele din urmă răspunse și tocmai voia să întrebe cine naiba îndrăznește s-o deranjeze după o noapte atât de grea când cineva îl apucă pe Carlyle de ceafă și îl azvârli ca pe o păpușă stricată într-o mașină parcată în apropiere. Se auzi un zgomot surd când căzu în mașină și tocmai voia să protesteze furios

când întâlni privirea bărbatului. Nu era nimic în ea. Nici furie, nici enervare. Nu era decât o privire neutră, în gol. Omul apucase cartea de telefon şi o răsfoia de zor, ca şi cum Carlyle ar fi încetat să existe. Era un om mare. Carlyle era şi mai mare. Se ridică în picioare şi strigă spre spatele celuilalt:

– Nu prea ştii să te porţi, băiete!

Dar vorbele lui nu părură să aibă vreun efect asupra omului din cabina telefonică. Receptorul atârna de fir şi pendula încoace şi încolo. Asta era chiar prea mult. Carlyle se pregătea să se repeadă la el când remarcă spatele foarte ţeapăn şi observă că degetul bărbatului, care urmărea o coloană de nume se oprise asupra unuia, apoi mai sublinie unul şi încă unul. Carlyle se gândea să-i mai spună ceva, când, deodată, bărbatul se întoarse şi părăsi cabina. Văzându-i privirea, Carlyle renunţă la orice încercare de a-i sta împotrivă. Ochii străinului priveau direct la Carlyle şi sări la volanul unei maşini pornind apoi grăbit. Carlyle înghiţi în sec. Abia acum realiză că omul îl înspăimântase. Nimeni nu-l mai privise vreodată în felul acesta. Nu dorea să mai fie privit niciodată în felul acesta. Oftă şi intră din nou în cabina telefonică să telefoneze acasă. Ochii îi alunecară pe pagina din cartea de telefon pe care se plimbase degetul bărbatului. Sub trei nume se găseau adâncituri lăsate în hârtie de apăsarea degetului. Aceste trei nume erau: Sarah Anne Connor, Sarah Helene Connor, Sarah Jeanette Connor. Carlyle le privea ţintă, în timp ce telefonul sună la el acasă. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că ar fi bine să formeze acele numere şi să le avertizeze pe femei că urma să li se întâmple ceva foarte neplăcut. Dar gândul acesta era foarte fragil şi se destrămă imediat ce nevastă-sa ridică receptorul şi el începu să-i expună propriile probleme.

Unsprezece ore şi jumătate mai târziu, pe când

stătea în fața televizorului urmărind ultimile ştiri, soția lui fu şocată de expresia de groază întipărită pe chipul lui. Câteva clipe nu fu în stare să spună decât:

– Ar fi trebuit să telefonez ... ar fi trebuit să telefonez...

Colegiul Los Angeles West
Ora 11.53

Sarah se apropie de scuterul ei Honda şi dădu din cap la modul fatalist văzând roata din spate dezumflată. Nu era drept. De ce trebuia să i se întâmple lucru acesta tocmai astăzi? Sigur, o fi nimerit peste vreun cui, dar de ce tocmai astăzi? De ce nu mâine? Sau de ce nu ieri? În ambele cazuri avea un program mai lejer şi ar fi putut face faţă cu succes nenorocirii. Dar astăzi? De ce?

Lucrurile merseseră destul de bine. După ce plecase de acasă, parcursese aproape visând drumul până la colegiu. Circulaţia era surprinzător de slabă, iar şoferii neobişnuit de politicoşi. Astfel încât îşi permisese ceva ce în alte condiţii de trafic la Los Angeles ar fi fost o acţiune de-a dreptul sinucigaşă: să viseze cu ochii deschişi.

Se gândise la Stan Morski şi întâlnirea pe care şi-o dăduseră pentru diseară. Nu o făcuse intenţionat, însă pur şi simplu imaginile o asaltară şi şterseseră din mintea ei imaginea străzii. Îşi amintea ochii lui albaştri şi zâmbetul lui. Nu era un zâmbet foarte sincer, însă era blând şi ea fusese cea care i-l inspirase. Okay, trebuia să recunoască că zâmbetul acela nu avea nimic din expresia pe care Ginger reuşea să i-o inspire lui Matt. Dar îi amintea de un zâmbet pe care fusese în stare să-l inspire ea însăşi acum doi ani. Stătea în hol după ore cu Rick Welker. Un

zâmbet foarte dulce, având drept unic cusur un dinte spart, pe care se grăbea totdeauna să-l justifice, povestind că accidentul avusese loc la meciul de fotbal pe care îl câştigase echipa lui jucând împotriva foştilor campioni ai ligii. Urma o clasă de literatură, era şeful clasei şi artistul clasei datorită hainelor sale. Părinţii lui erau înstăriţi, asta era clar. Sarah reuşise să pătrundă în eşalonul din frunte al clasei tocmai pentru a se face remarcată de el. Timp de câteva luni fusese politicos şi accesibil oricui, numai ei nu. În cele din urmă, într-o bună zi, o văzu pentru prima oară, încadrată de uşa de la dulapul ei deschis. Nu era nimeni prin preajmă. O sărutase. Şi apoi îi zâmbise.

Avuseseră trei întâlniri înainte ca el să-i spună că se însoară cu alta.

Sarah alungă grăbită imaginea asta din minte şi se întoarse la Stan. Semăna foarte mult cu Rick. Elegant, chipeş, avea un Porsche, o expresie visătoare şi un zâmbet încântător. Avea umor şi era politicos. Când o rugase să se întâlnească cu el, fusese surprinsă. Nu se aşteptase. Servea la masa lui şi el făcea din când în când observaţii amuzante când ea voia să se asigure că nu mai doreşte nimic, că este bine servit. Când un client de la o masă vecină începuse s-o necăjească, o salvase cu o glumă. Tocmai îi mulţumea că îi venise în ajutor, când el o întrerupse ca s-o invite la concert. Problema cea mai importantă pe care o avea de rezolvat acum era cu ce să se îmbrace. Tipul era evident dintr-o clasă de sus. Dar poate că o s-o ajute Ginger.

În acest moment scuterul începuse să dea rateuri şi să tuşească. Se opri în mijlocul benzii de circulaţie. Maşinile începură s-o ocolească iar şoferii să-i arunce priviri furioase, mulţumiţi că aveau asupra cui să-şi descarce nervii.

Sarah nu se simțea surprinsă și tocmai faptul acesta o miră în timp ce împingea scuterul pe trotuar. Atunci își dădu seama de ce nu este mirată. Își aminti că uitase să pună benzină în scuter ieri, când se întorsese de la bibliotecă.

Okay, deocamdată nu era în întârziere decât cu câteva minute față de program. Împinse scuterul câteva blocuri mai departe. Vinerea, prima oră era o adevărată aventură. Lingvistică. Profesorul Miller o reținuse după ore pentru întârzieri repetate.

Următorul mare necaz al Sarei fusese la psihologie. Rod Smith era unul din puținii bărbați din campus care observaseră că cele mai frumoase fete urmau cursul de psihologie. Norocul le surâseseră tuturor celorlalte; nu și Sarei. Astăzi era ziua ei norocoasă.

Era două rânduri mai încolo și privea din colțul lui la picioarele ei goale. Sarah se blestemă în gând pentru că nu purta ginși, dar era o zi atât de frumoasă și îi plăcea felul în care vântul îi mângâia picioarele când mergea cu scuterul.

Rod îi amintea, evident, fără să vrea, legea nescrisă a junglei. Dacă porți ceva sexy, bărbații au dreptul să te privească lung.

Se decise să-l ignore pe Rod și deși nu-i dispăru de tot din gând, pierdu în importanță. Asta până se termină cursul.

Rod o urmă afară din sală, mergând alături de ea și încercând să lege o conversație plăcută. Ea nu urmărea ceea ce spunea, asculta numai tonul care era insistent. Probabil că nici el nu asculta ceea ce spunea. În concluzie, zise:

– N-am stat prea mult de vorbă. Cred că sunt o mulțime de lucruri pe care le-am avea de aflat unul de la altul.

Sarah se opri și îl privi în ochi. În privirea lui nu se vedea nici un semn că ar fi făcut vreo deosebire

între ea şi oricare altă femeie din campus. Nu era Sarah; era, pur şi simplu o ţintă romantică. Ar fi fost foarte drăguţ dacă ar dispărea.

– Singurul lucru pe care aş dori să-l aflu de la tine, zise ea, este cum arăţi când te cari de aici.

Fu uluită de efectul pe care vorbele ei le avură asupra lui. Arăta umilit, se roşise la faţă şi se depărtă imediat foarte stânjenit. Poate că juca teatru, se gândi ea. Oare? Dumnezeule, nu avusese deloc intenţia să fie aşa de dură. Poate că totuşi sărmanul băiat avea vreun sentiment pentru ea.

Apoi ajunsese la Honda ei şi văzuse roata dezumflată. Îl chemă înapoi pe Rod. O făcuse instinctiv. Îşi arboră zâmbetul cel mai atrăgător iar Rod se lumină la faţă. În minutele următoare era îngenuncheat la picioarele ei şi îi repara roata.

Ea înţelese că va trebui cumva să-l recompenseze pentru generozitate lui şi acelaşi lucru îl înţelesese şi el. Când termină, îşi puse un braţ pe după talia ei. O trase spre el şi şopti:

– Ştiam că ai să vii.

Şi imediat chipul lui luă aceeaşi înfăţişare şi expresie standard. Sarah nu se putu să nu izbucnească în râs. În timp ce se uita la Rod care se înroşea de furie îşi dădu seama că îşi făcuse un duşman. Minunat, îşi zise Sarah şi se urcă pe scuter. Încă nu-i chiar aşa de rău. În timp ce pornea spre serviciu încerca să se mângâie cu slaba speranţă că nu a întârziat decât cu câteva minute. Cu siguranţă, în dimineaţa aceasta îndurase destule, zeii ar fi trebuit să fie satisfăcuţi.

Dar, uneori, zeii nu se lasă satisfăcuţi atât de uşor.

Studio City
Strada Hattera 12856
Ora 12.02

Mike şi Linda se certau pentru un camion de jucărie. El era de părere că îi aparţine, dar ea îl avea în mână. Ea avea nouă ani, era cu doi ani mai mare decât el. Era un model din plastic, dar foarte realist, de basculantă şi copii îl foloseau ca să scurme prin grădina doamnei Connor. Linda venise pe la spate şi îi luase din mână basculanta.

– Mama a spus că nu ai voie să te mai joci aici.

Mike smuci de basculantă.

– Tu nu eşti mama, urâto!

– Mama a spus să am grijă de tine cât lipseşte ea, răspunse Linda dispreţuitoare. Dar Mike se întinse şi îi smulse din mâini jucăria. Aceasta ajunse în noroi şi el se repezi după ea. Jucăria se rostogoli mai departe până se opri în mijlocul străzii.

– Tare deştept mai eşti, Mikey.

Mike ridică din umeri şi tocmai se pregătea să fugă după jucărie.

În momentul acela apăru o maşină pe stradă. Şoferul se uita atent, căutând o anumită adresă.

Linda o văzu şi alergă după Mike. Îl trase înapoi.

– Maşina, prostule!

Mike începu să se zvârcolească nerăbdător şi să-l dirijeze pe şofer.

– Haide, haide! îi comanda el. Mike şi Linda stăteau la colţul străzii, văzură cum maşina încetineşte,

apoi o ia în direcţia lor şi scrâşneşte din frâne oprind chiar deasupra jucăriei care se transformă într-o clătită de plastic.

Copii încremeniră. Linda se dădu înapoi înspăimântată, iar Mike începu să clipească furios şi uluit. Se uitară în urma omului uriaş care ieşise din maşină şi venea drept către ei. Este un om rău, se gândea Mike. Linda era înspăimântată şi îl ţinea pe frăţiorul ei pe după gât. Omul trecu pe lângă ei ca şi când nu i-ar fi văzut.

– Hei! strigă Mike, înainte ca Linda să apuce să-i astupe gura cu mâna.

Terminatorul îi ignoră pe copii şi se îndreptă spre casa familiei Connor. Bătu la uşă. Un căţel chelălăi la picioarele lui fără nici un efect. Nu însemna nimic pentru el. El o aştepta pe Sarah Connor.

Aceasta veni la uşă şi o deschise atât cât îi permitea lanţul de siguranţă.

– Ce doriţi? întrebă ea privind prin deschizătura îngustă la acest bărbat ciudat, uriaş.

– Sarah Connor? întrebă Terminatorul cu o voce neutră.

– Da.

Terminatorul îmbrânci uşa. Lanţul de siguranţă fu smuls şi azvârlit înăuntru, făcând-o pe femeie să-şi piardă echilibrul. Gemu şi căzu pe spate. Într-o clipă, Terminatorul scoase pistolul calibru 45 şi activă raza laser. Acesta străbătu încăperea şi se fixă pe fruntea femei. Pentru o secundă fu orbită de lumina roşie. Apoi nu mai văzu nimic, în momentul în care glonţul porni şi îi pătrunse în cap prin frunte, la doi centimetri deasupra sprâncenei drepte. Femeia rămase nemişcată pe covor iar Terminatorul îndreptă raza spre pieptul ei, descărcându-şi arma în ea. Răpăitul armei era însoţit ca de un ecou de scâncetele căţelului.

Terminatorul se aplecă şi, cu ajutorul unui cuţit

foarte ascuțit făcu o incizie în piciorul femeii, de la genunchi până la gleznă.

Mike îl urmase în fugă pe bărbat înainte ca acesta să intre în casă și acum urmărea prin ușa deschisă scena violentă care se petrecea în interior. Nu avea nici o scară de apreciere pentru ceea ce vedea. Îi plăceau desenele animate, în special Tom și Jerry. Râdea din toată inima când cădea ceva peste Tom și îl aplatiza, așa cum se întâmplase cu camionul lui sau îl lăsa nemișcat de credeai că e mort, apoi se ridica și își relua înfățișarea normală. Numai că Doamna Connor nu-și relua înfățișarea normală. În schimb, înroșea covorul de sub ea. Nu văzuse pe nimeni niciodată zăcând atât de liniștit. Linda veni și ea exact în momentul în care omul acela începuse s-o măcelărească pe doamna Connor de parcă ar fi tranșat carnea pentru friptură.

Linda îl înșfăcă pe Mike de mână și îl trase repede spre casa lor, intră și trânti ușa în urma lor, încuind-o.

Terminatorul se ridică. Nu găsise ceea ce căutase. Identificarea țintei – negativ. Analiză opțiunile posibile, apoi puse arma în buzunar și păși spre ușă.

Copii se uitau pe geam și îl văzură cum se întoarse la mașină se urcă în ea și plecă. Linda începu să țipe.

Mike nu se gândea decât la camionul lui care rămăsese strivit pe asfalt. Murmură liniștit:

– Mi l-a stricat.

Toată întâmplarea durase două sau trei minute. Devenise deja ireală. Nu exista nici un fel de dramă în această întâmplare. Numai moarte. Subită, și aparent, fără nici un sens, dar evenimentele petrecute acum aveau un sens foarte profund, un sens pe care puțini oameni vor știi vreodată să-l descifreze și, fără îndoială, un sens mult prea profund și sumbru pentru cei doi copii care stăteau cu fețele lipite de geam.

Anii următori, părinţii Lindei şi ai lui Mike urmau să cheltuiască sume uriaşe pe psihoterapie. Dar fără rezultat.

Restaurantul familial "La marele Jeff"
Ora 12.17

Sarah se grăbea mergând prin ceața din ce în ce mai deasă, căci smogul cuprindea tot orașul și se lăsa tot mai jos. Își duse scuterul la parcarea restaurantului "La marele Jeff", îl legă în grabă cu lanțul de siguranță de un stâlp de lumină în apropiere de pancarta uriașă pe care se vedea firma: Marele Jeff în persoană cu boneta de bucătar șef în cap și rânjind obscen. Diavolul pistruiat ridica în sus un crenvurști sculptat de pe care se scurgea mustarul pe chifla cu semințe de susan – ca un omagiu adus zeității protectoare a grăsanilor, dacă va fi existând așa ceva.

Mirosul specific bucătăriei de la Marele Jeff o învălui ca o miasmă neplăcută. Mirosea a fum de țigară stătut, crenvurști sleți mâncați numai pe jumătate și a "sos special" care se coagula formând o masă vâscoasă maronie.

Aglomerația atinsese punctul culminant, căci era ora prânzului și haosul se apropia de cota maximă. Picolii planau plini de importanță printre mese, curățindu-le imediat de resturile lăsate de clienți, chelnerițele evoluau ondulându-și trupurile printre oaspeții flămânzi ca niște lupi.

O cameră video era instalată deasupra ușii pe care stătea scris Personal și cuprindea în câmpul ei vizual toată încăperea. Sarah se strâmbă când trecu pe sub ea fără s-o vadă pe Nancy Dizon, o chelneriță

robustă, brunetă, pe jumătate filipineză şi pe jumătate irlandeză şi se izbi de ea.

– Scuză-mă, suflă grăbită Sarah.

Nancy îi făcu un semn prietenesc cu mâna.

– E vina mea. Mă grăbesc că am întârziat.

– Şi eu, răspunse Sarah.

Pe coridorul de serviciu, Sarah se opri să caute în poşetă cartela de pontaj, scăpând din mână cărţile; pe când se lăsase în genunchi ca să le strângă, auzi o voce subţire care o chema pe nume.

Aruncă o privire în sus, la camera video instalată chiar deasupra unei uşi pe care scria: Chuck Breen, Director.

– Sarah, vrei să fii amabilă să vii o clipă la birou?

Muşcându-şi buzele, Sarah introduse cartela de pontaj în ceasul automat şi se strâmbă auzind declicul sec al acestuia care o anunţa că întârzierea ei fusese procesată şi imortalizată. Apoi luă cărţile sub braţ şi deschise uşa.

Chuck şedea la biroul său, În spatele unei console pline de monitoare. Nu-i lipsea decât uniforma ca să semene cu cei din garda de securitate. Nu purta nici un fel de insignă – decât, poate, în inimă.

Sarah încercă să arboreze zâmbetul ei cel mai fermecător.

– Helo, Chuck. Cred că am ghicit – am întârziat, nu-i aşa?

Dar Chuck nu părea dispus să glumească. Se aplecă în faţă şi zise:

– Acesta este un Computer Apple Macintosh 128K cu funcţii multiple. Ţin evidenţa gramajelor, a programelor de lucru şi, cel mai important – a ceasului de pontaj. Ai întârziat exact optsprezece minute. Ce scuză ai, Connor?

– Am avut o pană de cauciuc.

– Cum se face, Connor, că sunt atât de mulţi

oameni care au pene de cauciuc când eu, în ultimii zece ani nu am avut niciodată o pană de cauciuc?

– Pentru că în ultimii zece ani ai mers numai cu autobuzul, replică Sarah iritată.

– Aşa cum ar trebui să facă orice persoană care nu dispune de un mijloc de transport propriu de nădejde.

– Scuterul meu de regulă e bun. Nu am mai avut o pană de ...

– Te rog să mă scuzi, Connor, nu mă interesează istoricul rablei tale.

– Este un scuter, Chuck, zise ea.

"Ce faci", strigă Sarah cea mică. "Ai nevoie de serviciul ăsta". Pentru o clipă, Sarah cea mare se simţi ţentată s-o repeadă pe cea mică, dar, în momentul imediat următor, cedă:

– Ascultă, Chuck... Îmi pare rău, nu se va mai întâmpla.

Simplu, umil, pocăit. Pentru oricine altcineva ar fi fost suficient. Dar nu pentru tipul acesta.

– Uite ce este, Sarah, într-o zi va trebui să înţelegi că ai anumite răspunderi fundamentale pe care trebuie să le îndeplineşti atunci când eşti adult. Să ai grijă de familia ta, de tine însăţi, să-ţi onorezi angajamentele faţă de alţii. Mai exact, faţă de patron. Să nu mai întârzii.

"Oare de ce trebuie oamenii să se poarte în felul acesta?" se gândi ea. Simţea o nevoie irezistibilă să-i spună exact lui Chuck cam cât valorează pentru ea părerile lui, dar dorinţa aceasta fu înăbuşită de Sarah cea mică; era necesar să nu-şi piardă serviciul. Era un moment dificil. Sarah cea mare se simţea în stare să-i spună ceva mult mai usturător decât ceea ce îi spusese. Dar n-o făcu. Deşi îi părea rău. Dar decizia era luată.

– Îţi reduc din salariu o jumătate de oră.

Formă numele ei pe monitor şi o invită să urmărească operaţia.

– Vezi? Informaţia a intrat.

Chuck era din nou aplecat pe monitoarele lui mişcând ochii în toate direcţiile; Sarei îi amintea de Pugsly când vedea o bucată de salată.

– Asta e viaţa, îşi spuse ea, ieşind din încăpere.

Odată afară, simţi că se sufocă de furie. Se grăbi să dea colţul şi ieşind din vestiar se răsuci şi făcu cu tifla în direcţia biroului directorului.

– Dai dovadă de purtare urâtă, Connor, se auzi vocea lui Chuck într-un difuzor. Fetele de la Jeff nu se cuvine să se poarte aşa. Ţine minte, eşti una din fetele de la Jeff; cel puţin deocamdată.

Sarah uitase de camera de la celălalt capăt al coridorului.

– Nu uita să prezinţi Salata Jeff astăzi, okay?

Nancy păşea prin hol spre ea.

– Haide, îi zise ea, Marele Jeff e cu ochii pe tine.

După ce ajunse la vestiar, Sarah îşi trânti obosită cărţile pe fundul dulapului personal.

– Pun pariu că mai are şi pe aici o camera de luat vederi.

– O, chiar aşa? murmură Nancy. Îşi ridică fusta uniformei Jeff, îşi dădu jos chiloţii şi îşi arătă fundul în toate direcţiile. Asta-i pentru tine, faţă boţită.

Sarah izbucni în râs, alungându-şi ultimile resturi de supărare şi începu să se schimbe.

– Ai grijă, o preveni Nancy, pocnind balonaşul de gumă de mestecat de care nu se despărţea niciodată.

Sarah se întoarse cu faţa la perete şi se ascunse în spatele uşii de la dulap în timp ce îşi scotea hainele şi îşi trăgea pe ea uniforma cu roz şi roşu.

Nancy trândăvea alene, aşteptând-o pe Sarah să

se schimbe şi, profitând de răgazul acesta, ca să se dedice ocupaţiei sale preferate – bârfitul colegelor. Astăzi o luase în colimator pe Sue Ellen, noua angajată care avea neplăcutul obicei să strănute deasupra mâncării exact înainte de a o servi.

Sarah îşi refăcu machiajul în grabă, îşi dădu cu puţin rimel şi cu fard de obraz ca să-şi recapete culorile. Ziua aceasta era o zi nefastă, asta era sigur.

Pe când era mică, mama ei obişnuia să-i spună că ochii aceştia îi vor scoate din minţi pe bărbaţi. Acum îi studia. Pleoapele de jos erau puţin coborâte. Mama ei spunea că femeile o vor invidia pentru această privire sexy. Dar Sarah se gândea că o făceau să pară că s-ar fi sculat din somn după o noapte lungă. Şi apoi, culoarea. Mama ei era încântată şi de aceasta. Culoarea mahonului, ca să se potrivească cu culoarea de castană a părului. Sarah îşi zâmbi sieşi, îşi dădu capul pe spate apoi îşi încordă faţa, studiind efectul pe care îl avuseseră cele câteva trăsături de rimel. Efectul era cel din totdeauna. Ochii căprui şi păr castaniu deschis, asta văzu Sarah.

O clipă mai târziu era în faţa oglinzii mari, în care se vedea din cap până în picioare şi îşi punea părul în fileul oficial al lui Big Jeff.

– Bună, zise Sarah în oglindă. Mă numesc Sarah şi sunt gata să vă servesc. Se ciupi de obraji, care erau ca un puf de piersică. Piersici şi frişcă.

– Sunt a naibii de zdravănă.

Asta o dădu gata pe Nancy.

Restaurantul familial La Marele Jeff
Ora 16.30

Sarah alerga grăbită să-i servească pe clienţii înrăiţi de foame, evoluând printre mese ca o adevărată balerină, cu trei farfurii pe un braţ întins şi cu o salată á la Jeff în cealaltă. Un bărbat cu figură bovină şi trup de urs o trase indignat de şorţ. Cu dexteritatea pe care i-o dădea experienţa, Sarah îşi schimbă imediat centrul de greutate, în aşa fel încât să evite un dezastru şi se întoarse cu faţa spre bărbatul care arăta supărat cu degetul spre farfuria cu cartofi prăjiţi din faţa lui.

– Ce-ar fi să-mi aduci şi o sticlă de Ketchup? mârâi el.

Sarah arboră zâmbetul profesional şi întrebă cu un aer nevinovat:

– Vreţi să spuneţi încă o sticlă în afară de cea pe care o avţi pe masă?

Barbatul îi urmări privirea îndreptată spre sticla de Ketchup ascunsă în spatele meniului rezemat de ea, iar Sarah îşi continuă drumul, lăsând toată încărcătura culinară într-un separeu cu bărbaţi nerăbdători. În timp ce începu să împartă fiecăruia ce comandase, un bătrân care şedea cu câteva mese mai încolo începu să vocifereze că el vrea cafeaua acum. Ea aruncă peste umăr un "Imediat, vă rog!" şi apoi începu să rezolve problema cea mai stringentă.

– Cine a comandat Burly Beef?

Unul dintre clienți răspunse:

– Eu am comandat Barbecue Beef.

Altul interveni:

– Cred că este al meu, numai ca eu n-am comandat cartofi prăjiți.

Alt client se băgă și el în vorbă:

– Brânza Cili Deluxe este pentru mine.

Sarah abia se mai ținea pe picioare. Picioarele nici nu o mai dureau, trecuse de această fază și era gata să se prăbușească. De regulă, făcea față cu ușurință cerințelor meseriei, dar astăzi nu era una din zilele ei bune.

Mai mult ca de obicei, micile conflicte și frecușuri dintre membrii personalului o iritaseră și se suprapuseseră unul peste altul până când simți că nu mai este în stare să se concentreze. Pentru ea, în acest moment, toată omenirea se reducea la o singură întrebare:

– Cine a comandat Burly Beef?

O doamnă blondă grasă care condusese două fetițe extrem de zglobii în separeul alăturat o trase insistent de mânecă, ca și când Sarah n-ar fi avut nimic altceva de făcut decât să stea s-o asculte pe ea.

– Domnișoară, am vrea să ne luați comanda.

– Da, doamnă, imediat vin la dumneavoastră, dacă vreți numai... Sarah se trecu pe pilot automat și puse ultima farfurie pe masă. Când se îndreptă, răsturnă cu brațul o carafă cu apă care udă haina bărbatului de la celălalt capăt al separeului. Acesta ridică disperat mâinile în sus.

Sarah îi șterse în grabă haina și îl mângâie cu șervetul pe coapse, fără să-și dea seama ce face, bolborosind:

– Îmi pare rău, domnule, vă rog să mă scuzați, dar nu este piele naturală, nu-i așa?

Dar bineînțeles că era, și expresia furibundă de pe chipul tipului nu lăsa nici o urmă de îndoială.

Între timp, una din fetițele de la masa de alături găsi undeva niște înghețată și i-o vârâ răutăcioasă în buzunarul pentru bacșișuri. Sarah își stăpâni anevoie un strigăt disperat. Fetița începu să râdă victorioasă. Sarah o fixă cu o privire deznădăjduită în timp ce micuța Sarah din sufletul ei abia se ținea să nu izbucnească, fiind aproape de limita răbdării.

Bărbatul, căruia Sarah îi udase sacoul, mormăi satisfăcut:

– Foarte bine, fetițo, ar trebui să-ți dăm ție bacșișul.

Sarah stătea buimăcită simțind cum forțele răului creșteau împotriva ei. Nancy, care tocmai trecea prin spatele ei în intervalul dintre mese, o bătu ușor pe umar, își dădu capul pe spate și făcu o strâmbătură.

– Ia-o mai ușor, Connor. Peste o sută de ani cui o să-i mai pese?

Century City
Ora 17.41

Reese începu să transpire abundent în momentul în care, unul după altul, o mulțime de bărbați și de femei curați, cu hainele fără nici o pată și perfect călcate, cu părul aranjat cu grijă și dat cu fixativ se adunară în jurul lui la intersecția dintre străzile Pico și Doheny, așteptând să se schimbe stopul.

Oamenii aceștia păreau o rasă diferită. Nu se așteptase la așa ceva. Îi produceau o senzație de frică care îl făcea să-și îndrepte tentaculele în toate direcțiile. După șase ore, tot nu se obișnuise cu ei. Dar la exterior, Reese făcea o figură impecabilă. Era calm și impasibil ca o statuie a lui Buddha, strângând într-o mână punga de la băcănie iar în cealaltă mânerul pistolului calibru 38 din buzunarul hainei, ceea ce îl făcea să se simtă sigur pe el.

Reese trase în nări mirosul pe care îl răspândeau în aer – din nou mirosul acela teribil – minciuna chimică dulce acrișoară a parfumului. Nu întâlnise nicăieri aroma caustică și reconfortantă a trupului omenesc. Toți ochii celor din jur erau fixați pe culoarea roșie a stopului. La un moment dat, acesta se schimbă, circulația vehiculelor își schimbă și ea direcția, iar grupul de pietoni care îl înconjura porni să traverseze strada. Reese rămase în urmă, lăsându-i să treacă în fața lui.

Ajunse la colțul dinspre sud-vest al străzii Doheny,

de astă dată singur şi începu să examineze maşinile parcate de-a lungul trotuarului. Toată ziua încercase să facă rost de o maşină care să se potrivească cu specificul misiunii sale. Avea în vedere modul de funcţionare, nu forma. Trebuia să fie grea, cu un şasiu mare şi un motor suficient de puternic pentru a putea mişca un vehicul atât de mare cât mai repede. Şi nu trebuia să bată la ochi.

Cercetările lui se limitaseră la străzile lăturalnice şi parcări. Magazinele auto nu-i erau de nici un folos. De câteva ori fusese foarte aproape de scop: tipul de maşină dorit, teren sigur, nici un fel de oameni prin preajmă. Aproape că intrase pe jumătate într-un Cadillac plin de noroi de pe Spaulding, când copiii proprietarului veniseră acasă de la şcoală. O oră mai târziu, în mijlocul unui parking din spatele unei clădiri de sticlă şi beton care adăpostea birouri, intrase chiar într-un Chrysler albastru dar tocmai când întindea mâna sub tabloul de bord vrând s-o pornească, o alarmă stridentă începu să-i urle în urechi, dată la maxim, în aşa fel încât să-ţi facă praf nervii. Pierdu vreo şase minute încercând s-o localizeze şi s-o reducă la tăcere, dar nu reuşi, aşa că se hotărâ să plece. Ale naibii maşini. Nu-i plăcea să piardă în faţa lor.

Soarele era aproape de apus când Reese termină de investigat porţiunea dintre Pico şi Alcott. Efectul amfetaminelor pe care i le inoculaseră tehnicienii se dusese de mult, lăsându-i în schimb o stare de oboseală avansată.

Mişcă-te, soldat, îşi ordonă el. Cercetează terenul, fă ceva. Ochii lui sondau împrejurimile în cuadranţi, începând din spate. Est – o stradă pavată, nici un fel de vehicule în mişcare... SE spre SV construcţii cu două etaje, probabil apartamente, în interior nu se poate detecta nici un fel de mişcare... N – o altă stradă, nici o mişcare... NV spre NE – un şantier

de construcții. Aproximativ 20.000 m pătrați. Perimetru delimitat cu lanțuri. Două tractoare, o macara, o echipă de șase persoane la o distanță de șaptezeci și cinci – optzeci de metri în teren deschis...

Dintr-odată, lui Reese i se făcu părul măciucă. Încremeni. Palmele începură să-i transpire – memoria îi trimitea semnale de alarmă. Era ceva în legătură cu locul acesta. O amintire neplăcută. Ce anume? O senzație de spaimă... și... o, ceva mai mult. La naiba. Ce era? Frânturi ireale de imagini de trupuri și focuri în noapte i se perindară rapid prin fața ochilor. Reese respiră rapid și făcu un efort de voință, poruncind minții sale să se calmeze. Gândește. Nu se va mai întâmpla. Poate că am sindromul Delta Ecou, se gândi el.

Apoi își aminti.

Reese rămase nemișcat o secundă. Apoi își aranjă calm cureaua armei de sub trenci, mută punga de la băcănie în mâna cealaltă și își continuă drumul de-a lungul trotuarului, încercând să închidă această ușă din memoria sa și continuând să cerceteze atent mașinile pe lângă care trecea. Remarcă un LTD și îl înconjură, examinând cauciucurile – okay, apoi avariile caroseriei – neglijabile; vopseaua – mată, discretă, foarte potrivită.

Aruncă o privire în josul străzii, apoi împinse capota și o ridică, lăsând lumina să pătrundă la motor. Sub un capac pentru controlul smogului pe care trebui să-l dea la o parte se afla un motor de 3510 centimetri cubi cu patru cilindri. O mulțime de fire și fiare. O mașină bună. Se îndreptă spre portiera șoferului și scose din buzunar umerașul de sârmă pliat. Continuând să țină sub control terenul din preajmă, îndreptă un capăt al umerașului și îl introduse în broasca portierii. Încercă pe pipăite să deschidă broasca. În jur nu se vedea nimeni. Cu un clic,

încuietoarea cedă. Reese se strecură în maşină, puse punga pe podea şi închise calm portiera.

Dispozitivul de pornire se afla în spatele blocului volanului. Călăuzite de memorie, degetele i se duseră direct la sârmuliţele care comandau aprinderea motorului, le aşeză în poziţia corectă şi motorul prinse viaţă. Trecuseră două minute din momentul în care se apropiase de maşină.

Apăsă puţin pedala de acceleraţie ca să mărească turaţia motorului. Zgomotul acestuia crescu abia perceptibil. Foarte bine.

Lăsă motorul să se încălzească puţin. Îşi dezlegă cureaua care ţinea pistolul pe umăr şi îl puse pe scaunul de lângă el. Privea cu ochi plini de admiraţie şi de respect interiorul luxos al maşinii. Un covor gros acoperea podeaua. Butonul aparatului de radio pornise automat în momentul în care pornise motorul. Învârti de el până prinse un post. Vocea de somnambul al lui Jim Morrison cu melodia "Mergi pe autostradă toată noaptea" umplu micul compartiment pluşat. Pe un alt post, un bariton pios îi dojenea pe enoriaşii lui păcătoşi pentru că nu-i trimit mai mulţi bani ca să-i poată demasca în continuare pe enoriaşii lui cei păcătoşi. Reese învârtea butonul radioului ca un oaspete la un banchet care nu mâncase de câteva săptămâni. Nu erau prea multe evenimente. Unsprezece războaie în lume şi trei crime în oraş. Îşi verifică ceasul digital pe care îl furase comparându-l cu ora exactă când se transmiseră ştirile. Sincronizat perfect.

Reese respiră adânc, trăgând în nări mirosul proaspăt de fabrică ce se mai degaja încă din tapiţeria nouă a automobilului. Aşadar, aşa era pe timpuri, se gândi el şi se întinse să schimbe postul de radio. Ascultă uimit un cântec despre o tânără fată cu inima zdrobită.

Reese se afundă în scaun şi îşi lăsă capul pe

spate. Simțea cum mușchii lui, stresați și obosiți, îl imploră să-i lase să se relaxeze. Un val de căldură îmbietoare se apropia de marginea conștiinței lui, oferindu-se să-l ducă într-un loc plăcut și liniștit, pentru un somn de câteva ore.

Nici vorbă. Se ridică în capul oaselor și își goli buzunarele, făcându-și inventarul muniției. Trei cutii de 38 Super și patru de alice mari. Deocamdată îi vor ajunge. Intrase într-un magazin cu articole de sport la ora 9.15 iar la ora 9.16 buzunarele îi erau pline, iar câinele de pază îl privea nostalgic cum părăsea incinta.

Reese se aplecă și apucă punga de la picioarele lui. Obiectele din interiorul ei proveneau dintr-un mic magazin de pe Crenshaw, condus de o bătrână coreeană care ședea cu ochii ațintiți la un televizor din spatele casei de marcat.

Reese luă punga de fund și îi răsturnă conținutul pe scaunul de lângă el. Pe pernă căzu un exemplar din Cosmopoolitan, împreună cu două sticle de Perrier și paisprezece batoane de Snickers. Ciocolată. Mâncase câteva pe când era copil. Le mesteca cu multă grijă până se topea în gură și ultima fărâmiță. Acum avea o mulțime. Își îndesă una întreagă în gură și începu s-o mestece, lăsând gustul ei savuros să-i bucure fiecare părticică a gurii, gândindu-se la porcăriile pe care le mânca de obicei. Își imagină apoi mutra lui Willy, un băiat din echipa lui, ce-ar mai fi căscat ochii la el și i-ar fi zis: "O, bătrâne, și chiar ai mâncat tu singur paisprezece batoane?" Reese înghiți și mai desfăcu încă un baton, pentru Willy.

Luă revista și începu s-o răsfoiască. Își aruncă ochii pe câteva articole, apoi trecu de ele și ajunse la reclamele publicitare. O, Dumnezeule, erau o adevărată fereastră spre lume! Era fascinat, vrăjit. Femeile pe care le văzuse astăzi pe stradă erau

incredibil de frumoase, de curate şi păreau atât de gingaşe. Îi venise foarte greu să le încadreze în vreo categorie de femei cunoscute mai înainte.

Dar ceea ce vedea acum era încă şi mai uluitor, pentru că era într-un plan cu totul superior. Erau adevărate zâne, nu femei. Zvelte, mlădioase, ireale, cu chipuri strălucitoare dar lipsite de orice expresie, în afara buzelor care schiţau zâmbete sofisticate, subliniate de penelul ireproşabil al unui artist machior. Gâturile lor lungi şi braţele subţiri păreau plăpânde, iar unghiile lungi erau la fel de nepractice ca şi cele ale mandarinilor. Îşi dădu seama că nici una din aceste superbe manechine n-ar fi putut supravieţui mai mult de câteva minute în lumea din care venea el şi asta îl făcu să revină la realitate. Cu toate acestea, simţi o plăcere deosebită să-şi plimbe degetele lui pline de bătături şi cicatrice pe liniile lor delicate şi frumoase de figurine de porţelan, mângâind frumuseţea această dureroasă prin fragilitatea ei. O fragilitate care nu ar fi făcut faţă în lumea lui aspră, unde regulile supravieţuirii erau dure şi precise ca o lamă de brici.

Îşi rezemă capul de portieră căci perna din spatele lui era prea seducătoare, îl trăgea tot mai adânc, în trupul ei moale, şoptindu-i să se odihnească, numai o clipă, atâta tot. Se gândea la toate lucrurile pe care nu le va mai putea avea niciodată şi la lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult, la care visase toată viaţa, care era acum atât de aproape şi pe care nu va avea voie să-l aibă.

Privea mohorât prin parbriz, dincolo de lanţul care forma gardul, la şenilele masive de oţel ale unui tractor care mesteca sistematic, încet, pământul răscolit. Huruitul şi zăngănitul lui răsunau greoi în mintea lui Reese şi ochii lui...

...erau ațintiți asupra unei perechi de șenile uriașe, strălucitoare, la numai patruzeci de metri distanță, care înghițeau și măcinau cu lăcomie tot ce întâlneau în drum, lăsând în urma lor bârne rupte, lemne sfărâmate, bucăți de îmbrăcăminte și oase.

Mii de oase. Munți de oase.

Oasele erau înnegrite și carbonizate de focuri care intraseră deja în domeniul amintirii în momentul în care se născuse Reese. Zăceau peste tot în grămezi sumbre, atât de dese și omniprezente, încât oamenii nici nu se mai opreau din drum ca să constate că în multe locuri peisajul era format din rămășițe omenești.

Reese se uita calm la craniile care intrau sub șenile. Pe chipurile care se rostogoleau sub șenile nu se putea citi nimic, căci nu mai erau decât niște hârci, fără carne și fără piele. Asta până în momentul când orbitele goale ale uneia dintre ele, înainte de a intra sub dinții șenilei, păru să-i spună: Și tu!

De atunci nu se mai uitase la ele.

Pe atunci, chipul lui nu purta încă cicatricile pe care avea să le dobândească în anii următori. Abia împlinise șaisprezece ani.

Șenilele se mișcau acum mai repede. Greoi. Asurzitor. Zgomotul deveni concret, căpătă consistență fizică, încleștându-i ca în niște gheare creierul, sfâșiindu-i sufletul și încercând să pătrundă în însăși ființa lui.

Reese văzu exploziile, un adevărat caleidoscop în toate culorile curcubeului, pătând orizontul. Erau mai aproape. Din ce în ce mai aproape, închizând perimetrul cu un torent de explozii puternice. Huruiau, zornăiau, răscoleau, aruncau pământul în sus, în nori. Ștergeau granița dintre cer și pământ.

Farurile măturau pământul răscolit, scoțând la

iveală micile ascunzători ale oamenilor îngroziți de suferință. Căutau, hăituiau, vânau.

Reese stătea întins pe burtă, între ruinele unui bloc. Simțea în nări mirosul acrișor de carne arsă și murdărie udă. Își învinse dorința animalică de a fugi și încercă să se afunde și mai adânc în cenușa fetidă de sub el.

Dacă intri în panică, mori, își spunea el. Fără panică. Ecranul interior al caschetei sale era mort. Încercă să-l repună în funcțiune. Nimic. Așadar, nu mai avea nici o legătură vizuală cu Comandamentul. Dar, cel puțin căștile și microfonul de la piept funcționau. Auzea răpăitul sacadat al ordinelor de luptă, vocile femeilor și ale bărbaților, țipetele lor când erau răniți, strigătele de ajutor și cererile de muniție, focul de acoperire.

Aruncă o privire peste umăr la cei care supraviețuiseră din grupa lui de doisprezece oameni. Caporalul Ferro, o genistă slabă și severă. Împlinise cincisprezece ani marțea trecută și era înarmată până în dinți. Se ținea aproape de Reese, urmându-l pe șeful grupei ca o umbră. Aruncă o privire în sus, spre resturile clădirii prabușite și zări o formă întunecată care se mișca pe cerul nopții. Era turela tancului. Farurile căutau printre ruine, în jos. Reese își verifică arma cu plasmă tip Westinghouse M–25. Mai avea un singur impuls de plasmă. Trage. Orbește-l pe ticălos. Reese ținti ochii monstrului, lentilele infraroșii. Reese ridică arma în sus – O, trage, mai repede, mai repede – privea fix înainte – mișcă-te, la naiba, mișcă-te – și aruncă o încărcătură întreagă de plasmă superenergetică.

Lentilele suprasensibile ale tancului explodară formând un jet de cioburi și resturi metalice minuscule.

Apoi monstrul negru mugi și deschise focul. Reese și Ferro ieșiră din clădire înainte ca monstrul să

nimicească şi ceea ce mai rămăsese din ea. Dar Reese îl orbise. Bun. Acum am să te ucid, se gândi el.

Reese se mişca cu repeziciune, cu o abilitate de pisică. Imaginile se succedau aproape prea repede pentru ca el să le poată înregistra. Privirea îi trecu peste trupul unui copil, un băiat de vreo zece ani, fixat la pământ printr-o gaură pe care o avea în abdomen şi cu ochii privind spre neant. În mână strângea convulsiv o armă veche tip M-16. Alte trupuri. Unele din ele în uniforme. Altele în zdrenţe. Femei, bătrâni, copii. Morţi.

Urmară alte explozii, din toate părţile, ca un evantai care se întindea de la Rexford la Sherbone şi distrugea tot ce întâlnea în cale.

Reese se rostogoli într-o groapă neagră, o gaură de şobolan. Plină de fiinţe omeneşti strângând în mâini arme pline de noroi, înghesuindu-se unele în altele ca să scape de oroarea de afară. Unii plângeau. Alţii gemeau. Strălucirea unei explozii le lumină chipurile. Printre ei erau şi copii.

Soldaţi într-un război de coşmar.

Dar ce dracu' mai făceau aici? Zona ar fi trebuit să fie evacuată pentru a lăsa câmp de acţiune pentru grupa de genişti. Reese voia să distrugă tancul.

– Unde este şeful vostru de echipă? strigă Reese. Răspunsul stătea scris pe feţele lor: undeva, afară. Ars.

– Hai să mergem! urlă el. Trebuie să vă retrageţi. Dar ei nu se clinteau. Erau înlemniţi. Frica le distrusese capacitatea de gândire. El îi ridică în picioare, îi târâ şi îi aruncă afară din bunker.

– Acum mişcaţi-vă! tună Reese. Unitatea se regrupează la Bunkerul Doisprezece. Ei dădură din cap, transpirând de frică şi o luară la fugă prin

întuneric. Unii dintre ei în direcția corectă.

Reese rămase în umbra bunkerului și făcu o recunoaștere rapidă. Unde dispăruse împuțitul de H-K? În acel moment, Ferro se rostogolise și ea în groapa neagră.

O explozie de plasmă de la H-K atinse bunkerul. Lemn, cărămizi, pânză zdrențuită, toate zburară în aer în mii de fărâme. Suflul exploziei și vârtejul sfărâmăturilor îl izbiră pe Reese de un stâlp de beton. Căzu pe spate într-un crater fumegând. Asta era.

Ferro îngenunchease deasupra lui și striga ceva. Dar Reese nu auzea.

– Ce? strigă și el la rândul lui. Ce? Urechile îi vuiau.

Deschise ochii. Uniforma îi fumega. Se ridică în capul oaselor, buimăcit. Ferro arăta cu degetul spre casca lui. Era sfărâmată. O scoase, aruncă resturile și își puse căștile de ascultare direct deasupra părului prăfuit, centrându-le atent. Acum să punem mâna pe ticălos. Fugi. Mișcă-te, mișcă-te, mișcă-te!

Reese și Ferro se opriră în spatele unui zid pe jumătate distrus de suflul exploziei și descoperiră unde se afla monstrul. Farurile lui măturau pe deasupra dărâmăturilor.

Apoi apăru în lumină. Un Leviathan uriaș galben, plin de zgârieturi, mișcându-se pe șenile masive care transformau ruinele în moloz neted. Turelele imense ale gurilor de foc se mișcau în toate direcțiile.

Reese smulse un săculeț de pe umărul lui Ferro și scoase din el o mină anti-tanc, punând-o pe genunchi. Ferro îi urmărea fiecare mișcare. Acum se auzea cum tancul se răsucise pe axul lui și se apropia tot mai mult.

Îndepărtează dopul de praf. Reese respira calm. Testează circuitul. Monstrul uriaș se apropia tot mai mult. Desfă bila de siguranță. Mâinile lui Reese

începură să transpire, alunecând pe învelişul de metal inoxidabil. Apucă mânerul şi răsuceşte, în direcţia acelor de ceasornic, de la Asigurat spre Armat. Cerculeţul din jurul jumătăţii de sus a minei se aprinse. Era flămândă.

Reese privi cu grijă pe deasupra marginii zidului. Tancul era la numai câţiva metri, iar motoarele lui făceau un zgomot asurzitor. Reese se uită la şenile, îşi fixă privirea pe ele.

Acuma mori, ticălosule!

Sări în sus cu mâna în care ţinea mina întinsă şi o aruncă în faţa monstrului. Una din şenile rulă exact pe deasupra bombei. Monstrul se opri. Tunurile şi farurile se întoarseră greoaie.

În timp ce Reese se retrăgea înapoi în spatele zidului, o văzu pe Ferro care se lupta să-şi menţină echilibrul, alunecând pe bucăţile ude de beton. Avea în mână o mină dezamorsată.

– Arunc-o! strigă Reese. Dar nu putea s-o arunce decât dacă se urca pe zid, expunându-se astfel monstrului care tocmai se răsucea.

Era pierdută. Reese şi Ferro făcură un schimb rapid de priviri. Apoi Ferro sări şi aruncă mina. Era la jumătatea săriturii spre pământ când obuzul trimis de tanc îi pătrunse în piept. Nu se auzi nici un ţipăt. Dispăru într-un nor de praf roz. O parte din aceste rămăşiţe aterizară pe Reese. Nu se osteni să se scuture. O să se gândească mai târziu la ea.

Încărcătura lui Reese explodă prima, exact sub pivotul principal al trenului posterior, unul din puţinele puncte slabe din blindajul maşinii. Explozia aruncă bucăţi din şasiu în interiorul maşinii şi smulse una din turelele laterale. Se mai auziră şi alte detunături, până când, în sfârşit, rezervoarele luară foc, aruncând în sus o limbă roşie înaltă de cincisprezece metri. Încărcătura trimisă de Ferro explodă alături de maşină,

fără alt efect decât acela de a face să pară şi mai cumplit iadul deja dezlănţuit.

Cerul întreg se lumină în momentul în care tancul H-K se dezintegră, împrăştiindu-şi măruntaiele deasupra câmpului morţii, strălucind ca o nova, ca un univers care tocmai se năştea. Reese scoase capul pe deasupra craterului şi privi cu nesaţ la ploaia de lumină.

Apoi se retrase înapoi la punctul fix de la Doheny. Plămânii îi erau plini de fum, nările saturate de mirosul de foc. Metal. Beton. Oameni. Toate ardeau.

Reese îi târî pe ceilalţi doi supravieţuitori în maşină şi se aruncă în spatele volanului. Porni motorul şi băgă în viteza întâi. Avionul de urmărire se afla deasupra lor, încercând să-i localizeze, apoi îi pierdu în vălmăşagul de ruine şi sânge de pe câmpul de luptă.

Ruinele erau o succesiune rapidă de imagini descifrate numai pe jumătate printre care Reese trecea cu o viteză ameţitoare, ca un demon, conducând maşina în sus, în jos peste terenul morţii. Băiatul sărise în lăcaşul de lângă mitralieră şi statea cu ochii aţintiţi în sus, încercând să fixeze arma cu plasmă împotriva avionului.

Acesta îi descoperise. Se lăsă vuind în jos, cu farurile aprinse şi trase o salvă uriaşă de plasmă.

Încărcătura lovi maşina într-o parte, strivindu-i caroseria ca pe o cutie de bere. Volanul fu smuls din mâinile lui Reese. O altă încărcătură lovi din plin maşina şi o întoarse cu roţile în sus.

Reese era prins sub dărâmături. Sângele îi curgea de pe frunte în ochi. Omul care şezuse pe locul de lângă el nu mai avea partea de sus a trupului. Reese nu voia să se mai uite la el. Încercă să se mişte. Simţea o durere ascuţită în umărul stâng. Văzu limbile de foc care începură să lingă capota, tot mai

aproape, până căldura începu să-i dogorască fața și mâinile. Închise ochii și făcu o încercare disperată de a se elibera. Simți miros de păr ars. Era părul lui. Apoi auzi pe cineva gemând de durere și furie. Vocea îi era cunoscută. Era vocea lui...

Reese deschise ochii. Pistolul care fusese pe banchetă era acum în mâinile lui. Transpira abundent, respirația îi era gâfâietoare când îi veni în minte prima întrebare: Unde sunt?

Luă cunoștință într-o secundă de interiorul luxos și plușat al mașinii, recunoscu revista, sticlele de Perrier, batoanele de ciocolată de pe banchetă. Recunoscu și orașul bizar care se întindea dincolo de ferestrele mașinii. Misiunea! și trase în sus de mâneca și se uită la cifrele roșii ale ceasului de la mână: dormise mai puțin de trei minute.

Reese începu să se relaxeze ușor, eliberând din creier supraîncărcătura nervoasă. Aruncă o privire spre tractorul nevinovat care mergea înainte și înapoi pe terenul denivelat. Pe șantier nu era nimic altceva decât râme și buruieni. Deocamdată. Reese împinse înapoi, în străfundul memoriei, imaginea locului din fața lui așa cum avea să fie peste câțiva ani, acoperit de cranii și cadavre.

Restaurantul La Marele Jeff
Ora 17.58

Chuck o opri pe Sarah în mijlocul coridorului de serviciu adresându-i-se prin difuzor tocmai când se pregătea să-şi ponteze cartela:

– Unde pleci, Connor? Ai mai avut pauză acum o oră.

Sarah alerga cu ultimile puteri, cu umerii lăsaţi în jos, cu uniforma boţită şi pătată toată de mâncare. Muşchi de la ceafă îi erau tari ca piatra, nu mai putea întoarce capul fără să-şi provoace o durere înţepătoare care cobora apoi în picioarele umflate pentru a se întoarce după aceea înapoi, la baza craniului.

Aruncă o privire în sus, spre ochiul roşu al camerei video.

– Aşa este, Chuck. Ai mult spirit de observaţie.

– Aşadar, spune, ce faci?

– Plec.

– Dar schimbul tău se termină abia la ora şapte.

– Corect, Chuck. În fiecare zi în afară de vinerea, când Denise mă schimbă cu o oră mai devreme ca de obicei.

Iritarea şi nerăbdarea din glasul Sarei ajunseră până la Chuck în pofida deformării de 20% a sistemului de amplificare.

– O, bine, Connor. Dar unde îţi este schimbul? Nu poţi să pleci până nu vine schimbul...

Denise, o blondă bondoacă şi drăgălaşă care se apropia de treizeci de ani năvăli în coridor şi îi făcu cu ochiul Sarei. Apoi se întoarse cu faţa spre cameră şi spuse pe un ton prefăcut mieros:

– Ce este, dragă Chuck, iar suferi de constipaţie?

Sarah, înăbuşindu-şi râsul, ponta repede cartela şi îşi zâmbi fericită la gândul că are o prietenă ca Denise. Sarah cea mică din sufletul ei se simţea mai liniştită.

Apoi Nancy o apucă emoţionată de braţ, ca şi când ar fi trebuit s-o salveze dintr-o mare primejdie.

– Ascultă, e vorba despre tine. Sau, oricum, aproape, zise ea cu glasul uşor voalat din cauza ţigării pe care o ţinea într-un colţ al gurii. Pocni balonul din gumă de mestecat ca o maşină de tuns gazonul conducând-o pe Sarah, care nu se dezmeticise de tot, prin toată încăperea, până la locul unde şedea Claudia, cu picioarele ridicate pe o măsuţă. Claudia zâmbi spre Sarah, când Nancy împinse spre ea un scaun pliant şi o obligă să se aşeze.

– Sarah, uită-te. E de-a dreptul straniu. În privirea Claudiei se vedea spaima iar Sarei îi îngheţă zâmbetul pe buze.

Sarah îşi încordă auzul, încercând să înţeleagă ce spune femeia aceea de la televizor, îmbrăcată impecabil şi cu părul dat cu fixativ, căci se pare că era vorba despre ea. Femeia spunea..."...un purtător de cuvânt al poliţiei a refuzat să facă vreun comentariu sau să dea vreo explicaţie în legătură cu măcelărirea femeii din Studio City. Totuşi a anunţat că s-a elaborat o descriere amănunţită a făptaşului, prin coroborarea mărturiilor depuse de mai multe persoane. Încă o dată deci, Sarah Connor, mamă a doi copii, în vârstă de treizeci şi cinci de ani a fost împuşcată mortal în apartamentul ei în această după amiază.

Femeia de pe ecran întoarse o pagină şi aşteptă ca regia de emisie să transmită următoarea imagine,

în legătură cu niște sindicaliști care făceau o declarație în legatură cu nu știu ce grevă. Dar Sarah nu mai asculta.

O, Dumnezeule, ce oribil! Sărmana femeie care are același nume ca și mine. Sigur, problemele mele sunt cât se poate de obișnuite, dar de ce își pierd oamenii mințile în halul ăsta și distrug o viață de parcă ar fi vorba de o pungă goală de cartofi prăjiți pe care o mototolești în mână și o arunci pe fereastră... O chema Sarah Connor.

– Așadar, ești moartă, iubito, chicoti Nancy bătând-o pe umăr și izbucnind apoi în râs, ca și când aceasta ar fi fost cea mai reușită glumă pe ziua aceea.

Hancock Park District
Ora 18.12

Terminatorul apăsă pe butonul de eliberare a încărcătorului armei sale cu laser, scoase clema utilizată şi o înlocui imediat cu alta nouă. Stătea deasupra trupului înroşit de sânge al Sarei Helene Connor, care se zbătea cuprinsă de spasmele morţii. Îndreptă raza subţire de lumină spre fruntea victimei, în caz că ar fi fost nevoie de încă un glonte.

N-a fost nevoie.

Terminatorul îngenunche deasupra ei în holul strâmt al apartamentului răvăşit şi scoase un cuţit din buzunarul hainei. Precis şi cu grijă făcu o incizie până la genunchi, oprindu-se la rotulă. Dând de o parte muşchiul bifurcat, apăsă cu degetul osul alb, strălucitor.

Nu găsise ceea ce căuta. Încă o crimă fără confirmarea identităţii ţintei. Identificare: negativ. Luă cuţitul şi se ridică în picioare, analizând opţiunile. Considerând că două Sarah, din cele trei care se aflau în cartea de telefon, fuseseră eliminate, logica îi dicta că cea căutată era a treia, Sarah Jeanette Connor.

Terminatorul elaboră o strategie nouă. Înapoi la baza de operaţii. Reînarmare. Lovitura finală.

Păşi hotărât afară, unde începea să se întunece.

Santa Monica
Centrul de Sănătate "Viața bună"
Ora 18.18

Sarah se opri în parcarea de la Centrul de Sănătate, sări jos de pe Honda și pătrunse în clădirea mare cu două etaje. Avea numai câteva ferestre, cum au cele mai multe săli de gimnastică și, deși intrarea era ornamentată cu bârne de culoare galben deschis și stucaturi, îi amintea mai curând de o închisoare decât de un centru de sănătate.

Făcu un gest prietenos cu mâna în direcția fetei de la birou și aceasta îi făcu semn să intre în sala de aerobic. În timp ce trecea printr-un grup de tineri transpirați, urechile îi fură luate cu asalt de muzica rock favorită a lui Ginger. Împinse ușa spre interior și în nări îi pătrunse un val de aer condiționat, totuși stătut și încărcat de miros de trupuri omenești încinse.

Pocnetul ușii care se închidea brusc, căci avea închizătoarea defectă se pierdu în vacarmul muzicii lui Deniece Williams, care inspira femeilor din sală o serie de smucituri botezate eufemistic "dans". Celulitele gâfâiau, gemeau și se subțiau în timp ce Ginger număra urlând, de parcă ar fi scăpat dintr-o tabără militară.

Câteva dintre femei păreau încântate, urmărind mișcările precise ale lui Ginger și luându-și din ele energia de care aveau nevoie. Dar cele mai multe nu păreau că se amuză ci, mai curând păreau că tocmai înghițiseră unul din crenvurștii de la Marele

Jeff şi suportau acum inevitabilele consecinţe gastrice.

Un, doi, trei, patru, întindem! urla Ginger, simţindu-se în elementul ei. Dar trei minute mai târziu până şi Deniece Williams se dădu bătut şi muzica se opri.

Liniştea bruscă provocată de oprirea sistemului de amplificare fu umplută aproape instantaneu de un cor de gemete. Ginger, care gâfâia abia perceptibil îşi examină cu un ochi critic trupa şi întrebă cu un zâmbet încurajator:

– Ei, nu-i aşa că ne simţim mai bine?

Mormăieli foarte entuziaste reprezentând felurite obscenităţi pronunţate numai pe jumătate o înconjurară din toate părţile.

– Vorbiţi frumos că dacă nu, data viitoare aplicăm versiunea cu p..mă-sii!

Se auziră râsete înăbuşite care ricoşau în pereţii acoperiţi cu oglinzi.

La vestiar, Sarah se aşeză alături de Ginger care tocmai îşi trăsese pe ea egării şi un pulovăr.

– Acelaşi lucru, nu-i aşa? Mondo bizarro! zise ea cu simpatie adresându-se Sarei.

– Da, exact acelaşi, zise Sarah privind absentă la dulapurile cenuşii din faţă ei şi răsucind în mână firele căştilor lui Ginger.

Ginger se întoarse cu faţa spre Sarah luându-şi o expresie înfricoşătoare, apoi scoase din gâtlej nişte sunete şovăitoare, în glisando. Îi şopti Sarei la ureche cu o seriozitate solemnă:

– Avem indicator la intrare...

Sara se silea din răsputeri să nu zâmbească. Ginger era necruţătoare, privind fix spre ea cu ochi de somnambul şi, cu faţa la câţiva centimetri de faţa ei, şuieră:

– Sarah Connor se gândea că se va duce acasă după o zi de muncă istovitoare, dar nu ştia ce o aşteaptă...

– Okay, okay.

– Am ştiut întotdeauna că o să aud despre tine de la televizor, Connor, zise Ginger şi puse la locul lor casetofonul şi căştile, înainte ca Sarah să înnoade firul. Sarah prinse privirea lui Ginger şi zise:

– M-a făcut să mă simt ciudat, ştii, ca şi când aş fi fost într-adevăr moatră.

– Şi cum te-ai simţit? Ţi-a fost destul de cald ca să-ţi pui un bikini?

– M-a făcut să mă gândesc...

– Asta-i periculos pentru tine.

– Haide, Ginger!

– Scuză-mă. Deci spuneai că...

– Ei bine, mă gândeam că dacă aş muri, oare ar mai avea o importanţă tot ceea ce am făcut până acum? Adică, vreau să spun, ce contează dacă sunt moartă sau în viaţă?

Ginger strâse pleoapele şi o privi pe Sarah.

– Vorbeşti serios? Sarah dădu afirmativ din cap.

– Ei bine, ai reuşit să-ţi plăteşti jumătatea ta din chirie. Asta este o realizare. Sarah răspunse cu aceeaşi monedă.

– Ai o sensibilitate de hidrant de incendiu.

Ginger se dădu bătută definitiv, o îmbrăţişă pe Sarah şi zise:

– Ai realizat un lucru măreţ: eşti cea mai bună prietenă a mea. Apoi reveni la tonul ei sarcastic obişnuit. Hai să plecăm dracului de aici, că-mi zdrobeşti inima.

Fetele se opriră o clipă în camera cu cântare ca să-i spună hello lui Matt. Ginger se apropie de el urmărind cu privirea un tânăr întins pe banca de gimnastică care se străduia din răsputeri să ridice nişte greutăţi. Matt îl supraveghea.

– Nu respiri corect şi nici priza nu este ... O, bună, Ginger... stai să-ţi arăt. Matt îl înlocui pe tânărul

cu pieptul scobit şi începu să ridice şi să coboare cu uşurinţă halterele: sus, jos, sus, jos.

Puţin iritată de această demonstraţie făcută de dragul ei, Ginger se apropie de bancă şi aşteptă momentul când Matt lăsă pentru o clipă halterele la pământ şi înaintă rapid cu altele de două ori mai grele. Matt strânse mânerul pentru următoarea ridicare şi icni din greu. Ochii aproape că îi ieşiră din orbite, dar reuşi să le ridice. Apoi răsuflă adânc şi le lăsă din nou jos.

– Mulţumesc, Ginger.

Dar Ginger încă nu terminase. Îşi petrecu braţul după talia băiatului şi îl examină din cap până în picioare.

– Ce te învaţă aiuritul ăsta? Terapia somnului. Uită-te la băiatul ăsta, Matt. Ar trebui să iei lecţii de la el.

Ginger se întoarse cu faţa spre Matt şi îi dădu un pumn în stomacul tare ca piatra.

– Exact cum mă aşteptam: moale ca o mămăligă. Apoi ciupi, sau mai bine zis, încercă să-i ciupească bicepşii, tot fără nici un rezultat.

– Ce ziceam, bicepşi fleşcăiţi, o ruşine. Se întoarse apoi spre tânărul care începea să se simtă stâjenit şi-i spuse:

– Matt îşi lucrează muşchii în alt fel, nu ştiu dacă mă înţelegi?

De astă dată terminase cu Matt. Acesta se întinse după ea şi înainte să-i poată scăpa din mâini, el o ridică uşor deasupra capului, ca pe o jucărie.

– Hello, Ginger. Ai avut o zi grea? o întrebă el vesel.

– Dă-mi o sărutare, zise Ginger dulce. Matt o dădu imediat jos şi se execută prompt. Ginger îl ciupi de obrajii roşii şi-i spuse într-un soi de falset:

– Eşti adorabil, palavragiule!

Câțiva halterofili care se antrenau în apropiere izbucniră în râs și repetară în cor: Palavragiule!

Sarah se apropie de ei și zise:

– Bună, Matt. Matt îi răspunse dând din cap, în timp ce Ginger îi aplica o sărutare zgomotoasă pe gât, lăsându-i un semn roșu.

Deoarece Ginger era ocupată cu Matt, Sarah se duse spre țâșnitoarea din colțul camerei să bea apă. Un halterofil înalt, cu păr negru ondulat, se ridică de pe bârnă și îi făcu semn cu capul.

– Bună, te-am mai văzut pe aici. Ești drăguță. Foarte drăguță. Pe mine mă chemă Marco.

Ginger făcu un pas înapoi, scuturâ din cap și o privi pe Sarah, care se fâstâcise imediat, dar nu pentru mult timp, căci întinse aproape imediat mâna vădind un interes nedisimulat.

– Bună, pe mine mă chemă Sarah. Marco se aplecă, îi apucă mâna și i-o sărută. Pentru asta chiar că nu era pregătită. Își trase repede mâna și și-o șterse de pantaloni, într-un gest inconștient. Dar Marco încă nu terminase. Se aplecă asupra ei și îi murmură:

– Dacă nu ești ocupată în seara asta, te invit să ieșim împreună. O să petrecem admirabil.

Înainte ca Sarah să apuce să răspundă ceva, Ginger se apropie de Marco, îi agăță hotărâtă elsticul de la chiloții de sport, îl trase spre ea apoi se uită disprețuitoare în jos, spre întunecimea de acolo. Scuturând dezamăgită din cap, se întoarse cu fața spre Sarah și îi spuse:

– Nu merită. Îți pierzi timpul cu el. Hai să mergem.

O apucă pe Sarah de braț înainte ca aceasta să poată riposta în vreun fel și o trase pe ușă afară. Înainte ca ușa să se închidă, Sarah mai apucă să vadă încă o dată chipul buimăcit al lui Marco căruia îi pierise graiul.

Ginger rânjea triumfătoare, foarte încântată de

propria persoană pentru faptul că reuşise să strălucească în două arte exclusiv feminine: Revendicarea Teritorială şi Ironia Generală. Sarah se întoarse spre Ginger şi zise:

– Gee, îţi mulţumesc. Dacă nu erai tu, nu ştiu ce m-aş fi făcut. Făcându-se că nu bagă în seamă tonul speriat din vocea Sarei, Ginger râse din toată inima şi zise:

– Te-ai fi descurcat foarte bine, căci trebuie să te păstrezi intactă pentru domnul Porsche de diseară.

Districtul Rampart
Departamentul Poliției Los Angeles
Ora 18.31

Edward Theodore Traxler păși cu grijă ieșind de la bufet și pătrunzând în circulația dezordonată din holul principal al Diviziei Tâlhării-omoruri din Departamentul Poliției orașului Los Angeles. Înalt, brunet, având în jur de patruzeci de ani, Edward Traxler era deosebit de robust. Acum ținea cu multă grijă o ceașcă mare de cafea între două degete și încerca să ocolească diversele obstacole ivite în cale ca un urs pe patine cu rotile. Evită cu dibăcie un prizonier cu cătușe la mâini care mârâia furios și se îndreptă pentru mai multă siguranță spre peretele din dreapta. Am reușit, își zise el, și n-am vărsat nici o picătură. Își executa din nou vestitul număr – o performanță rar întâlnită: mesteca gumă, fuma o țigară și sorbea din cafea în același timp.

– Hei, Ed, îl auzi Traxler pe sergentul Hal Vukovich. Se întoarse și își aștepta partenerul slab și jigărit care alerga să-l ajungă din urmă.

Vukovich abia mai sufla. Alergase peste tot în căutarea șefului. Se apropie grăbit de Traxler și îl lovi compătimitor cu mâna pe umăr. Traxler se clătină, cafeaua fierbinte i se vărsă pe încheietura mâinii. Vukovich arătă cu capul spre cele două dosare pe care le ținea în mână și ridică sprâncenele în sus, ca și când ar fi vrut să spună "Așteaptă numai, să vezi ce e înăuntru!" Îi dădu lui Traxler unul din dosare și deschise ușa de la biroul lor.

Traxler puse jos mormăind ceaşca de cafea pe jumătate goală, cealaltă jumătate era pe mâneca lui şi îşi atârnă de vârful nasului o pereche de ochelari bifocali. În interiorul dosarului era o fotografie color executată de Serviciul de Autopsie care înfăţişa partea superioară a trunchiului unei femei, acoperit cu tot sângele care ar fi trebuit să fie în interiorul ei.

– Ce e asta? întrebă Traxler bătând nerăbdător cu mâna în fotografie. Vukovich se aplecă peste biroul pătat cu cafea al lui Traxler.

– O femeie moartă, zise el, zâmbind fără să vrea, cu un zâmbet nervos care îţi vine pe buze atunci când nu e nimic de râs.

– Asta văd şi eu. Zâmbetul muri. Traxler privi cu mai multă luare aminte fotografia din faţa lui. Mai văzuse multe fotografii de felul acesta. Şi toate erau oribile dar nu neobişnuite.

Vukovich aprinse o ţigare Camel fără filtru şi începu:

– Sarah Helene Connor. Treizeci şi cinci de ani. Împuşcată de şase ori de la o distanţă mai mică de trei metri. Armă de calibru mare...

– Ştii ceva, ăştia încă funcţionează, zise Traxler arătând cu degetul spre ochelarii săi. Vukovich îi întinse în tăcere alt dosar.

– Asta ce mai e ?

– Fată moartă nr. 2, zise Vukovich ca şi cum asta ar fi explicat toată povestea, trimisă de la divizia Valley în după amiaza aceasta.

Traxler privi la corpul însângerat şi ciuruit de gloanţe al celei de-a doua femei. Era moartă, nu încăpea nici un fel de îndoială. Dar asta nu explica mare lucru.

– Sunt sigur că trebuie să fie şi un sens în toate astea, zise Traxler prefăcându-se că are o răbdare infinită.

Vukovich se ridică solemn de pe birou şi scoase

din fotografie foaia cu informațiile despre victimă. I-o puse lui Traxler în fața ochelarilor.

– Uită-te la nume, Ed.

Traxler aruncă o privire nerăbdătoare spre hârtie. Apoi încremeni.

– CE? Se uită din nou și mai citi o dată, foarte rar de astă dată.

– Sarah Anne Connor. Corect? întrebă Traxler. Vukovich făcu semn că da. Traxler încă nu era convins că nu se afla în fața unei încercări bizare a partenerului său de a face o comicărie. Aștepta să vadă că îi face cu ochiul sau că îi zâmbește și îi spune: "Gata, gluma s-a isprăvit".

Dar Vukovich nu zâmbea deloc.

– Îți bați joc de mine? întrebă Traxler neștiind ce să creadă. Partenerul său se mulțumi să dea liniștit din cap. Nu era nimic amuzant nici pentru el.

– Mai e ceva, Ed, zise el serios.

Vukovich băgă mâna mai adânc în dosar și scoase încă alte două fotografii. Planuri apropiate ale piciorului stâng al victimelor care arătau pielea translucidă trasă la o parte, ca un ambalaj hidos de bomboană, lăsând să se vadă misterele indecente din interior. Cele două incizii erau deosebit de tulburătoare. Erau executate cu o uimitoare precizie, perfect drepte și egale. Și absolut identice la ambele femei. Perfecte. Ca și când ar fi fost executate în serie. Traxler simți cum îl cuprinde enervarea la vederea acestui carnagiu. Ce naiba voia să însemne?

Cei doi detectivi stăteau acolo, înghesuiți unul în altul în lumina care se vedea prin transperant, ca doi călugări care vorbesc pe șoptite la marginea unui mormânt.

– Incizie de la gleznă la genunchi, la amândouă. Aceeași incizie și numai la piciorul stâng. Același cuțit, vorbi Vukovich apoi zâmbetul acela nervos apăru

şi dispăru din nou. Două destine nefericite, adăugă el.

Traxler mai privi câtva timp fix la fotografii, apoi le puse la loc în dosare şi le împinse mai încolo, pe birou. Vor avea o noapte lungă.

Vukovich dădu din cap nemulţumit, căci îi mai trecu prin minte un gând neplăcut:

– Presa abia aşteaptă să dea lovitura cu povestea asta, zise el.

Traxler dădu afirmativ din cap şi îşi băgă în gură o lamelă proaspătă de gumă de mestecat.

–"Ucigaşul zilei"zise el, de parcă şi vedea titlurile din ziare fluturându-i pe dinaintea ochilor. Deschise sertarul şi începu să cotrobăiască înfrigurat după sticluţa cu granule de aspirină, încercând să combată durerea de cap care avea să vină negreşit şi să i-o ia înainte. Dar sticluţa nu era acolo. La naiba.

Vukovich se ridică în picioare şi traversă fără grabă încăperea. Luă sticluţa aproape goală de pe scrinul cu dosare al lui Traxler şi i-o întinse.

– Detest crimele misterioase, murmură el.

Palms District
Str. Jasmine 656
Ora 18.57

Înghesuite în baia micuță a apartamentului lor, erau în toiul luptei, după ce se împinseseră una pe alta în și de sub duș. Ginger, care lupta din răsputeri ca să-și adjudece spațiul din fața oglinzii, purta un capot lung de nailon, în timp ce Sarah avea pantaloni scurți de bumbac și un maiou cu mâneci scurte tip Jetson cu șapte numere mai mare. Imaginile chipurilor lor pe care le reflecta oglinda erau difuze din cauza aburului și a fixativului. Armele erau aliniate pe chiuvetă: rimel, fard de obraji, creion dermatograf, periuță de gene. Ginger tocmai își întindea pe buze un ruj roz sidefat.

Ginger observă lupta deznădăjduită pe care o ducea Sarah cu dermatograful și îi veni generoasă în ajutor. Efectul fu uimitor. Nu arăta rău deloc. Chiar deloc.

După ce făcuse fapta cea bună, Ginger se întoarse la propriile griji, punându-și și căștile pe urechi cu lamela de metal care le unea pe sub bărbie ca să-și poată aranja părul. Potrivi apoi volumul până când timpanele începură să-i fie lovite cu 120 de decibeli de rock.

Sarah auzea fiecare bătaie chiar de la distanța la care era și spuse:

– Ginger, ai să surzești.

– Ce? strigă Ginger, ale cărei picioare începuseră deja să se onduleze în ritmul muzicii.

Sarah trase fierul de ondulat părul și acesta se încurcă în firul de la tranzistorul lui Ginger, înfășurându-i căștile în jurul gâtului.

– Scuză-mă, zise Sarah. În timp ce se străduia să deșcurce cele două fire, Ginger o întrebă:

– Ei, ia spune, cine este tipul ăsta misterios?

– Îl chemă Stan Morsky și l-am cunoscut la serviciu. Studiază cinematografia la Universitate și tatăl lui este producător de filme. Da, și... a, da, are un Porsche negru nou. Ginger făcu o strâmbătură, apoi dori să știe cum arată.

– Cam ciudat. Ceva între Tom Cruise și ... Pee Wee Herman. Asta o făcu pe Ginger să izbucnească în râs.

– Dar mașina arată bine, nu-i așa?zise ea.

– Ginger, și Hitler avea un Porsche, zise Sarah.

– Zăuuu? Dar pariez că nu avea plafonul decapotabil.

Telefonul sună din nou, și, în timp ce Sarah se ducea să răspună, Ginger își puse din nou căștile pe urechi, dând volumul la maximum și ondulându-și imediat trupul în ritmul rockului. Sarah ridică receptorul și spuse:

– Alo!

Era un bărbat. Vorbea cu o voce joasă și guturală, ca de astmatic.

- Mai întâi am să-ți desfac nasturii de la bluză, unul câte unul . Apoi am să ți-o dau jos de pe umeri și am să-mi plimb limba pe gâtul tău...

Sarah era paralizată. Era pentru prima oară că primea un telefon obscen. Dar era oarecum agreabil. Continuă să asculte vocea bărbatului care făcea efortul să se mențină în același registru jos.

– Apoi am să-ți ling sânii goi, strălucitori...

În acel moment Sarah încercă încă o decepție care veni să se adauge la cele suferite astăzi. Telefonul

sexy nu era pentru ea, era pentru Ginger. Recunoscuse vocea bărbatului.

Acoperi microfonul cu mâna şi îi strigă prietenei ei:

– E Matt!

Acesta continua să vorbească, neştiind că nu era ascultat de cine trebuia. Sarah se hotărâ că poate, cel puţin, să se distreze şi ea un pic pe seama acestei situaţii. Continuă să mai asculte un pic.

– Şi după aceea, când o să fii deja pe podea, am să-ţi trag uşor blugii în jos, centimetru cu centimetru şi am să-ţi ling burtica în cercuri din ce în ce mai largi, din ce în ce mai jos. Apoi am să-ţi scot chiloţii cu dinţii...

Pe Sarah începuse s-o doară gâtul din cauza efortului de a-şi înăbuşi râsul. Îşi drese vocea şi încercă să pară foarte supărată când vorbi:

– Cine e acolo?

După un moment de linişte ca urmare a şocului, Matt începu să se bâlbâie:

– Sarah? O...ă... iartă-mă, Dumnezeule, ştii eu, ă...

Sarah nu mai puţu să se ţină şi izbucni într-un râs cu lacrimi.

– Te rog, iartă-mă, am crezut că e ...ă... Pot să vorbesc cu Ginger?

– Sigur că da, răspunse Sarah veselă.

În timp ce Ginger şi Matt îşi povesteau unul altuia ce aveau de gând să-şi facă unul altuia în seara aceea, Sarah îi prezentă lui Ginger mai multe bluze la rând, cerându-i părerea. Ginger dădu din cap aprobatoare la toate.

– Mă ajuţi enorm, n-am ce spune, mormăi Sarah.

Ginger acoperi microfonul cu mâna, continuând să asculte ceea ce spunea Matt, atentă pe jumătate la el şi pe jumătate la mini-criza Sarei.

În cele din urmă şopti:

– Okay, cea bej.

– Nu pot s-o sufăr pe aia bej.

– N-o pune pe aia bej.

Sarah strânse toate bluzele exasperată și izbucni:

– Nu știu ce mă agit atât. Tipul ăsta nu merită atâta tevatură. În fond și la urma urmelor, nu este decât un om ca oricare altul și se duce și el la toaletă ca oricare dintre noi. Oricum, probabil că nu avem gusturi comune. Cu siguranță că îi place Barry Manilow, sau Twisted Sister sau cam așa ceva.

Ginger renunță să mai spună ceva, văzând-o pe Sarah atât de furioasă. Dar o clipă mai târziu, Sarah bagă capul pe ușă:

– Și zici că aia bej ar merge?

Puțin mai târziu, cele două fete se plimbau prin living, în așteptarea băieților cu care aveau întâlnire. Sarah începu să-l caute pe Pugsly care dăduse la o parte cu nasul capacul de la terarium și pornise la vânătoare de gândaci fără să ceară voie.

Ginger se așează pe divan și începu să-și pilească unghiile, continuând să asculte concertul din căști. Era însă cu ochii pe robotul de la telefon pe care îl pusese în funcțiune după ce vorbise cu Matt că să se poată îmbrăca în liniște. Robotul indica acum că înregistrase un mesaj.

– Probabil că e mama ta, zise Ginger și apăsă pe butonul de redare.

Așa și era.

Sarah asculta numai cu jumătate de ureche ceea ce tot povestea mama ei despre o rețetă specială de cârnați tip Lasagna, nu cumva să uite să i-o aducă duminica viitoare când vine la ea. Evident, mama ei nu ascultase știrile cu privire la uciderea Sarei Anna Connor. Era fericită că nu trebuie să-i telefoneze ca să-i explice ce și cum. Voia să-l pună pe Pugsly înapoi în terarium înainte să plece. În cele din urmă

reuşi să-l descopere: şedea pe biblioteca de lângă fereastră. Când îl luă în braţe, alintându-l şi mângâindu-l de parcă ar fi fost o pisică sau un căţeluş, Ginger sări în sus cu zgomot şi zise:

– Dezgustător. Reptofilie. De-a dreptul greţos.

Robotul începu să clipească, anunţând că mai are un mesaj.

– Bună, Sarah, vorbi robotul cu un entuziasm de operetă Aici Stan Morsky. Uite, a intervenit ceva, aşa că n-am să pot veni astă seară. Pur şi simplu, n-am cum. Ştii, te rog să mă ierţi, îmi pare tare rău. Dar îţi promit că am să mă revanşez. Poate chiar săptămâna viitoare, bine? Am să te sun cât de curând. La revedere.

Sarah rămase în picioare, continuând să mângâie şopârla.

Ginger era furioasă.

– Nemernicul. Am să-i strivesc rotulele. Ce dacă are un Porsche? Nu poate să-ţi facă una ca asta. E vineri seara, pentru Dumnezeu.

Dar Sarah realiză că, în străfundul fiinţei sale, se aşteptase la aşa ceva. Nu numai pentru că toată ziua se simţise dirijată de nişte mâini puternice, invizibile, care o împingeau inevitabil spre acest mic dezastru final, dar şi pentru că Stan fixase întâlnirea oarecum la repezeală, în pripă. Fusese probabil atât de puţin entuziasmat de idee, încât o şi uitase şi abia când văzuse că se apropie ora opt, scosese această mică scuză jalnică din... Porsche-ul lui. Sentimentul acesta umilitor de a fi respinsă o durea cumplit. Încercă totuşi să pară că nu-i pasă, aşa cum ar fi făcut Ginger.

– Ei bine, am să supravieţuiesc, zise ea încercând să fie sarcastică şi reuşind să fie mai degrabă înduioşătoare. Privi în jos spre Pugsly, la ochii lui apoşi.

Cel puţin Pugsly mă iubeşte. Se aplecă să depună

o sărutare pe nasul animalului. Singurul răspuns al șopârlei fu un clipit apatic și răbdător din ochi prin care dorea parcă să spună că este gata să îndure afecțiunea aceasta umană.

Sarah își scoase repede fusta și bluza. Tocmai voia să-și șteargă și machiajul când, într-un acces de furie sfidătoare, se hotărâ să-l păstreze. Își trase pe ea blugii, un maiou cu mâneci scurte, geaca și se uită în poșetă să vadă cum stă cu finanțele. După aceea o anunță pe Ginger că se duce la cinema, era un film pe care dorea mult să-l vadă și voia să-l mai prindă până nu-l mută la alt cinematograf. Expresia de pe chipul lui Ginger îi arătă că aceasta n-o crezuse. Dar nu avea în nici un caz de gând să stea în living și să se uite la televizor, încercând să nu audă zgomotele pe care le vor face cei doi când se vor întoarce de la masă.

– Ne vedem mai târziu. Petrecere frumoasă și ție și lui Matt!

Sarah se uita în jos, căutându-și cheile în poșetă și nu observă silueta puternică de atlet care se desena în fața ei. Acesta se îndreptă direct către ea și îi bară drumul. Sarah ridică privirea și încercă să facă o săritură în lături când bărbatul o cuprinse în brațe și-i spuse pe un ton poruncitor:

– Ia vino-ncoace, fetițo! Sarah încercă să-și elibereze umerii, dar fără succes.

– Lasă-mă-n pace, Matt!

El se strâmbă la ea, arborând un zâmbet oarecum libidinos, dar în același timp protector, de frate mai mare. Sarah încercă să se smulgă din brațele lui, dar el o strânse mai tare și o sărută apăsat pe unul din obraji, dându-i drumul numai în momentul în care începu să se lupte să-și acundă zâmbetul înflorit pe buze fără voia ei.

În parcarea de la subsol era întuneric. Garajul era

luminat din loc în loc de câte un bec gol. Cel de deasupra motoretei Sarei era ars. "Evident", își zise ea. Zgomotul pașilor ei producea un ecou rău prevestitor. Garajul era aproape gol. Majoritatea locatarilor plecaseră deja să-și petreacă seara pe undeva.

Sarah îngenunche lângă scuter și începu să formeze combinația lacătului. La un moment dat se opri. Examină interiorul garajului. Șase mașini și o motocicletă. Abia dacă văzu una din mașinile parcate lângă ieșire, într-o pată de întuneric. Probabil că fusese numai ecoul propriilor ei mișcări. Gândindu-se la diverse crime, simți că i se ridică părul măciucă pe spinare. Strânse repede lanțul și sări pe Honda. Ar fi un mod foarte stupid de a muri. Asasinată în propriul garaj... Dacă ne gândim cum s-au desfășurat lucrurile în ziua de azi... Se cutremură scuturată de un fior, trase în sus fermoarul de la geacă și porni motorul. Acesta mormăi liniștitor.

Sarah se relaxă și apucă strâns ghidonul. Știrile de la televizor din după-amiaza aceasta o făcuseră să se gândească la fragilitatea existenței. Își spunea cât de lipsită de importanță ar fi moartea ei. "Sarah Jeanette Connor, chelneriță, moartă la vârsta de nouăsprezece ani". Încă un nume rostit la televizor, uitat chiar în aceeași clipă, mai ales că urma echipa de baschet. Realiză că acest gând o persecutase toată seara. Nici acum nu-i dădea pace, amplificându-i teama pe care o simțea în mod obișnuit în parcajul gol și transformând-o într-o frică irațională. Avea senzația că este urmărită, examinată de o prezență răuvoitoare, malefică. Ridică piedica motoretei și porni ușor printre mașini către ieșire. Când trecu pe lângă mașina gri, prăfuită, parcată chiar lângă ieșire, se uită înăuntru dar nu văzu pe nimeni. Rulă ușor până la marginea trotuarului și se opri, încercând să intre în circulație. Dacă ar fi întors capul ar fi văzut un bărbat așezat

la volanul mașinii gri, cu mâinile pline de cicatrici odihnindu-se pe volan.

Kyle Reese.

Când ieșise pe ușa blocului exact la ora 20.19, ochii i se fixaseră pe silueta ei și înregistraseră ținta: Sarah Jeanette Connor. Exact ca în fotografie. Era ea. Exact la timp. Se simțea sfâșiat de emoții tulburi și avu nevoie de un efort considerabil că să-și poată dezlipi ochii de ea și să se ascundă înainte ca ea să-l vadă. Auzise motorul scuterului pornind și o auzi și pe ea trecând pe lângă mașina lui și era convins că o să-i audă bătăile ca de ciocan ale inimii, care îi răsunau puternic în urechi.

Când Reese se ridică în capul oaselor, ea se pregătea s-o ia la dreapta. Pipăi cu mâna firele care asigurau pornirea motorului de la mașina lui. Simțul datoriei punea din ce în ce mai puternic stăpânire pe toată ființa lui, preluând controlul asupra întregului organism. Mâinile încetară să-i mai tremure și toate gândurile i se concentrară asupra unui singur punct: misiunea. Urmărire – interceptare. Când ea se încadră în trafic, Reese era foarte aproape în urma ei.

Departamentul Poliției din Los Angeles
Divizia Rampart
Ora 19.44

De îndată ce Traxler deschise ușa sălii de ședințe. mulțimea de reporteri din hol se năpusti asupra lui într-o adevărată furtună de strigăte și fulgerături de blitzuri. Erau vreo douăzeci la număr. cei mai mulți șmecherași de la gazetele locale. Mai era și un mic grup de fotoreporteri de la Eyewitness News care se îmbrânceau agresiv unii în alții, ca să "dea bine" pe post.

Traxler îi privi dezgustat, apoi trase adânc aer în piept, pregătindu-se să răzbată prin îmbulzeala lor ca să se pună la adăpost în biroul său.

Își făcu vânt și pătrunse în masa de reporteri. tunând:

– Nici un fel de comentarii! chiar înainte să audă vreo întrebare. Nu putea să sufere scenele de felul acesta. Nu aveau nimic a face cu munca pentru care se pregătise. Cel mult, puteau să încurce lucrurile creându-i greutăți. Privi la chipurile care se clătinau ca purtate de valuri. încoace și încolo, în sus și în jos, Dumnezeule. cum îi ura pe reporteri!

Reporterul de la Eyewitness News. un fel de manechin masculin cu microfon, păși în fața lui Traxler blocându-i drumul. Camera începuse deja să bâzâie. Traxler se opri și îl fixă cu privirea pe micul ticălos. Îi recunoscu mutra de la televizor. Un nesuferit. Reporterul zâmbi o clipă, apoi își luă în serios funcția de ziarist-erou.

– Domnule locotenent, ați remarcat faptul că cele două omoruri din această după-amiază au fost comise în ordinea în care sunt trecute numele victimelor în Cartea de telefon? întrebă pe un ton care lăsa să se înțeleagă că lui Traxler nici prin gând nu i-ar fi putut trece așa ceva. "Bineînțeles că da, căcăcios nerușinat ce ești."

– Nici un fel de comentarii, replică el pe un ton lipsit de expresie, împingându-l pe reporter la o parte și continuându-și drumul spre biroul său.

Cascada de voci începu să vuiască din nou. Fiecare urla cât îl țineau plămânii, încercând să-l acopere pe cel de lângă el. Ca de obicei, furtuna de voci încetă brusc prin victoria de moment a unuia dintre ei.

– Haide, domnule locotenent, fii corect! Joacă cinstit, și noi trebuie să ne câștigăm pâinea, strigă vocea care ieșise victorioasă, exprimând gândurile celorlalți.

Acesta era un moment pe care Traxler nu-l ignora niciodată. Se opri cu mâna pe clanța ușii și se întoarse cu fața spre mulțime. Se uită la ei și respiră adânc, ca și când ar fi fost izbit de logica incontestabilă a celor spuse. Peste mulțimea de reporteri se lăsă tăcerea. Toți erau cu ochii ațintiți la el. Reportajul era gata.

– Vedeți asta? întrebă Traxler arătând spre ușă. Acesta este biroul meu. Aici locuiesc. Sunteți bineveniți oricând.

Era deja la adăpostul biroului, de cealaltă parte a ușii, când reporterii mai încercară o ultimă tentativă nereușită să-i câștige bunăvoința.

Vocile amuțiră brusc în momentul în care Traxler trânti ușa, scuturând dezgustat din cap. Bună ușă, își zise el. Izolare fonică aproape perfectă.

Vukovich ridică privirea de pe dosarul deschis în fața lui, pe birou și îi zâmbi cu înțelegere. Rămaseseră

amândoi aici, în deșertă, toată seara.Traxler scuipă guma de mestecat din gură și luă una nouă. Aruncă o privire spre partenerul său care părea cufundat în contemplarea fotografiilor mărite 18x10 reprezentând sângele închegat al victimelor. Nu-și vorbeau. Se simțeau bine unul în prezența celuilalt, așa cum se simt bine un bărbat și o femeie căsătoriți de mulți ani de zile care nu simțeau nevoia să vorbească decât dacă aveau realmente ceva important de spus.

Sau dacă se plictiseau.

Traxler își aprinse o țigară și trase sertarul de la biroul lui. Cotrobăi în toată dezordinea de acolo până dădu peste sticluța cu granule de aspirină și își turnă un pumn întreg. Trase adânc din țigara Pall Mall și se întinse să ia ceașca de cafea. Sorbi puțin din conținut. O peliculă unsuroasă se formase la suprafață. Traxler o contemplă gânditor timp de câteva secunde. Cafea proaspătă era tocmai jos, în holul central. Asta ar fi însemnat să iasă din nou afară. S-o ia naiba, își zise el, aruncă aspirinele în gură și ridică ceașca.

Se gândea la cea de-a treia Sarah Connor. Era foarte derutantă. Încercaseră toată seara să dea de ea. Fără nici un folos. Se temea ca nu cumva să zacă deja pe undeva, pe vreo podea, cu piciorul sfârtecat și creierii zdrobiți. Obținuse o copie după fotografia de pe permisul ei de conducere și de câteva ore o examina cu atenție, încercând să descopere ceva neobișnuit la ea. Ceva care să-i dea vreo idee. Dar fețișoara ei mica nu-i sugeră nimic deosebit. Ca, de exemplu, cam prin ce fel de locuri ar putea hoinări în momentul de față. Nici un indiciu.

– Ai dat de ea?

– Connor?

– Îhî.

– Nu. Îmi răspunde mereu robotul.

Traxler lăsă jos ceașca de cafea și începu să măsoare încăperea cu pași mari, în lung și în lat, repetându-și

în minte tot ce avea de făcut. Nu putea suferi sentimentul acesta de neputință pe care era silit să-l îndure.

– Trimite o echipă, zise el.

Vukovich puse deoparte dosarul și își îndreptă spinarea. Îl cunoștea destul de bine pe Traxler ca să știe ce va urma. Făcuseră tot ce se putea face deocamdată. Tare ar fi vrut ca Ed să poată bea un păhărel, să filosofeze sau să se masturbeze, indiferent ce, numai să se mai calmeze nițel.

– Am trimis o echipă, răspuse el. Nu răspunde nimeni la ușă și propietăreasa e plecată.

Dar Traxler nu-l asculta.

– Dă-i un telefon, zise el.

– Abia am închis telefonul.

– Mai sună o dată, ordonă Traxler.

Vukovich puse mâna pe telefon posomorât și mai formă o dată numărul. Traxler despachetă încă o gumă de mestecat Wrigley și și-o vârâ în gură peste cea pe care o avea deja acolo apoi se întinse după pachetul de țigări. Gol. La dracu.

– Dă-mi o țigară.

– Ai început să fumezi câte două deodată? întrebă Vukovich, arătând spre Pall Mall-ul aprins pe care Traxler îl ținea în mâna cealaltă. Traxler urmări cu privirea degetul lui Vukovich și se uită la țigara din mâna lui de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Apoi ridică din umeri și trase din nou din țigară.

– Rahat, zise Vukovich, punând telefonul în furcă. Sunetul vesel al vocii lui Ginger, înregistrat pe bandă se curmă brusc în momentul în care receptorul fu aruncat în furcă. Vukovich se uită la șeful lui care ședea cu coapsa pe birou și își freca tâmplele, murmurând ceva.

– Ce spui? întrebă Vukovich.

Traxler își ridică ochii obosiți, injectați.

– Ştiu cum o să-i spună. Parcă aud. Ca într-un act de premoniţie funestă, vedea în faţa ochilor titlurile din ziarele de mâine dimineaţă. Dezgustat, Traxler aruncă mucul ţigarii pe podea şi-l strivi cu piciorul.

– Or să-i spună "Ucigaşul cu Cartea de Telefon", zise el pe un ton ce nu admitea replică şi se cufundă din nou în gânduri.

Cam aşa vedea şi Vukovich.

– Nu pot să sufăr cazurile de senzaţie, zise el, mai ales pe acelea care dau apă la moară ziariştilor. Îşi îndreptă din nou privirea spre dosare, sperând să mai descopere ceva, sperând că a omis ceva, deşi era convins că nu uitase şi nu omisese nimic. Dintr-odată, Traxler se ridică în picioare.

– Unde te duci?

– Mă duc să fac o declaraţie. Poate că pentru o dată ticăloşii ăştia împuţiţi or să fie şi ei buni la ceva. Traxler era din nou plin de energie, îşi aranja cravata şi îşi scutura scrumul de ţigară de pe haine. Ba chiar încerca să schiţaze ceva ce semăna a zâmbet.

– Dacă reuşesc să dea ştirea pe post înainte de ora unsprezece, s-ar putea ca ea să dea telefon. Îşi scoase ochelarii şi şi-i vârâ în buzunar.

– Cum arăt? întrebă el. Vukovich se holbă la locotenent şi ridică din umeri.

– Rahat.

– Mama ta, replică zâmbind Traxler. Apoi deschise uşa şi pătrunse în Iadul Poliţiştilor.

Palms District
Str. Jasmine 656
Ora 20.05

Matt o delecta pe Ginger modificând volumul tranzistorului cu dexteritate. Ginger se unduia sub el în ritmul impus de muzică prin intermediul căştilor de care părea că nu se desparte niciodată.

Tot ce avea el de făcut era să-şi suporte propria greutate. Ginger şi muzica făceau restul. Era foarte bine. Atât de bine încât nici prin cap nu-i trecu să se scoale şi să vadă cine sună la uşă. Iar când mişcările lui Ginger începură să-i declanşeze adevărate explozii nucleare în lanţ în organism, făcându-l să se scuture ca şi când ar fi fost cuprins de friguri, ignoră total apelul telefonului şi mesajul concis al sergentului Vukovich. A fost o eroare fatală, chiar dacă era scuzabilă.

Los Angeles – centrul orașului
Restaurantul Stoker Pizza
Ora 22.08

Sarah o urmărea cu privirea pe micuța chelneriță care își croia drum cu greu prin mulțimea de oameni care râdeau și petreceau, încercând să ajungă la masa ei. Chelnerița înainta anevoie și dacă și ce mai rămăsese din ziua aceasta urma să semene cu partea care trecuse, în mod sigur era condamnată să scape pe jos farfuria cu pizza care îi era destinată ei, Sarei. Cu toate acestea, în mod cu totul surprinzător, chelnerița reuși să împingă într-o parte un grup de tineri îmbrăcați în fel de fel de harnașamente metalice care zăngăniră straniu și să ocolească alt grup de adolescenți veseli, ajungând cu bine la masa Sarei, ba chiar arborând și un zâmbet, ce-i drept, cam obosit, dar onest.

Salonul specializat în pizza era plin de oameni profund preocupați de propria existență care păreau ca petrec cât se poate de bine. Sarah venise aici din obișnuință, sperând că Ginger și Matt ar putea să-și facă și ei apariția. Dar probabil că se distrau mult mai bine acasă, în pat.

Sarah îi întoarse micuței chelnerițe zâmbetul cu aerul că vrea să spună: "Știu și eu ce înseamă asta!"

Când gustă din pizza pe care o comandase constată că era cu anșoa, deși ea comandase pizza cu ciuperci. Oftă. Se simțea parcă ceva mai în siguranță în acest local. Împrejurimile îi erau foarte bine cunoscute și

venise de mai multe ori la Stoker cu Ginger și Matt.

Ceva mai înainte se aflase pe un teren mult mai puțin familiar – cinema Picwood. Intrase aici pur și simplu pentru că acesta fusese primul cinematograf care îi ieșise în cale. Era un film cu Burt Reynolds. Stătu să vadă filmul până la sfârșit, dar nu putea fi atentă la ceea ce se petrecea pe ecran.

Nu-l zărise deloc pe bărbatul lat în spate, cu ochi sălbatici, care ședea cu două rânduri mai în spate. Și nici nu-l observă când acesta o urmă la parcare și așteptă până se urcă pe scuter înainte de a porni după ea la volanul mașinii sale.

Avea altele pe cap și în gând.

Dintr-odată își auzi numele pronunțat și în primul moment se gândi că poate venise Matt. Dar era televizorul din spatele barului. Un redactor de la secția știri îi pronunța numele pe tonul acela grav pe care îl au întotdeauna.

O, nu, își zise Sarah, trebuie să fie vorba de femeia aceea ucisă. Sarah Connor. Mamă a doi copii. Dar după aceea o senzație neplăcută de teamă și incertitudine îi pătrunse în vene. Realiză ca prin vis că trebuie să se apropie de televizor, să audă mai bine.

Se ridică de la locul ei, uitând de berea apoasă și pizza rece cu pește și își făcu loc prin mulțime până ajunse în apropiere de televizor, între doi bărbați în uniforme de studenți. Aceștia începură s-o privească admirativ, fără să-și dea seama de expresia ei de teamă care îi era tipărită pe față. Teamă, căci vocea de la televizor spunea: "Poliția refuză să facă orice fel de comentarii în legătură cu aparenta asemănare dintre femeia omorâtă prin împușcare la Studio City ceva mai devreme în cursul după-amiezii de astăzi și o crimă aproape identică, comisă cu două ore în urmă la Hancock Park. Victima purta același nume ca și prima femeie ucisă, Sarah Helene Connor, avea

douăzeci și patru de ani și a fost ucisă în apartamentul ei..."

Cineva de la bar voi să schimbe postul. Sarah îl văzu pe barman apropiindu-se de televizor și punând mâna pe buton.

– Lasă-l așa! urlă ea, îmbrâncindu-i pe cei doi bărbați din stânga și din dreapta ei și vărsându-i unuia băutura. Barmanul își retrase mâna într-un gest reflex, apoi se întoarse spre ea cu o privire uimită. Sarah își dădu seama că urlase cât o ținuseră puterile. Dar avusese efect. Și avea să urle din nou dacă ar fi încercat cumva să umble la televizor. Dar redactorul tocmai încheia știrea: "...nu s-a stabilit nici un fel de legătură între cele două crime. Astăzi a fost zi de sărbătoare le Grădina Zoologică din Los Angeles, după cum am fost informați de ..'

Între timp toți cei care ședeau în apropiere se întoarseră cu capul spre ea și o priveau de parcă ar fi fost ieșită din minți. Sarah se retrase, clipind șocată și ascultând cu multă atenție vocea micuței Sarah din fundul sufletului ei care îi șoptea deznădăjduită să se ferească.

Sarah găsi cabina telefonică și deschise cartea de telefon agățată de un lănțișor. Unele pagini fuseseră rupte, dar o găsi pe cea pe care o căuta. Pagina cu numele ei. Era mai întâi Sarah Anne Connor. Apoi Sarah Helene Connor. Apoi era numele ei.

Apoi nu mai era nici un nume. Deci asta era?

Trei mici și drăgălașe Sarah, una după alta. Corect, Connor?

Corect.

Berea începuse să-i fiarbă în stomac. Trebuia să se ducă urgent la toaletă. Când ajunse acolo, constată că toate cabinele erau ocupate. Aproape că îi venea să râdă. În loc de aceasta, se spălă pe față cu apă rece și se șterse cu un prosop de hârtie.

Acum vin eu la rând, își zise ea. Da. Eu. Pentru că așa se termină zilele care încep așa cum a început ziua de astăzi, nu-i așa? Un maniac cutreiera orașul cu pistolul în mână în căutarea ei.

Deci așa arăta panica.

Sarei îi fusese frică de nenumărate ori. De căderi. De incendii. Îi fusese teamă să nu fie respinsă. Să nu fie abandonată. Fel de fel de spaime. Dar cât de ireale și neimportante îi apăreau acum, când se gândea la faptul că cineva lichidase două femei și se presupunea că ea urma să fie a treia la rând.

Un zgomot sec o făcu să tresară îngrozită și se răsuci repede pe călcâie. Era o doamnă în vârstă care trăsese zăvorul și ieșea din cabină. Aceasta trecu pe lângă Sarah aruncându-i o privire neliniștită, gândindu-se probabil că sărmana fată se simțea rău. După ce doamna ieși, bâzâitul tubului de neon de deasupra capului deveni mai puternic. Sarah se repezi la telefon și băgă două monezi. Nimic. Atunci observă anunțul scris de mână și agățat într-o parte "Defect".

Barmanul se uită la ea de parcă ar fi ieșit de la un ospiciu când îl întrebă furioasă unde se află un telefon care funcționează. Nu putea să-i explice că urma să fie ucisă de maniac care nu putea suferi fetele cu numele ei. Nu putea să-l roage s-o ajute. Avea nevoie de mai mulți oameni ca s-o protejeze. Îi trebuia o armată întreagă. Poliția.

– Este un telefon la Tech Noir, câteva clădiri mai încolo.

Sarah își croi drum printre clienții voioși și ezită o clipă în fața ușii. Putea fi oriunde. Așteptând. O, Dumnezeule! Are adresa ei. Ar fi putut s-o urmărească. Poate că este chiar acolo, dincolo de colțul...

Se opri pe trotuar, privind spre Tech Noir. Indiferent cine sau ce era, voia să-l vadă. Se uita în ochii oamenilor care treceau pe lângă ea. Nici unul dintre ei nu arăta a ucigaș. Dar cum arată un ucigaș?

Aşa.

Ca bărbatul acela de acolo. În umbră pe partea cealaltă a străzii, într-un trenci lung. Stă în umbra unei intrări şi pândeşte...

...pe mine mă pândeşte.

Era murdar şi zdrenţăros, ca un vagabond şi de la această distanţă părea tânăr. Tânăr dar aspru, ca un glaspapir, ca un brici, ca..

Nu.

Sarah îşi porunci să acţioneze. Porni în pas vioi. Oare o s-o urmărească? Ce ar fi însemnat asta? O coincidenţă? Paranoia? Sau moartea?

Se uită în urmă. Plecase. Unde?

Se opri, se uită şi în susul şi în josul străzii în timp ce doi adolescenţi negri trecură pe lângă ea balansându-se în ritmul muzicii dintr-un tranzistor pe care unul din ei îl ţinea pe umăr ca pe un ulcior cu apă. Când muzica amuţi, Sarah îşi dădu seama că se afla într-o intrare puţin populată. Nu se afla nimeni în preajma ei şi se simţi dintr-odată neajutorată şi lipsită de apărare.

Şi atunci bărbatul acela murdar cu privirea sălbatică traversă strada. Fără să se grăbească. Drept spre ea. Sarah o porni din nou înainte cu pas grăbit. Era ceva anume în ea care o împiedica să fugă. În acel moment, strălucirea roşie a reclamei cu neon de la Tech Noir căzu asupra ei şi îşi dădu seama că ajunsese.

Tech Noir era un club de dans. Înăuntru era o lumină slabă şi mult zgomot. Sarah privi prin geamurile mari de sticlă care vibrau puternic. Ferestrele erau încadrate de rame mari, goale, de metal, în stilul geometric al Noului Val, varianta California. Tech Noir. Tehnologie Neagră. Într-adevăr, localul îşi merita numele.

Sarah aruncă o privire înapoi spre bărbatul care o urmărea. Oftă adânc. Era la numai zece metri mai

încolo şi se prefacea că se uită la o vitrină, ca şi când ar fi vrut să cumpere ceva. Stai puţin, Sarah, calmează-te. Poate că omul mergea şi el pe acelaşi drum cu ea. Poate că avea şi tipul acelaşi drum şi era numai o victimă a coşmarului ei, a imaginaţiei ei înfierbântate. Poate...

Dar în acea clipă fu scuturată de un fior de groază. Acum el o privea drept în ochi, cu o privire atât de dură şi devoratoare, încât Sarah înţelese dintr-odată, fără urmă de îndoială, că el era.

Oamenii începuseră să iasă de la Tech Noir, îmbrâncind-o şi ea se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre intrare, reuşind să pătrundă în local înainte să închidă uşa. Bărbatul trecu pe lângă uşă şi merse mai departe, într-o atitudine, se gândea Sarah de dezamăgire şi frustare.

Continuă să meargă în josul străzii până când Sarah îl pierdu din vedere.

Reese era uluit. Era o fetiţă. Ca toate fiinţele acelea plăpânde din trecut. Părea că merge printr-un vis pe care şi-l ţesuse singură, fără să-şi dea seama de sutele de ameninţări concrete care o pândeau la tot pasul. Oare aceasta să fi fost Sarah Connor? Fotografia pe care o păstra în memorie spunea: Identificare – pozitiv. Dar instinctele lui îi şopteau altceva. Dar nu avea acuma vreme de gândit. Ştia că momentul când va trebui să intre în acţiune era foarte aproape şi abia aştepta să înceapă.

Nimic nu-l va putea opri.

Îi jurase lui John.

Apoi percepu valul de frică pe care îl emana Sarah ca o sarcină electrică de înaltă tensiune între ei doi. Înţelese că avea de gând să fugă. Travesă repede strada cu mâna pe pistol, prin interiorul trenciului.

Şi ea îl descoperise şi nu mai era nimic de făcut. Când ea intră în fugă în clădire, el ezitase, privind în sus la semnul de deasupra uşii şi verificând ordinele care îi fuseseră încluse în memorie. Era corect. Mergem mai departe. Suntem foarte aproape. Dar simţea o dorinţă nebună să se ducă după ea acuma.

Stăpâneşte-te! Soldat, respectă planul!

Mergi mai departe!

Apoi... înapoi.

Palms District
Str. Jasmine 656
Ora 22.11

Polițiștii care primiseră ordin să supravegheze intrarea în bloc discutau despre meciul de la Lakers când dispecerul le întrerupse conversația. Se întâmplase ceva pe bulevardul Venice și ei erau cea mai apropiată patrulă. Porniră motorul mașinii alb-negru și plecară.

Trotuarele erau pustii. Din când în când trecea câte o mașină. Și atunci un bărbat ieși din umbra unui eucalipt exact în fața intrării în blocul de la nr. 656, pe partea cealaltă a străzii.

Își examinase atent alternativele și tocmai se hotărâse să pornească împotriva polițiștilor, când aceștia plecaseră, reducând astfel simțitor numărul obstacolelor până la țintă.

Terminatorul traversă strada și examină cutiile poștale din holul blocului. Privirea i se opri asupra celei pe care scria G. Ventura/S. Connor. Blocul avea o ușă de siguranță din bare solide de fier. Ar fi putut s-o distrugă, dar nu era indicat să facă atât de mult zgomot în imediata apropiere a țintei. De pe partea cealaltă a clădirii se vedea apartamentul Sarei, la etajul doi. Terminatorul înconjură blocul.

Tech Noir
Ora 22.12

Sarah era îngrozită la gândul că va trebui să iasă din nou afară. Honda ei era parcată ceva mai încolo, într-o stradă aglomerată. Dar bărbatul acela era afară. Se trezi față în față cu o cabină unde se vindeau bilete de intrare. Încercă să se facă auzită prin valul de zgomot, dar fără nici un rezultat. Încercă din nou.

– Trebuie să dau un telefon! strigă ea .

Femeia din interior își plecă urechea spre ghișeu. Părul ei albăstrui făcea ca trăsăturile feței să pară dure. De astă dată o auzise pe Sarah și îi arătă telefonul instalat la celălalt capăt al pistei de dans. Sarah încercă să împingă bara de metal care îi bloca intrarea, dar nu reuși. Femeia cu biletele țipă:

– Patruzeci și cinci!

Exasperată, Sarah căută prin poșetă și aruncă banii în cabină. Bara de metal se învârti și o lăsă pe Sarah să intre printre mesele care înconjurau parchetul de dans. Aspectul de construcție industrială era subliniat aici de forma meselor și a scaunelor. La acestea se mai adăugau și bara lungă de metal cu strălucirea ei de oțel de inox precum și jocul bârnelor din tavan. Toate acestea te făceau să te simți ca într-o hală de asamblare. În timp ce încerca să pătrundă printre oamenii aceia care se zvârcoleau, Sarah își simțea plexul solar încordat la maximum, ca niște corzi uriașe de chitară. Un tinerel de vreo douăzeci de ani, ras

în cap, ieşi din mulţime, o apucă de braţ şi încercă s-o tragă pe parchetul de dans. În sclipirile palide ale luminii ce avea toate culorile curcubeului, Sarah avu senzaţia că vede în faţa ochilor craniul unui om mort de multă vreme, cu ochi atât de cufundaţi în întuneric încât orbitele pareau goale. O fracţiune de secundă avu senzaţia că din gura lui ieşise o limbă ca a lui Pugsly care îi lăsase o dâră băloasă pe obraz, apoi se întorsese cu un plescăit la locul ei. Se smulse din strânsoare ca să se elibereze şi dându-se înapoi lovi o masă răsturnând paharele de pe ea. Aruncă o privire în urmă spre băiatul care o acostase – acum păşise în lumină şi trăsăturile chipului îi erau mai puţin hidoase. Făcându-şi din nou curaj, Sarah porni mai departe spre telefon.

Palms District
Str. Jasmine 656
Ora 22.14

Matt era uşor ameţit. Trupul acum relaxat i se odihnea tolănit pe cearceafurile boţite şi se bucura de mângâierea blândă a adierii ce venea prin uşa de la balcon lăsată deschisă. Transpiraţia i se usca lent. Din când în când, o adiere ceva mai puternică facea să se umfle perdelele. Ginger se ridică în capul oaselor şi îi dădu un brânci. Apoi păşi pe covor şi îşi trase pe ea capotul. Găsi tranzistorul cu căştile şi puse o bandă nouă. În timp ce aceasta se derula, Ginger ieşi cu picioarele goale din cameră, trecu în hol şi de acolo în bucătărie, suspinând de plăcere când tălpile ei goale atinseră dalele reci. Se ridică în vârful degetelor puternice în poziţie de balet şi făcu o săritură graţioasă până la frigider. Îl deschise şi scoase salată, roşii, murături, maioneză, pastă din carne de pui, ceapă şi puse totul pe masă. Tocmai voia să ia pâinea din dulap când auzi zgomotul. Părea că vine din toate părţile – un fel de hârşâit care se auzea foarte aproape. Ginger se uită de jur împrejurul ei în lumina palidă dar nu văzu nimic. Întinse mâna până la raftul de sus şi luă pâinea. Acum laptele...

Şi iarăşi zgomotul acela. De astă dată mai aproape. Un hârşâit. Şi iarăşi, încă şi mai aproape.

Ginger avea nervi de titanium. Nimic nu o putea zdruncina. Era pur şi simplu curioasă să ştie de unde venea zgomotul, atât şi nimic mai mult. Dar un

zgomot mai puternic, ca un fel de clămpănit sec o izbi în urechi şi făcu să-i tresară inima de spaimă. Imediat îşi dădu seama că era banda care se derulase în întregime şi se deconectase singură dându-i un bobârnac în urechi. Cum ziceam? Da, titanium, perfect. Acuma să vedem, oare unde a pus muştarul. Aha, da, deasupra...

Zări ceva licărind în întuneric şi scoase fără să vrea un ţipăt. Borcanele cu mirodenii zăngăniră în întuneric în momentul în care Pugsly, chiar şi mai speriat de întâlnirea lor neaşteptată, cobora de frigider. Şopârla se furişă de pe masă în jos, alergă repede pe dalele de fainată din bucătărie alunecând la tot pasul şi hârşcâind cu lăbuţele până ajunse în sfârşit pe covorul din hol de care se prinse bine. Apoi dispăru în living unde se putea ascunde uşor în umbra mobilelor.

– Ai grijă, Pugsly, strigă ea dacă nu vrei să te fac cordon. Şopârlă tâmpită!

Ginger îşi duse mâna la gât. Au! Ce-mi mai bate pulsul. Nimic mai bun decât o mică revărsare de adrenalină ca să stimuleze pofta de mâncare. Trase aer în piept, se întoarse cu faţa spre mormanul de alimente şi îşi dădu seama că uitase brânza. Aplecându-se mult ca s-o scoată din spatele borcanului cu gem şi al cutiei cu margarină, Ginger îşi aminti de muzică şi apăsă pe butonul de pornire. "Prinţul şi revoluţia" îi răsunară imediat în urechi, punându-i şi trupul în mişcare cu o nouă revărsare de enegie.

Lumina intermitentă desena contururi ciudate pe pleoapele închise ale lui Matt. Perdelele erau din ce în ce mai agitate din cauza vântului care se înteţise. Auzi un clinchet la capătul celălalt al camerei şi deschise ochii. La început nu văzu nimic altceva decât tavanul. Apoi apăru o formă umană cu pumnul strâns gata să lovească. În mână avea ceva ce strălucea.

Matt holbă ochii şi reuşi să se rostogolească jos din pat cu o secundă mai înainte ca pumnul să se abată asupra pernei pe care stătuse mai înainte capul lui. Când se uită înapoi, încercând să înţeleagă ce se întâmplă, văzu o explozie de pene şi fulgi care ieşeau din perna sfâşiată. Ţinea ceva în mână. O lamă de ras sau un cuţitaş sau – erau prea mulţi fulgi care coborau lent, ca o ninsoare uscată.

Era mai înalt decât Matt şi silenţios ca un şarpe. Numai clinchetul cizmelor îl dădea de gol.

Trebuie să fi intrat pe uşa de la balcon, îşi zise Matt în timp ce apuca instinctiv o lampă de bronz masiv de pe masă. Îi scoase abajurul şi smulse firul din priză, făcându-l să vibreze ca o coardă muzicală. Apucă apoi lampa ca pe un topor, descriind arcuri mici cu partea de jos, în timp ce ţinea de lângă bec.

– Nu mă face să-ţi crăp capul, urlă Matt, disimulându-şi teama din voce sub un ton de bravadă, o bravadă izvorând mai curând din furie şi un sentiment de umilire decât din curaj. Matt îşi plimbă privirea de la cuţitul strălucitor la ochii lipsiţi de expresie ai individului, apoi din nou la cuţit. Când străinul făcu un pas spre el, Matt se repezi înaite cu toate cele 120 kg ale lui, izbindu-l cu lampa grea de bronz direct în tâmplă. Forta izbiturii aproape îi smulse mânerul greu din mână, însă străinul abia dacă se clătină puţin ca şi când ar fi primit o palmă în joacă şi înaintă spre el.

Matt se repezi din nou, cu toată forţa, însă Terminatorul întinse simplu mâna şi îi prinse încheietura ca într-un cleşte de fier. Imaginea camerei se întoarse cu susul în jos în momentul în care Terminatorul îl ridică de mână şi îl aruncă pe jos, dincolo de pat. Se rostogoli ca un sac de ciment lovindu-se de toaletă. Se ridică pe vine, ameţit şi apoi se năpusti spre străin scoţând un strigăt de furie.

Ginger găsise brânza şi muşcă o bucăţică de ţelină, în timp ce stivuia totul într-un adevărat Turn Babel culinar. Când Prinţul ajunse la al treia reluare a corului "Hai să fim nebuni", Ginger ridică ţelina în dreptul gurii ca pe un microfon şi începu să urle odată cu el.

Chipul străinului nu se vedea bine. Ochii lui erau ficşi şi fără viaţă, ca ai unei păpuşi, maxilarul era nemişcat iar gura era o linie subţire, fără contur, ca linia inimii pe monitorul medical al unui om mort.

Matt apucase strâns antebraţul străinului cu amândouă mâinile şi privea îngrozit lama cuţitului care cobora tot mai aproape de gâtul lui. Era unul din bricele acelea cu lamă extensibilă, întins acum la maximum. Muşchii lui Matt se încordară ca nişte odgoane sub piele, opunându-se cu toată forţa acestei puteri implacabile, dar braţul străinului continua să coboare tot mai jos, ca o presă hidraulică. Matt nu mai întâlnise niciodată o asemenea forţă. Groaza îl paraliza şi urla în el. Se răsuci într-o parte şi reuşi să scape de lama cuţitului care se înfipse în perete însă simţi aproape în acelaşi moment cum gâtul este cuprins într-o menghină de nişte mâini cumplit de puternice.

Un om mort – am să fiu un om mort. Trebuie să scap din strânsoarea asta...

Matt îşi repezi genunchiul înainte ca o catapultă, izbindu-l pe străin direct în plex. Dar în mod inexplicabil, deşi forţa impactului fusese considerabilă, genunchiul se lovise de un perete abdominal atât de puternic încât rotula îi fu zdrobită. Apoi se simţi ridicat în sus ca un prunc şi aruncat prin glasvand. Căzu pe spate şi rămase lat, în timp ce o ploaie de cioburi continua să cadă peste el. Ca o maşinărie avariată care mai încerca totuşi să mai funcţioneze, Matt se ridică în picioare. Genunchiul zdrobit era

gata să cedeze, aşa că îşi mută greutatea pe celălalt picior. Trupul lui schingiuit era plin de sânge care şiroia din nenumărate tăieturi.

Terminatorul aştepta, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care păşea prin glasvandul spart atât de încet încât se hotărâ să părăsească încăperea ca să-şi continue drumul în căutarea ţintei. Înainte să poată acţiona în conformitate cu această opţiune, Matt făcu un efort de voinţă, îşi transformă tot trupul într-un singur pumn uriaş şi se năpusti înainte.

Terminatorul îşi modifică poziţia cu opt centimetri şi devie uşor lovitura. Matt ricoşă din umărul Terminatorului în oglinda mare de pe uşa de la debara. Sticla îi explodă în faţă şi simţi cum o sută de cuţite îi sfâşiau carnea. Se prăbuşi la pământ, rănit mortal, cu plămânii sfârtecaţi, paralizat de şocul izbiturii şi de forţa copleşitoare a adversarului său.

Încăperea părea că se depărtează de Matt, dizolvându-se într-un vid fără culoare. Simţea o greutate imensă care îi apăsa pieptul. Şi Matt ştia că dacă va reuşi să treacă peste acest nod cumplit de durere totul va fi foarte bine. Va fi mort.

Râsul lui Ginger îi răsună ca un ecou îndepărtat de pe o bandă de magnetofon blocată de ceva ce o face să se mişte tot mai încet şi aproape că nu simţi strânsoarea degetelor de fier care îi curmară firul vieţii.

Ginger luă paharul cu lapte şi sandviciul cu trei straturi, îşi potrivi căştile pe urechi şi ieşi din bucătărie. Când păşi în hol i se păru că a auzit un zgomot de sticlă spartă. Pugsly? Şopârla asta începea să-i provoace o adevărată psihoză.

Dar când privi în living, văzu că Pugsly stătea ca o adevărată statuie în terariul ei. Aici totul arăta normal. Poate că erau vecinii care se certau din nou.

În momentul acesta urechea ei prinse ceva ca un

zgomot surd, o izbitură urmată de – Ginger scutură brusc din cap şi căştile îi căzură pe umeri. Acum era linişte. Nu, cineva ...gemea? Ginger zâmbi emţionată. Oare ce mai punea la cale neastâmpăratul ăsta de Matt? Diavolul acesta adorabil!

Se opri în faţa uşii de la dormitor, încercând să-şi potrivească tava pe un braţ în aşa fel încât să aibă o mână liberă ca să poată deschide uşa, căci voia tare mult să-l surprindă pa Matt făcând ceva cât mai obscen. Dar înainte să apuce să săvârşească acestă faptă vitejească, uşa explodă în afară şi îi împroşcă picioarele cu coiburi şi sânge. Matt fusese aruncat prin ea cu capul înainte ca un berbec în poarta unei ceţăţi. Ginger scăpă din mână tava şi laptele rece i se prelinse pe picioare. Mâinile descriau gesturi necontrolate în faţa capului, despicând aerul cu degetele întinse între ochii ei şi trupul zdrobit al lui Matt. Matt era mort. Matt al ei nu mai era.

Cineva din camera aceea tocmai îl ucisese.

Lăsă mâinile să-i cadă în lungul trupului şi îşi ţinu respiraţia. În uşă apăru o siluietă care se uita la ea peste cadavrul adversarului său. Terminatorul se opri o clipă pentru a confrunta detaliile trăsăturilor ei cu imaginea pe care o avea în creier. Se potrivea cu configuraţia ţintei. Mâna lui se îndreptă spre pistolul ascuns su haină. Împinse uşa, dar aceasta era ţintuită de greutate trupului lui Matt.

Ginger se întoarse şi începu să alerge din răsputeri, călcând cu tălpile goale pe cioburile de sticlă şi ignorând durerea. Nu simţi sângele fierbinte care îi ţâşnea din piciorul drept şi se năpusti în hol.

Terminatorul smulse uşa din ţâţâni şi eliberă drumul, intrând în hol.

Ginger alerga ca ieşită din minţi, înghiţea cu zgomotul aerul de care aveau nevoie plămânii ei pentru a fabrica energie. Se agăţă de cadrul uşii de la

sufragerie şi ieşi din hol exact în momentul în care Terminatorul îndrepta punctul roşu al razei laser spre umărul ei. Dar ajunsese deja în cealaltă cameră. Simţea acum că în piept îi irupe un veritabil vulcan de groază abjectă. Uşa. Acolo era salvarea ei. Înţelese dintr-o dată lucrul acesta. Nu Dumnezeu, nici Destinul, nimeni şi nimic altceva, numai uşa aceea prin care putea să scape de monstrul acela crud şi nemilos din spatele ei, cu arma îndreptată spre ea şi cu degetul pe trăgaci. O, lua-te-ar dracu! Aproape că am reuşit, mai e puţin! Dar în acel moment Ginger simţi o izbitură în spate şi proiectilul care zbura cu viteza luminii îi distruse jumătate din plămânul stâng străbătându-i trunchiul dintr-o parte în alta.

În momentul în care cădea – şi avea impresia că n-o să ajungă niciodată la podea – auzi şi zgomotul împuşcăturii care o lovise. Apoi un alt glonte o lovi, de astă dată în rinichi. Ţesutul gras îl reţinu o frântură de clipă, înainte ca acesta să-şi continue drumul oprindu-se în partea de jos a abdomenului. În acea clipă atinse podeaua şi lucrurile se înrăutăţiră şi mai mult.

Terminatorul se opri deasupra ei ca un adevărat monument al morţii.

Mâinile lui Ginger râcâiau pe linoleumul rece. Deşi zăcea cu obrazul lipit de podeaua rece, avea în continuare senzaţia de cădere continuă. Auzi un zgomot de paşi grei în cizme care tropăiau pe linoleum şi se opriră în spatele ei. Nu se putea întoarce, dar silueta aceea i se contura în minte, la fel de neagră şi de enigmatică ca Moartea însăşi. Teama dispăruse înlocuită fiind de un uriaş semn de întrebare. De ce? Poate că răspunsul se află Dincolo.

Cu un ultim gând, speră că nu va fi Sarah aceea care s-o descopere...

Terminatorul apăsă degetul pe trăgaci. Ciocănelul percutor lovi capsula de aprindere, declanşând explozia

prafului de puşcă. Gazele de explozie împinseră proiectilul pe ţeavă şi imediat altul îi luă locul. Şi apăsarea pe trăgaci se repetă încă o dată; şi încă o dată.

Încă o dată.

Încă o dată. Şi încă o dată până când pistolul se goli.

Tech Noir
Ora 22.14

Sarah forma numărul de telefon al Poliției, sperând să audă la celălalt capăt al firului o voce liniștitoare, părintească, plină de înțelegere și gata să-i sară în ajutor, trimițând o sută de mașini de polițiști ca s-o salveze. Sau, cel puțin, să-i asculte povestea și să-i spună ce are de făcut. Dar dădu peste un robot.

"Aici Departamentul Polției Los Angeles, Serviciul de urgență. Toate liniile noastre sunt ocupate. Dacă vreți să vi se trimită o mașină a poliției, rămâneți pe fir și imediat ce..."

Sarah rămase pe fir. Nici nu știa ce ar fi putut face altceva. Cu telefonul apăsat pe ureche se uita de jur împrejur, aruncând priviri nervoase spre înghesuiala din încăpere. Cel puțin, aici erau o mulțime de oameni, își zise ea. Dacă cineva ar încerca s-o smulgă de aici cu siguranță că măcar unul din cei aproape cincizeci de tipi care se aflau acolo ar fi făcut ceva pentru ea, nu-i așa? Bineînțeles. Sigur că ar fi făcut ceva. Sarah întinse gâtul. Deocamdată nu se vedea nici urmă de bărbatul în trenci. Ce ochi de stafie avea!

O, Dumnezeule, își spuse ea, fă ca să ridice blestematul ăsta de telefon cineva.

Dar nu-l ridică nimeni și Sarah auzi în receptor tonul.

Depărtă puțin telefonul de ureche nevenindu-i

parcă să creadă, apoi formă din nou numărul. Ocupat. Nu se poate!

Ginger! Da, asta era! Numele ei îi veni în minte ca o lumină la orizont. Ginger. Şi Matt. Au să vină s-o ia de aici. S-o ducă la poliţie.

Telefonul sună o dată, apoi se auzi vocea veselă a lui Ginger, o, înregistrarea aia idioată. Probabil că mai este încă cu Matt. Tot ce putea face era să lase un mesaj şi după aceea să spere că Ginger pusese monitorul în funcţiune şi că o să-şi scoată căştile de pe urechi.

Palms District
Str. Jasmine 656
Ora 22.15

Terminatorul aruncă încărcătorul golit şi puse altul nou la loc. Îi deveni imediat clar că ţinta era distrusă. Lăsă arma jos şi procedă la următoarea fază a operaţiei. Se aplecă deasupra lui Ginger şi făcu o incizie precisă de la gleznă până la genunchi. Nu găsi ceea ce căuta. Identificare – negativ.

Terminatorul începu să analizeze opţiunile. Sună telefonul. Dintr-o mişcare rapid întoarse raza roşie a laserului şi o fixă pe telefon. Când vocea lui Ginger începu să vorbească la robot, ridică raza spre această nouă posibilă ţintă, dar o lăsă aproape instantaneu în jos, analizând sursa.

– Hello, spunea Ginger voioasă pe un ton poznaş, te-am păcălit. Vorbeşti cu o maşină, dar nu te fâstâci. Şi ele au nevoie de dragoste. Vorbeşte cu maşina şi după aceea Ginger, adică eu, sau Sarah o să-ţi telefoneze. Aşteaptă semnalul".

Terminatorul tocmai voia să plece când de pe monitor se auzi vocea Sarei, precipitată şi înspăimântată. Teama din glasul ei era o ispită la care Terminatorul nu putea rezista. Aşteptă puţin, apoi ascultă: "Ginger, sunt eu Sarah, ridică telefonul dacă eşti acolo."

Terminatorul se întoarse în living.

"Sunt într-un local de pe bulevardul Pico care se numeşte Tech Noir. Sunt foarte înspăimântată. Mă

urmăreşte cineva. O, sper să asculţi înregistrarea asta mai curând. Trebuie să vii să mă iei împreună cu Matt...te rog!"

Apoi maşina amuţi.

Terminatorul îşi analiză opţiunile şi începu apoi să percheziţioneze locuinţa într-o ordine perfect logică. În treizeci şi şapte de secunde găsi ceea ce căuta. Un sertar de birou iar în el un carnet de student la Colegiul de Vest din Los Angeles pe numele Sarah Connor. Terminatorul îşi concentră atenţia asupra fotografiei din carnet, introducându-şi în memorie trăsăturile chipului fetei. De acum înainte va putea s-o recunoască după înfăţişare.

Se auziră în depărtare sirene ale poliţiei. Terminatorul lăsă carnetul şi luă ceva ce se aflase sub el: o agendă de telefoane şi adrese.

Sirenele se auzeau acum mai aproape, tot mai aproape...

Terminatorul nu avea timp să studieze acum agenda. O băgă în buzunar, ieşi pe balcon şi coborî din nou în stradă ca să-şi continue misiunea.

Singurele fiinţe vii rămase în urma lui erau o plantă într-un ghiveci şi Pugsly. Iguana se chircise pe bibliotecă şi privea fix printr-o deschizătură în perdea la silueta bărbatului care dispărea în întunericul de afară.

Tech Noir
Ora 22.24

Sarah reuşise în cele din urmă să ajungă la o fiinţă omenească.

Aceasta îi spuse că trebuie să ia legătura cu locotenentul Ed Traxler şi îi dădu un număr de telefon. Gata să izbucnească în lacrimi, Sarah bagă alte fise în telefon şi formă stăruitoare noul număr. Dar se trezi dintr-o dată că vorbeşte cu o altă centralistă care îi recomandă să nu părăsească linia. În clipa aceea, Sarah simţi că însăşi existenţa ei se transformase într-o cuşcă.

Departamentul Poliției Los Angeles
Divizia Rampart
Ora 22.28

La cinci kilometri distanță, Ed Traxler tocmai intra pe ușa biroului lui cu cea de-a douăzeci și șaptea ceașcă de cafea în mână, când Vukovich, împingând scaunul se întinse să ridice telefonul care suna.

– Omucideri, anunță sergentul cel pirpiriu cu un ton fără expresie. Apoi deveni atent și aruncă o privire agitată spre șeful lui.

– E ea, Ed. Traxler îi smulse telefonul din mână.

– Sarah Connor? Aici locotenentul Traxler.

Sarah era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Spaima de care era cuprinsă în ultimile clipe și sentimentul de frustare și neputință pe care îl încercase fiind pasată de la un telefon la altul și ignorată tocmai de cei care se presupunea că ar fi trebuit s-o protejeze începeau să-și spună cuvântul. Țipă disperată în telefon:

– Uite, ascultă, domnule locotenent, te rog să nu-mi spui să rămân pe fir și nici să mă transfer la alt departament.

Vocea lui căpătă imediat un ton liniștitor și prevenitor în același timp.

– Nu te teme, n-am să fac nimic din toate astea, zise el. Te rog să te liniștești. Poți să-mi spui unde ești?

Pentru prima dată în seara aceea, Sarah simțea că este cineva pe lume căruia îi pasă de ea și de soarta

ei. Vocea liniştitoare a lui Traxler era exact ca un scut pe care îl putea pune între ea şi coşmarul ce o înspăimânta.

– Unde eşti? repetă el

– Sunt la un club, zise ea. Se numeşte...ă... Tech Noir...

– Îl ştiu, zise repede Traxler. Pe Pico.

– Da, dar nu vreau să plec de aici. Cred că mă urmăreşte un individ, izbucni Sarah.

– Foarte bine, domnişoară Connor, zise Traxler, forţându-şi vocea să pară cât mai calmă. Ascultă cu atenţie. Eşti într-un loc public. Eşti în siguranţă acolo până venim noi să te luăm.

– Când veniţi? întrebă Sarah neliniştită.

– Acum. Am şi plecat, răspunse repede Traxler. Stai la vedere. Nu ieşi nici măcar până la toaletă. În câteva minute vin cu o maşină.

– Okay, zise Sarah. Traxler puse receptorul în furcă.

Tech Noir
Ora 22.31

La intrarea în club se produse o mică învălmăşeală. Câteva capete se întoarseră spre uşa, dar aproape imediat renunţară să mai privească, fiecare fiind mult mai interesat de propriile probleme.

Pe uşa din faţă intră un bărbat solid. Un bărbat înalt cu o geacă gri strâmtă, cu cel puţin un numar prea mică pentru el, şi încălţat cu ghete de motociclist. Se mişca încet examinând chipurile celor aflaţi lângă uşă. Chipul pe care îl căuta nu era aici. Porni mai departe, spre grupul următor. Împinse barele care îi blocau drumul prin faţa cabinei, iar femeia din interior ţipă în urma lui.

– Hei, ăsta n-a plătit, se adresă ea unui individ mătăhălos.

– Alo, băiatu' strigă matahala, lăsându-şi cu putere mâna cărnoasă pe umărul străinului.

Terminatorul nici măcar nu se întoarse. Îşi trimise mâna stângă spre acea secţiune a umărului unde simţise o uşoară presiune, apucă mâna celuilalt şi strânse. Oasele fură zdrobite instantaneu. Apoi dădu drumul grămezii de carne şi merse mai departe. Nimeni nu auzise urletul scos de individul cel mătăhălos sau, dacă auziseră, se făcuseră că n-au auzit nimic.

Terminatorul păşi pe parchetul de dans, scrutând chipurile şi împingându-i pe oameni la o parte ca

un vânător care îndepărtează crengile din drumul pe care merge pentru a căuta urma vânatului. Lumina palidă nu-l deranja. Începu să caute sistematic fața pentru care venise.

Sarah agățase telefonul și se întoarse simțind deja lipsa vocii blânde a lui Traxler. Dar nu-i nimic, va fi în curând aici. "În câteva minute vin cu o mașină". Venea reprezentantul autorităților. Venea ca s-o scoată pe ea de aici. Va fi în siguranță. Se agață de acest gând ca de un colac de salvare și se depărtă de telefon.

Se întoarse înapoi la masa ei care era chiar lângă parchetul de dans. Menajeria de tipuri din jur plutea ca un vis prin fața ochilor ei. Chipuri distorsionate de râs. Trupuri cuprinse de orgasmul dansului. O blondă înaltă îmbrăcată într-un costum de blugi mergea clătinându-se către o masă și striga obscenități prietenelor ei. Oameni care se distrau. Oameni care stăteau alături de ea, totuși într-o lume atât de diferită. Dar bărbatul în trenci nu era printre ei.

Poate i s-a făcut frică, își zise ea. Poate că nu voia să fie văzut de toți oamenii ăștia. Poate că mă așteaptă să ies. Poate. Încercă să nu se mai gândească la el.

O să fie bine, își zicea Sarah. Numai cinci minute. Încă cinci minute. Atât. Începea să și creadă ce spunea. Apoi aruncă o privire spre bar și nu mai crezu. Era acolo, și se uita la oglinda din fața lui. Direct la ea.

Reese își mută liniștit privirea, vrând să lase impresia că se uită la întâmplare, dar în mintea lui gândurile alergau cu viteza luminii. Ea îl recunoscuse. Își dădu seama că o înspăimântase. Se vedea în ochii ei cât de îngrozită este. Poate că ar putea să evite totuși ambuscada. Să meargă spre ea. Încetează, soldat, respectă planul. Va aștepta.

După ce o văzuse pe Sarah intrând în club, își

continuase drumul până fusese sigur că trecuse suficient timp, apoi se întoarse şi examină atent intrarea. Prin uşa clădirii răzbăteau sunetele de chitară-bas ale unei formaţii a Noului Val. Auzise de asfel de localuri. Se numeau nightclubs. Îşi aminti şi de un nume legat de ele: Sinatra.

De îndată ce deschise uşa, fu luat cu asalt de muzica trepidantă, tumultoasă. Zgomotul era infernal. Luminile palide, în toate culorile curcubeului, transformau mişcările frenetice ale acestor bărbaţi şi femei cu pielea roz în ceva mai mult simţit decât văzut. Tocmai trecea pe lângă o femeie plictisită care şedea în spatele unui ecran într-o cuşcă chiar la intrare când aceasta scoase o mână şi îl apucă de mânecă. Reese se răsuci rapid, în alertă, cu mâna pe pistolul din buzunar.

– Patru cincizeci, ceru ea autoritar. Reese se uita năucit la ea. Păr albastru – asta era ceva nou. În cele din urmă, femeia se apecă spre el, într-o demonstraţie de condescendenţă.

– Vă rog, patru dolari şi cincizeci de cenţi, repetă ea pe un ton mieros. Reese băgă mâna în buzunar, apucă la nimereală un pumn de bacnote mototolite şi le aruncă femeii. Nu mai aşteptă restul.

Făcu o recunoaştere rapidă a terenului – uşă de sticlă la intrare, uşă de oţel la ieşirea din spate, două ferestre cu geam pe peretele din stânga, una pe dreapta – ignorând privirile uimite pe care le aruncau spre el locuitorii plăpânzi ai acestui club şi cercetându-le cu înfrigurare chipurile. O găsi pe Sarah aproape imediat, agăţată de un telefon din fundul sălii. Reese se feri din calea ei când Sarah se întoarse, aruncând priviri neliniştite peste umăr.

Şirul lung de scaune înalte din faţa barului cu oglindă îi ofereau un admirabil punct de observaţie discretă. Se aşeză pe un scaun din mijloc, cu faţa

spre oglindă şi ţinând astfel sub observaţie tot spaţiul din spatele lui.

Perfect. Din locul în care stătea putea lichida pe oricine cât ai clipi din ochi. Când Sarah reveni la masă, Reese îşi aţinti privirea asupra ei. Privea de jur împrejur ca un animal hăituit care adulmecă primejdia în aer. Apoi ochii lor se întâlniră în oglindă.

Timp de o secundă, Sarah încremeni paralizată. Un clopoţel de alarmă îi răsuna în creier. Era aici. El era aici. Chiar acum. O pândea. Privind în ochii lui tulburi încetă să mai creadă că vreunul din cei cincizeci de tipi din încăpere ar fi dispus să facă ceva pentru ea. Dintr-odată era din nou singură, complet singură. Prinsă în capcană.

Bărbatul cel sinistru cu trenciul pe el îşi mută privirea. Sarah încercă să-şi facă puţin curaj. Numai câteva minute – nu aşa a spus? Numai câteva minute, iubito, îşi spuse ea. Nu se va întâmpla nimic. Totul va fi bine. O, de s-ar grăbi un pic!

Trupurile care se legănau încoace şi încolo îl ascundeau pe bărbatul de la bar. Dar el nu se clintise din loc. Şedea acolo ca o stană de piatră. Sarah privi nervoasă la ceas, în timp ce muzica zgomotoasă îi sfâşia nervii.

Terminatorul înainta cu greu prin masa de dansatori, cercetând metodic fiecare chip. Îşi întorcea capul căutând cu privirea mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, ajustându-şi focarul mai sus sau mai jos, după cum cerea obiectul examinat. Tria, cataloga şi verifica în memorie fiecare faţă.

Sarah întinse mâna nervoasă după o cutie de Coka Cola fără să-şi dea seama că fusese începută şi lăsată de altcineva pe masă. Ochii ei erau fixaţi inconştient pe spatele acela în trenci de la bar. Degetele i se loviră inconştient de cutia de tablă şi aceasta căzu pe podea. Într-un gest reflex, Sarah se aplecă sub

masă s-o ridice, exact în momentul în care un bărbat uriaş în geacă gri se apropia de masa ei. Ochii Terminatorului parcurseră masa şi scaunul, nu înregistrară nimic deosebit şi elimină ambele obiecte din atenţie, continuându-şi căutările.

Când el se întoarse, Sarah se ridică şi puse cutia pe masă.

Terminatorul ajunsese la capătul încăperii fără să localizeze ţinta. Totuşi, se afla la destinaţia corectă. Verificase informaţia primită şi constatase că este corectă. Logic, ar fi trebuit să fie aici. Poate că o ratase la prima cercetare a locului. Se răsuci în loc pentru a verifica încă o dată încăperea. Şi o văzu.

Reese avea gura uscată ca nisipul. Cu un gest mecanic ridică paharul de bere la gură ca să-şi umezească buzele. Cu colţul ochiului stâng văzu un bărbat uriaş care venea dinspre perete mergând în linie dreaptă exact spre Sarah. Dădea la o parte oamenii din calea lui ca şi când ar fi fost fire de iarbă ceva mai înaltă şi îşi băgase mâna dreaptă în buzunarul hainei. El era. Reese ştia că el este. Lăsă uşor berea jos şi se descheie încet la haină. Degetele îi alunecară pe metalul neted al Remingtonului şi ridicară siguranţa.

Jocul începea. Acum. În acea microsecundă care precede acţiunea, când muşchii se încordează, gata pentru următoarea microsecundă şi revărsarea de adrenalină face să urce pulsul la peste o sută de bătăi pe minut, supraîncărcând cu energie întregul organism uman, Reese se sprijini cu mâna stângă de marginea barei galbene ca să-şi poată lua avânt şi îşi încleştă mâna dreaptă pe mânerul Remingtonului. Apoi împinse puternic şi scaunul înalt de bar se rostogoli pe jos.

Sarah sorbi din Coka Cola şi se uită din nou la ceas. Trecuseră trei minute de când încheiase convorbirea cu locotenentul Traxler. Când ridică privirea,

văzu că cineva se apropie de ea. Un bărbat uriaş cu un chip înfricoşător, îmbrăcat într-o jachetă gri încercând să-şi scoată portmoneul din buzunar. Se opri chiar în faţa ei semănând cu un munte dislocat de undeva din apropiere.

Traxler? Sarah se îndoia. Nu şi-l imaginase deloc în felul acesta. Nu cu nişte ochi ca ăştia. Nu erau deloc prietenoşi. Nu era un prieten. Apoi realiză instinctiv că urma să se petreacă ceva rău. Terminatorul stătea acolo, neclintit, timp de o fracţiune de secundă, privind fix spre ea, cu mâna încă în buzunarul hainei. Verifică chipul din faţa lui confruntându-l cu cel din memorie şi primi confirmarea: identificare pozitivă. Calculă alternativele posibile. Apoi, într-o clipă, pistolul ieşi la iveală, armat gata de tras, proiectând fascicolul de lumină roşie exact în mijlocul frunţii ei.

Sarah încremenise paralizată de groază, cu ochii ţintă în cea mai mare gaură neagră din spaţiu pe care o văzuse vreodată. Avea impresia că toată încăperea începuse să plutească şi se depărta tot mai mult de ea. Cu mâna liberă, Terminatorul armă pistolul, pregătindu-se să tragă. În ciuda vacarmului din încăpere, singurul zgomot pe care îl percepu urechea Sarei fu tocmai declicul armei. Într-o frântură de secundă îi trecură prin minte o mie de gânduri.

O, Dumnezeule, nu e o glumă. E realitatea. O să mor chiar acum, aici, în faţa tuturor acestor oameni. Nu era tipul celălalt, ăsta era. Dar de ce mi se întâmplă mie toate acestea? De ce, de ce, de ce?

Reese apucase arma cu ambele mâini dar Terminatorul reuşise deja să scoată automatul. Se mişca foarte repede. Mai repede decât se aşteptase Reese. Este un opt sute sau un şapte sute? Reese spera să fie un şapte sute. Se depărta de bar, dar un bărbat şi o femeie îi tăiară cale cu ochii holbaţi la arma din faţa

lor. Erau prea mulți oameni în drum. La naiba! Nu mai credea că o să reușească. Reese îl îmbrânci furios pe bărbat și se repezi înainte, aruncând oamenii la o parte și ochind cu arma ridicată în sus. Cei care stăteau în calea lui începură să urle, dar înțeleseseră că trebuie să se dea la o parte din fața lui, indiferent ce dorea turbatul ăsta. Dintr-odată, în mulțimea de trupuri din fața lui se deschise o fereastră și Reese trase.

O sută treizeci și șapte de mici universuri înghețaseră de groază când cele două arme detunară. Reese trăsese cu o sutime de secundă înainte ca Terminatorul să apese pe trăgaci. Forța împușcăturii ar fi smuls din încheieturi brațul unui bărbat normal. În cazul Terminatorului îl făcu numai să rateze ținta. Glontele ponit de pe țeava Remingtonului explodă în încheietura cotului Terminatorului, deviind traiectoria glontelui tras de el cu aproximativ douăzeci de grade.

Reese continuă să înainteze încărcând din mers arma. Terminatorul se întoarse pentru a face față amenințării, modificându-și prioritățile. Reese trase din nou, de astă dată nimerind din plin, în pieptul țintei. În ciuda dimensiunii și a forței sale, Terminatorul dădu înapoi sub forța impactului.

În acea clipă toți începură să urle.

Se auzi din nou zgomotul încărcăturii armei și o nouă detunătură când Reese trase din nou, înverșunat, având în minte un singur țel: să trimită moartea asupra adversarului lui uriaș.

În timp ce se retrăgea, Terminatorul încercă să ridice pistolul calibru 45 în aer. Reese trase din nou, făcându-l să-și piardă echilibrul. Îl văzu pe Terminator prăbușindu-se pe podea cu fața în sus, în timp ce arma lui era îndreptată cu țeava spre plafon.

Reese ajunsese în dreptul mesei Sarei. Aceasta țipa înnebunită afundându-se în scaun, fără să priceapă și

fără să creadă ceea ce se petrecea sub ochii ei. Reese mai avea un glonț și îl descărcă în pieptul Terminatorului care tremura.

Terminatorul se prăbușise pe podea ca o clădire doborâtă de un cutremur în stradă. Zăcea neclintit pe dalele lucioase. Nu făcea nici o mișcare. Nici măcar nu tresărea. Pe geaca lui se desena un model format din numeroasele găurele mici prin care se scurgea sângele, îmbibând rapid țesătura. Părea cât se poate de mort.

Se vede că a fost un șapte sute, își zise Reese în sinea lui. Rămase pe loc numai cât să audă o bătaie a inimii, căci adrenelina îi circula vijelios prin vene, făcând ca tot ce se petrecea în jur să pară filmat cu încetinitorul, de parcă ar fi plutit undeva deasupra evenimentelor. În cele șase secunde și jumătate câte se scurseseră de la primul foc de armă, nimeni nu se mișcase în încăpere. Acum toți priveau fără să înțeleagă tabloul oribil care li se înfățișa. Muzica se opri. Se auzea în continuare numai fâșâitul monoton al magnetofonului care continua să se învârtă.

Sarah privea șocată la trupul plin de sânge întins pe podea la trei metri de ea. Apoi ridică privirea spre bărbatul în trenci care îl trimisese acolo. Acesta se întoarse cu fața spre ea. Ea îi văzu numai ochii și pistolul strălucitor din mână, când atenția îi fu atrasă de altceva.

Ca și a tuturor celorlalți. Terminatorul deschisese ochii. Fu scuturat de-a lungul trupului de un mic spasm. Apoi se ridică încet în picioare, se lăsă pe vine într-o poziție defensivă și scoase pistolul mitralieră din buzunarul de la spate al hainei. Roti rapid arma și ținti spre Reese. Acesta sări ca o pisică și părăsi locul în care se afla cu o secundă înainte că gloanțele să lovească bara de oțel inoxidabil, aruncând așchii de metal în aer.

Tech Noir explodă într-o adevărată urgie de urlete şi violenţă, de trupuri strivite. Toată lumea îşi revenise din primul şoc şi încercau acum cu disperare să-şi găsească scăparea pe uşi şi pe ferestre. Mulţi dintre ei nu se mişcau suficient de repede şi erau împinşi sau striviţi de cei care veneau în urma lor. O tânără femeie care îşi începuse foarte rău seara, trecu prin faţa lui Reese exact la timp pentru a primi glontele trimis spre el de Terminator.

Sarah sări de pe scaun şi se repezi în mulţimea de mâini şi de picioare care se precipitau prin faţa ei spre intrarea din faţă. Acţiona acum exact ca un animal, căutând instictiv să se depărteze cât mai mult de moarte.

Terminatorul stătea calm în centrul încăperii. O văzu pe Sarah cum fugea spre uşa din faţă înconjurată de alţi oameni. Tocmai se pregătea să tragă din nou, când atenţia îi fu atrasă de Reese, care se îndrepta spre bar.

Reese sări peste tejgheaua barului exact în secunda în care Terminatorul tragea din nou spre el, în baricada de metal strălucitor, ratând cu numai câţiva centimetri gamba adversarului. În schimb, lovi în plin oglinda din spatele barului care se făcu ţăndări. Cioburile de sticlă zburară în toate direcţiile, căzând ca o ploaie pe spatele lui Reese care se ascunsese în spatele barului.

Sarah era la jumătatea drumului spre uşă, când Terminatorul îl elimină din minte pe Reese şi reveni la ţinta iniţială. Îi văzu vârful capului pe deasupra mulţimii care se înghesuia cuprinsă de panică.

Ridică arma cu o singură mână şi ţinti, aşteptând să apară din nou capul Sarei deasupra mulţimii îngrozite, apoi apăsă pe trăgaci.

Gloanţele de 9 mm se îndreptau vâjâind spre un punct aflat exact în centrul capului cu păr ondulat

al Sarei când fata care alerga în urma ei încercă s-o împingă la o parte din calea ei, într-un gest egoist. Primi glonțul în locul ei și se prăbuși peste ea. Amândouă fetele căzură la pământ.

În spatele barului Reese încărca Remingtonul cât putea de repede. Mai repede, mai repede! Mâinile îi zburau.

Sarah era imobilizată de greutatea trupului fetei moarte. Se uita îngrozită înapoi la monstrul acela ucigaș care înainta calm, fără grabă, aproape indiferent, spre ea. Sarah încercă să se elibereze. Fata era prea grea. Sarah se lupta ca ieșită din minți, se răsucea și împingea din toate puterile, dar era prea târziu.

Terminatorul înainta spre ea ca s-o omoare. Aruncă încărcătorul golit și cu mâna plină de sânge puse altul, plin, în armă – o adevărată insulă de calm, de mișcări precis calculate în această mare de panică și confuzie. Se opri apoi deasupra Sarei, țintind liniștit de la mică distanță.

Sarah privea în sus neputincioasă spre ochii lui reci și fără viață. Nu vedea nimic în ei decât moarte. Și era pentru ea.

Dintr-odată, Remingtonul explodă din nou. Îl lovi pe Terminator în umăr și-l facu să de răsucească în loc. Reese trăsese în timp ce sărea peste marginea barului, alergând să se ascundă în spatele unei gherete. Aterizâ ușor și trase din nou. Mori, nemernicule! și bâgă alt obuz. Remingtonul scuipa obuzele unul după altul, brutal, sălbatic, fără încetare, împingându-l pe Terminator înapoi, cu spatele spre fereastră. A cincea lovitură îl săltă și îl aruncă prin geam. Geamul se prefăcu într-o cascadă de cioburi care se revărsară afară. Sarah întoarse capul la timp ca să poată vedea cum fereastra se deschide ca o poartă strălucitoare ca să lase să treacă prin ea corpul uriaș. Terminatorul se izbi cu putere de trotuar și mai alunecă puțin

înainte de a se opri definitiv. Hainele îi erau pline de sânge de sus până jos.

Reese luă de jos arma aruncată de terminator, o examină rapid şi îi dădu drumul. Nu mai era bună de nimic. Unul din obuzele trase de el îi distrusese rezervorul de sus.

Trase la o parte trupul fetei moarte şi se uită la Sarah. Să nu intre în stare de şoc, se gândi el. Era momentul să acţioneze. O apucă de mână dar ea se trase înapoi ca un animal îngrozit. Atunci Reese aruncă o privire spre fereastră şi înţelese că situaţia era cum nu se poate mai gravă. Nu era un şapte sute. Repede, se lăsă în genunchi lângă Sarah şi o apucă de braţ. În voce i se simţea îngrijorarea.

– Vino cu mine dacă vrei să rămâi în viaţă, zise el.

Sarah scutură din cap, încercând să opună rezistenţă. Apoi văzu şi ea ceea ce Reese ştia deja. Dincolo de fereastră, Terminatorul se ridica şovăitor în picioare. Cioburile de sticlă curgeau de pe el ca picăturile de apă de la duş. Sarah nu mai văzuse niciodată oameni morţi. Dar ştia că ei nu au obiceiul să se ridice în picioare. Un val de groază cumplită, mai cumplită decât tot ce trăise până atunci, o scutură din cap până în picioare. Privi paralizată o clipă la muntele acela fumegând şi sângerând, aducător de moarte, care se ridicase şi venea implacabil spre ea, cu ochii reci fixaţi asupra ei ca o adevărată sentinţă de condamnare la moarte.

– O, Dumnezeule! şopti ea.

– Vino! zise Reese şi o forţă pe Sarah să se ridice în picioare. O apucă strâns de mână, dar nu mai era nevoie, căci nu mai opunea nici un fel de rezistenţă. N-o mai interesa faptul că era probabil şi acesta un nebun ucigaş şi nici că acum cinci minute ar fi înghemat de frică numai la gândul de a fi în aceeaşi

începere cu el. Acum el era acela care voia s-o ducă departe de lucrul acela îngrozitor de dincolo de fereastră, astfel că în momentul în care Reese o trase pe Sarah de mână, aceasta era gata să meargă cu el.

Porniră ca ieşiţi din minţi spre uşa din spatele barului, Reese primul, ca să-i arate drumul. Săriră peste trupurile a doi dansatori care nu se mişcaseră suficient de repede. În spatele lor se auzeau paşii grei, inconfundabili, ai uriaşului care venea după ei.

Reese izbi uşa de la bucătărie din mers, o dădu în lături şi o trase pe Sarah prin ea fără să încetinească ritmul alergării. Uşa de la capătul celălalt al bucătăriei era larg deschisă, lăsată aşa de patronul coreean care ieşise pe aici cum auzise primele împuşcături. Reese o trase repede pe Sarah afară, apoi se întoarse şi închise uşa, trăgând şi zăvorul. Se întoarse din nou spre Sarah, o apucă brutal de mână şi o trase după el.

O clipă mai târziu, Terminatorul ajunse la uşă. Placa de metal se îndoi şi balamalele aproape că ieşiră din cadrul uşii, însă zăvorul rezistă. Bărbatul se dădu un pas înapoi şi se izbi din nou în uşă. De astă dată zăvorul din oţel de un centimetru şi jumătate grosime se îndoi ca un ac cu gămălie, iar Terminatorul pătrunse în coridor. Reese şi Sarah erau tocmai la capătul celălalt, fugind spre uşa care dădea afară, în aleea din spate. Sarah alunecă, dar Reese o trase din nou în picioare, forţând-o să alerge mai departe. Uşa zbură din faţa lor şi cei doi păşiră pe asfalt. Sarah încercă să încetinească ritmul, căci nu mai putea respira, însă Reese îi repezi un ghiont în spate şi o propulsă înainte.

– Mişcă-te! urlă el.

Auzeau paşii grei ai Terminatorului în urma lor pe terenul acoperit cu cioburi de sticlă.

Când ajunseră la prima intersecţie de alei, abia

mai puteau respira. Sarah se sufoca şi se lipea disperată de Reese. Dădură colţul, ocolind clădirea.

Alergând cât în ţineau picioarele, Reese scoase o rezervă din buzunar, lăsă mâna Sarei şi încercă să-şi încarce Remingtonul. Sarah era să cadă pe spate. Reese o îmbrânci brutal înainte.

– Mişcă-te, pentru Dumnezeu! Reuşise să bage încă un obuz.

În spatele lor, Terminatorul dăduse şi el colţul şi venea drept spre ei, câştigând teren. Sarah îl auzea venind. Reuşi cumva să mai găsească în ea o mică rezervă de energie şi o pompă în întregime în picioare. Când Sarah ajunse în dreptul unui LTD gri, ultima maşină din şirul de maşini parcate acolo, Reese o izbi în spate şi o aruncă cu faţa în jos pe pietriş. Se răsuci apoi repede, deschise uşa maşinii şi ţinti spre rezervorul de benzină al unui Impala 67 aflată ceva mai departe. În momentul în care Terminatorul ajunse la Chevrolet, Reese trase.

Împuşcătura atinse spatele maşinii, lângă rezervorul de benzină împrăştiind aşchii de metal pe jos. La dracu! Mai am numai un obuz. Calm. Terminatorul era în dreptul maşinii, mâncând distanţa cu paşi mari, puternici. Unghiul de tragere era prost. Reese schimbă poziţia armei, lăsând patul în jos până aproape de pământ. Dacă nu reuşea, în următoarele două secunde Terminatorul îi va băga pe gât ţeava goală a armei lui. Apăsă pe trăgaci. Schije incandescente intrară în plin în rezervorul rece de benzină. Se produse o explozie uriaşă. Limba roşie a focului cuprinse imediat maşina, ocupă spaţiul dintre pereţii aleii şi se ridică apoi spre cerul nopţii. Terminatorul se opri în faţa zidului de foc. Ştia că prada lui se află în siguranţă dincolo de el şi că trebuie să acţioneze rapid. Timp de o microsecundă îşi analiză opţiunile.

Reese nu pierdu nici o clipă. O aruncă pe Sarah

pe locul din față în LTD, apoi se cățără peste ea ca să ajungă în spatele volanului și trânti portiera. Mingea de foc era încă pe alee în momentul în care Reese stabili contactul și porni motorul.

Dintr-odată, o siluetă uriașă erupse din flăcări zburând peste acoperișul mașinii care ardea. Terminatorul cu părul și hainele în flăcări, căzu pe capota LTD-ului cu o bufnitură puternică. Reese băgă mașina în marșarier și apăsă pedala până la fund. Cauciucurile scrâșniră și fumegară în momentul în care LTD-ul începu să meargă cu spatele pe alee. Bărbatul de pe capotă se uita fix în ochii ei prin parbriz și se pregătea să lovească cu pumnul.

Reese smuci de volanul mașinii în momentul în care Terminatorul izbi cu pumnul în parbriz. Cioburile se răspândiră în interiorul mașinii. Sarah deschise ochii și văzu mâna însângerată care pătrundea prin fereastră îndreptându-se spre gâtul ei. Începu să țipe când Terminatorul o apucă de bluză și o trase spre el. Mâna aceea era gata s-o scoată afară prin parbriz când LTD-ul ieși din alee și pătrunse cu spatele în Bulevardul Pico.

Reese strânse volanul și mașina mare alunecă într-o parte, scoțând fum din toate cele patru cauciucuri. Porni apoi cu toată viteza spre curba din depărtate.

Ofițerul Nick Delaney tocmai trecuse de Crescent Heights, mergând spre est pe Pico, când îi fusese semnalat un schimb de focuri dar zări mașina care ieșea cu spatele din alee. Un individ era trântit pe capotă care era destul de avariată. Dar și tipul luase foc. Delaney privi uluit cum mașina izbește în plin un alt automobil parcat pe margine iar individul în flăcări plonjează și aterizează izbindu-se de asfalt. Mort, își zise Delaney. Apăsă imediat pe frână și opri mașina la câțiva centimetri de locul faptei. LTD-ul porni cu toată viteza înainte, pe bulevardul Pico, spre ocean.

Denaley sări imediat afară din maşină şi începu să ţipe în microfonul maşinii, privind corpul inert de pe trotuar.

– Aici unu–L–nouăsprezece. Am un accident cu victimă şi părăsirea locului faptei! Încercând să facă o descriere a maşinii care plecase în viteză se întoarse cu spatele spre trupul inert care fumega.

Nu văzu cum acesta tresare, apoi se ridică încet în picioare şi priveşte de jur împrejur. Când termină de transmis descrierea şi se întoarse, în sfârşit, cu faţa, ceea ce văzu îi scurtă viaţa cu câţiva ani. Omul acela uriaş venea spre el. Delaney dădu drumul la microfon şi vru să apuce revolverul de serviciu. Dar nu apucă nici măcar să-l scoată din toc. Terminatorul izbi brutal portiera în spatele căreia stătea Delaney. Ofiţerul auzi cum îi pârâie oasele şi înţelese că urma să i se întâmple ceva rău. Mort, îşi zise el instinctiv. În secunda următoare, Terminatorul strivi capul ofiţerului de parbriz şi aruncă apoi corpul fără viaţă pe stradă. Se urcă după aceea la volan şi porni maşina.

În faţa lui, pe bulevardul Pico, trecând în zbor pe lângă Cienega, Sarah şedea paralizată în maşină. Chipul îi era golit de sânge. Începu să tremure. Nu înţelegea nimic din ceea ce se petrecuse în ultimile câteva minute. Nu înţelegea vuietul care se auzea prin fereastra maşinii. Maşina zbura acum ca un demon prin noapte, fără faruri şi Reese apăsă pe accelerator până ajunseră să ruleze cu o viteză de 140 de kilometri pe oră.

Privi în oglindă, examinând drumul din spate, apoi se uită înapoi peste umăr. Fără s-o privească, îi strigă Sarei:

– Ţine-te bine! Luă apoi o curbă strânsă şi intră în Oakhurst Avenue. Continuă drumul spre Witworth, execută un slalom printre o Toyota care mergea prea încet şi o maşină care venea din sens contrar, apoi

intră pe Rexford şi dădu colţul. Strada era plină de vehicule care circulau cu viteză aşa că Reese apăsă pe accelerator fără nici un fel de ezitare şi se urcă pe trotuar. Din fericire, acolo nu era nici un pieton.

Cu o singură mişcare graţioasă care îţi tăia respiraţia, ţâşni de pe trotuar pe banda rapidă a bulevardului Olimpic înainte ca cineva să poată reacţiona în vreun fel.

Se părea că nu-i urmăreşte nimeni. Probabil că nici n-ar fi putut, chiar dacă ar fi încercat. Aruncă o privire spre Sarah şi înţelese că era pe punctul să intre în stare de şoc.

– Eşti rănită? strigă el pe un ton milităros.

– Ai păţit ceva? Nici un răspuns. Sarah privea fără ţintă înainte, în gol. Reese se întinse şi începu s-o pipăie peste tot cu mâinile, luând la rând braţele, toracele, picioarele. Atingerea era impersonală, ca a unui medic pe câmpul de luptă. Căuta metodic rănile. Trupul ei părea intact.

Sarah tresări. Această vagă senzaţie că cineva o pipăie deveni din ce în ce mai clară. Sentimentul că este violată de atingerea mâinilor unui bărbat îi refăcu rezerva de energie. Aruncă într-o parte mâna lui Reese şi deschise portiera, intenţionând să sară afară, cuprinsă de panică. Reese o trase brutal înapoi, trânti portiera. Apoi, fără să-şi ia ochii de la şosea, îi arse o palmă cu dosul mâini. Tare. Sarah rămase liniştită în timp ce mintea reîncepea să-i funcţioneze normal. Atunci Reese începu să vorbească.

– Fă exact ceea ce-ţi spun. Absolut exact. Nu te mişca până nu-ţi spun eu, îi ordonă el. Înţelegi? În timp ce vitezometrul indica 120 km pe oră, Reese întinse calm mâna şi puse siguranţa la portiera ei, apoi îi prinse centura de siguranţă, strângând-o cu mişcări la fel de calme şi sigure ca şi atunci când îi examinase trupul. Sarah nu răspunse, nu se mişcă.

– Înțelegi? întrebă el țipând.

– Te rog să nu-mi faci rău, răspunse ea cu o voce mică, mică de tot.

– Sunt aici ca să ajut, o informă el. Vocea lui era mai puțin amenințătoare, dar la fel de dură și fermă. Mă numesc Reese. Sergent Reese, Compania Tehnică DN 38416. Se lăsă un moment de tăcere jenantă. Apoi Reese făcu singurul lucru care îi veni în minte în acea clipă. Sarah se uită posomorâtă la mâna lui întinsă. Cu un entuziasm aproape de cota zero o strânse automat.

– Am fost desemnat să te protejez, zise Reese. Ai fost programată pentru lichidare.

La câțiva kilometri în urma lor, străbătând cu ușurință prin circulația din noapte, rula patrula Departamentului Poliției din Los Angeles cu numărul 1-L-19. Terminatorul examina străzile metodic, într-o serie simetrică de sectoare de cerc. Asculta și zumzetul postului de radio al poliției care supraveghea circulația, fiind atent la eventualele informații despre o mașină gri furată. În cele din urmă auzi ceea ce dorea: "Vehicul suspect identificat la Motor pe Pico, se îndreaptă spre sud", spuse dispecerul, apoi continuă: "Mașinile unu-A-douăzeci și unu-A-șapte, încercați o interceptare. Unu-L-nouăsprezece, răspunde".

Întrucât înregistrase numărul mașinii atunci când fusese pronunțat de fostul ei proprietar, Terminatorul înțelese că mesajul i se adresa lui și că trebuia să răspundă. Alese din memorie cele câteva silabe pe care le depozitase și sintetiză pe cale digitală o voce pe care nici chiar mama ofițerului Delaney n-ar fi putut spune că nu o recunoaște. "Aici unu-L-nouăsprezece. Merg spre vest spre Opympic și mă apropii de Overland". În realitate mergea în jos pe Pico spre Motor. Și spre Sarah.

– Nu poate fi adevărat, zise Sarah, încercând să

creadă ce spunea. Este o greşeală. N-am făcut nimic.

– Nu. Nu încă, răspunse Reese, dar vei face. Îşi fixă ochii în ochii ei. Este foarte important să rămâi în viaţă. Sarah îşi întoase privirea şi încercă să facă tot posibilul ca să se trezească din ceea ce i se părea că este un coşmar, dar când deschise ochii era tot în LTD.

– Nu, nu poate fi adevărat, nu este realitate. Omul acela. Era mort. Atunci cum a putut să vină după tine...

Reese o întrerupse:

– Nu este om. Este o maşină. Un Terminator. Sistemul Ciberdyne. Seria opt sute. Model unu-zero-unu.

– O maşină? repetă Sarah neîncrezătoare. Ca un robot?

– Nu un robot. Un cyborg. Reese întinse gâtul zărind în oglindă două faruri în spatele lor. Organism cibernetic.

– Nu, strigă Sarah. Sângera.

– Da, dar numai o secundă, zise Reese. Lasă capul în jos. Cele două faruri erau acum foarte aproape. Era o maşină a poliţiei. Ajunse la acelaşi nivel cu ei şi fixă un reflector spre interiorul maşinii, examinând feţele Sarei şi a lui Reese.

Reese se repezi în portiera maşinii. Poliţistul de la volan încercă să manevreze volanul, dar la viteza de 90 kilometri pe oră maşina nu mai poate fi stăpânită chiar aşa uşor. Maşina se răsuci într-o parte apoi zbură printr-un chioşc de ziare şi se lovi de o maşină parcată în apropiere. Sfârşitul povestirii.

Sarah privi la maşina distrusă, apoi se ghemui pe scaun şi încercă să dispară. Reese intră cu maşina într-o alee strâmtă din spatele blocurilor, în apropiere de Glendon. O a doua maşină a poliţiei se luă după ei şi porniră unul după altul într-o cursă nebună prin

coridorul întunecat. Cele două maşini trebuiau să facă slalom printre lăzile de gunoi şi scoteau scântei ca nişte focuri de artificii ori de câte ori se loveau de acesta sau de ziduri. În momentul în care Reese ridică piciorul de pe acceleraţie şi apăsă cu putere frâna, poliţistul din spate încercă să facă acelaşi lucru, însă fu luat prin surprindere, roti şi volanul cu câţiva milimetri. Suficient pentru ca maşina să se izbească de zidul de cărămidă. Maşina se înţepeni brusc între cele două ziduri. Reese se opri scurt, băgă maşina în marşarier şi porni înapoi, izbind maşina poliţiei cu o viteză de şaizeci de kilometri pe oră. Apoi Reese ieşi din nou pe bulevardul Pico.

Sarah se ridică în capul oaselor şi privi de jur împrejur, apoi la Reese, încercând să digere ultima informaţie pe care i-o dăduse. Aşadar erau fugăriţi de un cyborg!

Sarah se uită pe îndelete la el. Era nebărbierit şi murdar. Avea o privire intensă, periculoasă, aproape de om nebun.

Reese conduse maşina spre o parcare cu mai multe nivele de pe Colby. LTD-ul trecu pe lângă bara de lemn care bloca intrarea şi ajunse la etajul întâi al parcării.

Acum era linişte. Sarah îşi întoarse privirea de la Reese, înspăimântată acum de liniştea din jur şi neştiind ce intenţie avea el. Imaginea omului aceluia uriaş care trebuia să fie mort, dar se ridicase în picioare şi acum fugea după ei i se întipărise pentru totdeauna pe retină. Indiferent cât de nebun ar fi tipul care şedea acum lângă ea, cel puţin nu era acela.

Reese era în continuare în alertă maximă. Conducea grijuliu printre intervalele dintre maşinile parcate. În depărtare se auzea vuietul sirenelor maşinilor de poliţie pornite în urmărirea lor.

Trebuia s-o scoată cumva din oraş. S-o ducă undeva

unde ar putea fi în siguranță. Ar fi mai bine dacă l-ar ajuta și ea. Dacă ar înțelege. O putea proteja chiar și împotriva voinței ei. Dar era mai bine altfel.

Reese aruncă o privire spre Sarah. La gândul că se află atât de aproape de el se simțea cuprins de o agitație ciudată. O secundă nu putu scoate nici o vorbă. Era uluit că prezența ei aici, lângă el, pe scaunul de alături, părea un fapt atât de obișnuit. Sarah era aici. Și era atât de normală. Și speriată. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar putea fi speriată. Porni pe un alt interval între mașinile parcate, încercând să depisteze motive de îngrijorare pe undeva. Nu exista nici un motiv de neliniște.

– Foarte bine, spuse el cu calm, cercetând parcarea cu privirea de la stânga la dreapta. Atunci ascultă. Terminatorul este o unitate de infiltrare. Parțial mașină, parțial om. Vorbea cu atâta convingere, încât Sarah își dădu seama că spune adevărul. Se întoarse spre el și ascultă.

– În interior este un șasiu de luptă turnat dintr-un aliaj extrem de rezistent, controlat de microprocesoare. Armat complet. Foarte dur. La exterior este țesut uman, viu. Carne, piele, păr...sânge. Toate cultivate special pentru cyborgi. Începu să vorbească ceva mai repede. Ea auzea cuvintele, dar nu le putea capta sensul. Explicațiile lui făceau ca situația să pară și mai rea.

– Ascultă, Reese, știu că vrei să mă ajuți, dar... Sarah ar fi vrut să poată vorbi pe un ton supărat, dar nu reuși.

– Fii atentă! strigă el întorcând capul spre ea. Cyborgi din seria șapte sute aveau pielea de cauciuc. Îi înhățam ușor. Dar cei din seria opt sute sunt noi. Arată întocmai ca niște ființe umane. Transpiră, gâfâie, tot ce vrei. Dacă îi atingi, simți că sunt calzi. Dar în acea clipă ești deja un om mort. Sunt foarte

greu de depistat. Toți oamenii aceia de acolo – Reese ezită, cuprins de o emoție subită. A trebuit să aștept până a pornit împotriva ta ca să-mi dau seama care este. Nu știam cum arată.

Sarah înțelese că se referea la oamenii care fuseseră răniți sau uciși la Tech Noir. Își pierduse ceva din siguranța de sine când venise vorba de ei. Dar reveni imediat la tonul dur de dinainte, când îi veni în minte un gând pe care îl rosti cu voce tare:" Dar ar fi murit oricum în război".

Ce spunea el nu se mai lega acum în nici un fel, nu avea nici un sens și Sarah crezu că omul își pierde mințile chiar în momentul acela, chiar sub ochii ei. Război? Ce război? Cyborgi care transpiră?

Sarah scutură din cap indignată.

– Știi ceva? Eu nu sunt chiar așa de proastă. Nu pot face asemenea lucruri deocamdată. Reese dădu din cap afirmativ.

– Așa este, încă nu. Nu acum. Și nici încă patruzeci de ani de acum înainte.

Să nu țipi, strigă Sarah cea mică din sufletul ei tulburat.

– Trebuie să scap de mașina asta, zise Reese oarecum distrat și o băgă cu fața într-un loc liber.

În mod indiscutabil se petrecea ceva rău. Un monstru oribil bântuia prin oraș obsedat de un singur gând: s-o ucidă pe ea. Și chiar dacă lui Reese îi lipsea o doagă, oricum, îi salvase viața. Dorea să-l poată crede. Dorea din toată inima. Dar asta era prea mult.

– Vrei să spui că este din viitor? întrebă Sarah în cele din urmă, aproape incapabilă să articuleze cuvintele.

– Din una din variantele posibile de viitor din punctul tău de vedere, spuse Reese poticnindu-se de parcă bâjbâia cu niște noțiuni pentru care nici el nu avea cuvinte. Nu mă pricep la chestiile astea tehnice, adăugă el încercând cumva să se scuze.

– Şi tu vii tot din viitor?

– Exact.

– Exact, repetă Sarah, trăgând concluzia că omului nu-i lipsea numai o doagă, ci toate. O secundă mai târziu, deblocase portiera, apăsase pe mâner şi ieşise pe jumătate din maşină, înainte ca Reese să apuce să reacţioneze. Se repezi şi o apucă de braţ, strângând-o până i se albi pielea, o trase înapoi în maşină lovind-o şi luptându-se cu ea.

Cuprinsă de panică, Sarah se lasă condusă de instinctele ei animalice. Îşi înfipse cu toată puterea dinţii în încheietură mâinii lui. Muşcă cât putu de tare, dar strânsoarea mâinii lui Reese pe braţul ei nu slăbi. Se întinse uşor pe deasupra ei şi închise calm portiera. Sarah ridică ochii în sus, dar pe chipul lui Reese nu se citea nimic. Nici un fel de reacţie. Nici un fel de durere. Nimic. Sarah se trase încet-înapoi. Simţea pe limbă gust de sânge. Privi în jos la mâna lui. Din rana în formă de semilună pe care o făcuseră dinţii ei curgea un pârâiaş de sânge.

– Cyborgii nu simt durerea, spuse Reese rece. Dar eu o simt. Să nu mai faci... asta... niciodată.

– Te rog, îl imploră Sarah, lasă-mă să plec.

Reese scutură din cap. Nu mergea bine. Nu era bine deloc.

– Ascultă-mă, spuse el, încercând din nou s-o facă să-l creadă. Încearcă să înţelegi. Terminatorul este acolo, afară. Cu el nu se poate discuta în mod raţional. Cu el nu te poţi tocmi. Nu simte nici milă, nici remuşcări, nici frică. Se aplecă foarte aproape de faţa ei. Îi simţea pe piele căldura respiraţiei. Vorbele lui îi loveau creierul ca nişte ciocane.

– Şi nu se va opri niciodată. Niciodată. Până nu te omoară.

Sarah ştia că tot ce spune el acum sunt nişte aiureli. Totuşi atunci cum rămâne cu baia aceea de

sânge tehnicolor din care o scosese? Şi ce este cu bărbatul care trecuse prin foc, cu ochii aceia de demon fixaţi asupra ei când aterizase cu părul în flăcări pe capota maşinii şi încercase s-o tragă afară? Pe ea. Pe micuţa Sarah Connor. Şi ce era cu celelalte două Sarah Connor pe care cineva le lichidase în cursul aceleiaşi zile? Trebuia să existe o minunată explicaţie raţională pentru toată această nebunie.

Dar logica şi raţiunea o părăsiseră undeva, departe. Pentru că...

...era mort şi se ridicase liniştit în picioare

Gândeşte-te, Sarah, hai, găseşte un răspuns.

...sângerând prin găurile gloanţelor...

Pentru că dacă nu poţi,

...a venit după tine...

ai să înnebuneşti şi tu.

...după tine, Sarah.

Cum putea face el toate astea – numai dacă... numai dacă... Poate Reese nu este chiar aşa nebun cum pare.

Sarah se trânti înapoi pe scaun. Urmă un moment de tăcere. Apoi întrebă blând:

– Poţi să-l opreşti?

– Poate, răspunse Reese. Cu armele astea, nu ştiu sigur.

Westwood
Ora 23.03

Maşina de patrulare 1–L–19 rula încet spre Sepulveda şi o luă la dreapta pe Massachussetts. Terminatorul şedea impasibil la volanul maşinii, concentrându-şi cele două camere cu raze infraroşii localizate în ochi asupra umbrelor întunecate de pe strada aproape goală. Cyborgul scruta rapid interiorul maşinilor parcate de-a lungul trotuarului, aruncând razele infraroşii în fiecare din ele, căutând metodic ţinta.

Dintr-odată, schimburile monotone de replici care se auzeau pe lungimea de undă a poliţiei fură întrerupte de vocea feminină a dispecerului de serviciu.

– Către toate patrulele, către toate patrulele. Un vehicul suspect a fost localizat în garajul-parcare de la intersecţia Colby cu La Granje...

Terminatorul întoarse instantaneu maşina în numai câteva zeci de centimetri blocând drumul unui Volkswagen model broască cu cinci adolescenţi care se întorceau de la un concert al lui Van Halen.

Volkswagenul viră brusc şi intră într-un stejar bătrân, şifonându-şi botul de parcă ar fi fost din poleială.

– F..., urlă adolescentul de la volan. Văzu maşina poliţiei şi înjură din nou furios. Copoii te regulează tot timpul la cap şi acum îi regulaseră şi maşina lui atât de dragă.

Los Angeles – Vest
Ora 23.06

Reese ridică patul armei sale Remington 870 şi izbi cu el în sistemul de aprindere al Cadillac-ului Eldorado. La a treia lovitură, capacul de pe sistemul de aprindere căzu, iar Reese vârâ degetele şi scoase afară mecanismul. Îl examină cu atenţie. Era simplu. Făcuse astfel de mecanisme de multe ori.

Reese aruncă cilindrul acţionat cu cheia de contact şi reinseră starterul în lăcaşul lui. Îl răsuci apoi în sensul acelor de ceasornic şi motorul porni să toarcă liniştit şi liniştitor. Reese îl lăsă să meargă neturat, apoi îl opri. Se întoarse spre Sarah. Aceasta stătea ghemuită pe scaunul din faţă şi părea mai mică. Părăsiseră LTD-ul şi merseseră împreună printre maşinile din garaj până când Reese o găsise pe aceasta.

Sub ei, la etajul întâi, şase maşini ale Poliţiei din Los Angeles bâzâiau ca un roi de albine în jurul LTD-ului părăsit. Două maşini alb-negre urcară la etajul al doilea, rulând încet şi mişcând în toate direcţiile luminile farurilor. Verificau metodic fiecare vehicul, înaintând spre ultimul nivel al parcării.

Nimeni nu observă că maşina 1-L-19, condusă de un tip care nu semăna nici pe departe a poliţist, intrase în garaj şi se alăturase celorlalte două.

Reese o puse pe Sarah să se ghemuiască pe banchetă, sub nivelul bordului, când o pereche de faruri

luminară rândul de maşini de lângă ei. Un reflector lumină prin parbrizul Cadillac-ului. Reese şi Sarah se lăsară şi mai în jos, şi se văzură deodată înghesuiţi unul în altul într-o poziţie de intimitate forţată, pe care nici unul dintre ei n-o dorise. Ea îi simţea căldura obrazului şi atingerea neplăcută a bărbii crescute. Motorul maşinii de poliţie se auzea foarte aproape, ca şi când ar fi fost pe bancheta din spate. Stăteau nemişcaţi, înghesuiţi unul în altul. Apoi lumina reflectoarelor se îndepărtă şi zgomotul se stinse.

– De ce eu? întrebă Sarah liniştită. De ce vrea să mă omoare pe mine?

Buzele lui Reese erau aproape lipite de urechea ei. Când începu să vorbească, vocea îi sună ca o şoaptă răguşită. Problema era de unde să înceapă. Erau patruzeci de ani de istorie care încă nu se întâmplaseră.

– E prea mult de povestit, zise el.

– Spune-mi.

Reese se retrase cu câţiva centimetri. Mirosul părului ei îi distrăgea atenţia.

– A fost un război nuclear acum patruzeci de ani – peste patruzeci de ani. Un război nuclear. Făcu un gest cu mâna incluzând în el maşina, oraşul, lumea. Toate astea au dispărut. Absolut totul s-a dus.

Sarah îşi dădea seama că ceea ce îi spunea e adevărat. S-a întâmplat într-adevăr. Sau se va întâmpla. Tonul irevocabil cu care spusese "s-a dus", combinat cu gestul resemnat al lui Reese, o făcură să simtă un nod în stomac.

Sarah nu se mişca. Reese continua să povestească. Vocea lui avea acum tonul calm al unui raport militar.

– Au fost şi supravieţuitori, pe ici, pe colo. Nimeni nu ştia cine începuse. Reese se uită la ea. Apoi au fost maşinile, zise el.

– Nu înţeleg.

– Computerul Rețelei de Apărare. Nou. Puternic. Băgat în toate – rachete, industria de război, proiectarea de arme, fabrici, – conducea totul. Se spune că a devenit inteligent – o inteligență de alt ordin. Și atunci a văzut în oameni o amenințare, în toți oamenii, nu numai în cei care erau de partea cealaltă. Ne-a decis soarta într-o fracțiune de secundă: exterminare.

Reese se opri din nou. Se uită la Sarah. În ochii ei. Când începu din nou să vorbească, vocea lui își pieduse tonul neutru. Se produsese o mică schimbare, trecuse de la informarea detașată, ternă, la amintirile personale.

– Eu n-am văzut războiul. M-am născut după aceea. Printre ruine. Am crescut acolo. Flămânzind. Ascunzându-mă de VU.

– De cine? întrebă Sarah pe șoptite.

– VU – vânători ucigași. Mașini de patrulare. Construite în fabrici automatizate. Cei mai mulți dintre noi am fost înconjurați de mașini sau de colaboratori ai acestora și băgați în lagăre de exterminare organizată.

Reese își ridică mâneca hainei până la cot și întinse antebrațul în fața ochilor stupefiați ai Sarei. Un număr format din zece cifre era gravat în piele. Sub cele zece cifre era un model de linii drepte de diferite grosimi, așa cum sunt tipărite pe mărfurile din supermarket. Fără să vrea, întinse mâna și le pipăi cu degetele.

– Arse cu raze laser, spuse Reese cu o voce lipsită de orice expresie.

Omul acela de lângă ea trecuse printr-un purgatoriu greu de imaginat. Un loc de coșmar în care mașinile te marcau cu numere de cod ca pe niște cutii de conserve pentru a ușura identificarea. Și aceasta făcea parte din soluția finală pentru Homo Sapiens!

– Unii dintre noi erau lăsaţi în viaţă, ca să muncească. Să încarce trupurile. Lagărele de exterminare lucrau zi şi noapte. Numai atâta ne-a lipsit ca să dispărem de tot. Ridică în sus degetul mare şi arătătorul lăsând cât mai puţin spaţiu între ele. Reese îşi trase mâneca în jos şi începu să-şi încarce Remingtonul.

– Şi atunci a venit un om ... un om mare, adăugă el plin de respect, care ne-a ţinut în viaţă. Zdrenţăroşi şi flămânzi, dar vii. Am prins puteri şi el ne-a învăţat să luptăm. Să smulgem sârmele din lagăre, să strivim monştrii aceia de metal. El ne-a întors de pe marginea prapastiei.

Vocea începu să-i răguşească din ce în ce mai mult din cauza emoţiei. Ea se uita şi vedea cât de greu îi vine să-şi găsească cuvintele.

– Numele lui este Connor. John Connor. Fiul tău, Sarah. Fiul tău încă nenăscut.

Mintea Sarei îşi închise brusc porţile, iar ultima lui propoziţie flutura în jurul creierului ei, încercând zadarnic să pătrundă înăuntru. Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat. Realiză că mâinile lui se sprijineau de mai multă vreme pe umerii ei, că o ţineau strâns. Când deschise în sfârşit ochii, el încă o mai privea. Pe chipul lui se citea atâta durere, emoţia lui era atât de reală şi sinceră, încât Sarah simţi că trebuie, trebuie neapărat să-l creadă. Dar aşa ceva! Dar nu avea nici un sens pentru ea. Să fie dintr-odată mama unui fiu care exista în alt timp şi în alt loc – asta nu putea fi un lucru real. Chiar şi imaginile apocaliptice ale sfârşitului lumii cu oraşe care se prăbuşesc în râuri de beton sfărâmat, cu civilizaţii întregi distruse erau mai credibile decât ceea ce auzise acum.

Creierul i blocase şi refuza, în continuare, să funcţioneze. Sarah privea la el cu gura căscată.

– Nu, zise ea în cele din urmă. Nu este adevărat.

Nu poate fi...

Geamul din spate al Cadillac-lui fu inundat de lumină.

Reese se întoarse şi privi o microsecundă la farurile care dădeau acea lumină.

Erau de la o maşină a poliţiei. Dar obiectul acela din spatele volanului nu era membru al Departamentului Poliţiei din Los Angeles. Reese o înghesui imediat pe Sarah în spaţiul îngust de sub bord. Parbrizul din spate explodă în mii de fărâme în urma loviturii oribile pornite din arma Terminatorului, SPAS-12. Reese porni imediat maşina şi puse Cadillac-ul în mişcare înfrigurat, exact în momentul în care o a doua împuşcătură spulbera şi ce mai rămăsese din parbrizul din spate. Alice rătăcite bâzâiau prin interiorul maşinii. Sarah îşi împreună mâinile deasupra capului, închise ochii şi ţipă. Reese băgă în viteză şi maşina ţâşni din locul de parcare.

Terminatorul anticipase mişcările ţintei aproape la fel de repede cum le gândise Reese. Maşina alb-negru porni mugind înainte, alergând pe intervalul paralel cu cel pe care rula maşina lui Reese. Se îndreptau spre ieşire, aproape, unul lângă altul, pe intervale diferite, separaţi de un şir de maşini parcate. Reese conducea fără să privească, ţinându-şi capul sub nivelul geamului. Conducea cu aproximativ şaptezeci de kilometri pe oră şi câştiga viteză. Rampa era din ce în ce mai aproape. Zgomotul făcut de cele opt cauciucuri care scrâşneau pe beton şi mugetul celor două motoare puternice răsunau sălbatic, amplificate de zidurile clădirii.

Reese ştia că până la rampă nu mai sunt decât câteva secunde. Aruncă o privire rapidă pe deasupra uşii şi văzu că Terminatorul depăşise şirul de maşini şi se îndrepta acum în diagonală spre el.

Ţeava pistolului Terminatorului ieşi prin fereastra

deschisă şi Reese văzu că era îndreptată chiar spre el. Lăsă imediat capul în jos şi în aceeşi secundă geamul de deasupra capului său se făcu ţăndări. Reese se ridică şi propti ţeava armei sale 870 pe pervazul ferestrei din dreptul Sarei, ţinând-o ca pe un pistol. Ţeava armei masive era la trei centimetri de urechea ei. Ţinti spre uşa din spate a maşinii Terminatorului când îşi dădu seama că Terminatorul se pregăteşte pentru o nouă rundă. Smuci de volan şi maşina masivă gemu, angajându-se împoriva maşinii poliţiei. Reese izbi cu Cadillac-ul maşina Terminatorului şi ambele vehicule se agăţară unul de altul, continuându-şi cursa spre rampa de ieşire.

Maşina poliţiei agăţă aripa din spate a unui Chevrolet, se dezlipi de Cadillac şi se răsuci pe loc.

Toţi poliţişti din clădire auziseră împuşcăturile. Unii îl văzuseră pentru o clipă chiar şi pe Reese când ţâşnise pe rampa de ieşire şi o luase pe Colby Avenue. Simţiră chiar o uşurare văzând, în secunda următoare, că este urmărit de aproape de unul din băieţii lor, 1-L-19.

Toate cele şaisprezece maşini porniră glonţ spre ieşire. Când ajunsese în stradă, Reese avea şaizeci de kilometri la oră. La următoarea intersecţie ajunsese la o sută douăzeci.

Sarah se ridică încet de sub bord şi privi prin gaura care fusese cândva parbrizul din spate. Îl văzu pe Terminator ieşind imediat în urma lor din clădire într-o mare de scântei, apoi, în spatele lui, poliţiştii adevăraţi, cu sirenele urlând din plin.

Terminatorul câştiga teren rapid şi curând ajunse în dreptul Sarei. Maşinile celelalte aflate pe bulevard se străduiau să iasă cât mai repede din calea celor doi nebuni care făceau slalom pe toate cele patru benzi de circulaţie.

O altă împuşcătură lovi Cadillacul într-o parte.

Reese se străduia din răsputeri să scape, dar Terminatorul nu-l slăbea defel, continuând să tragă din plin.

În cele din urmă, Reese se săturâ să tot fie el cel împuşcat, apucă Remingtonul care stătea pe podea şi îi strigă Sarei:

– Pune mâna pe volan! Scoase apoi arma prin fereastra deschisă, o fixă pe acoperişul maşinii, se ridică şi el prin deschizătură şi ochi. Sarah privi o frântură de secundă la volanul care rămăsese liber la viteza de peste o sută douăzeci de kilometri pe oră, apoi, instinctiv, îl apucă strâns cu amândouă mâinile. Nu avea nici o altă soluţie, trebuia să conducă şi să spere că va fi bine.

Reese, pe jumătate ieşit din maşină, ochea pe deasupra acoperişului maşinii lor spre urmăritor. Terminatorul se ţinea strâns de Eldorado, în timp se Sarah se lupta cu volanul. Reese ochi şi trase. Prima împuşcătură lovi geamul lateral. A doua pătrunse în capotă. Terminatorul nici măcar nu micşoră viteza. Următoarea împuşcătură lovi din plin parbrizul din faţa şoferului şi cyborgul dădu capul brusc pe spate, intrând cu maşina în parapetul de beton al autostrăzii. Frecându-se cu latura maşinii de el, scoase un jet de scântei, ca o coadă de cometă.

Sarah văzu cu groază că nu mai erau pe o stradă principală. Erau pe o alee utilitară care se termina cu un zid uriaş de beton. Încercă să strige la Reese, dar nu-l vedea decât de la brâu în jos, iar vântul îi smulgea cuvintele de la gură cu mult înainte ca ele să poată ajunge la urechile lui. Zidul venea spre ei.

Mai târziu nu-şi putuse aminti ce făcuse. Acum însă apucă strâns schimbătorul de viteze şi bâgă în marşarier atât de brusc, încât fu cât pe-aci să-şi disloce încheietura mâinii. Reese trase în momentul în care transmisia primi comanda de la cutia de viteze şi roţile automobilului se opriră într-un nor de fum.

Împuşcătura lui Reese zgudui geamul lateral şi îl făcu pe Terminator să cadă înapoi, pe spate, lovit în umăr. Uluit timp de o fracţiune de secundă, trase la rândul lui, dar peste Eldorado. Vederea i se limpezise la timp pentru a vedea zidul de beton.

Sarah îl trase pe Reese înapoi în maşină şi smuci volanul spre dreapta, reuşind să oprească apoi maşina într-un nor de fum şi de cauciuc ars la câţiva centimetri de zid.

Terminatorul intră din plin în el, cu capul înainte, la viteza de o sută douăzeci şi trei de kilometri pe oră. Maşina poliţiei se strânse în jurul cyborgului ca un acordeon ieftin. Prima care încetă să mai funcţioneze fu vederea. Apoi toate sistemele lui de microprocesoare îşi încetară activitatea, din cauza impactului puternic pe care îl suferise şasiul.

Sarah scoase încet capul pe geam şi văzu aproximativ douăzeci de maşini ale poliţiei care formau un semicerc în jurul lor. Poliţiştii erau aşezaţi pe vine, în spatele uşilor deschise ale maşinilor, ca un scut în faţa lor, şi îndreptau spre ei un întreg arsenal de pistoale şi carabine.

Reese vru să pună mâna pe Remington, dar Sarah îl împinse la locul lui, apucându-l strâns de braţ:

– Nu, Reese! Nu! strigă ea îngrijorată. Te vor ucide.

Privi peste umărul Sarei şi văzu că este înconjurat de mult mai multe arme decât ar putea reduce la tăcere. Instinctul îi spunea să se mişte. Să lupte. Acum. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă Reese era s-o dea pe Sarah în grija autorităţilor. Se întreba dacă Terminatorul murise. De unde se afla, nu putea vedea maşina zdrobită.

Se uită din nou la Sarah. Ochii ei erau plini de teamă şi îngrijorare. Fu surprins să constate că această îngrijorare era pentru el.

– Te rog, îl imploră ea.

Încet, încet, dădu drumul armei. Sarah o apucă repede şi o aruncă afară pe fereastră. Zăngăni căzând pe pământ şi rămase apoi nemişcată.

– Okay, voi ăia din Cadillac, strigă un poliţist. Vreau să va văd mâinile! Acum!

Resemnat, Sergentul Kyle Reese ridică mâinile. Un moment mai târziu erau smulşi cu brutalitate din maşină. În timp ce li se puneau cătuşele şi erau conduşi mai departe, un alt poliţist se apropie de ceea ce mai rămăsese din maşina 1-L-19.

– Nu pot să cred, strigă el. E goală.

Oare ce înseamnă asta, se întrebă Sarah. Îl văzu pe Reese cum se răsuceşte pe loc, opunând dintr-odată rezistenţă poliţiştilor şi încercând să se întoarcă la maşina zdrobită, să vadă cu ochii lui.

Sarah citi pe chipul lui răspunsul de care avea nevoie – problema nu se încheiase încă.

ZIUA A DOUA

Departamentul Poliției din Los Angeles
Divizia Rampart
Ora 1.06

Sarah privea intens la stofa cu care era tapițată canapeaua pe care ședea în biroul lui Traxler. Auzea zgomotul estompat al pașilor de pe coridor și al convorbirilor telefonice din alte birouri. Conturul obiectelor din cameră începu să licărească în momentul în care un nou val de lacrimi îi umplu ochii.

Nu voia să se gândească la ceea ce îi spusese locotenentul Traxler acum o oră. Dar, în adâncul sufletului ei știa că se va gândi la asta toată viața.

Traxler intră în încăpere ținând două cești de cafea într-un echilibru precar. În spatele lui mai era un bărbat. Un bărbat gras, chel și rozuliu, cu ochii care clipeau mărunt, într-o permanentă cercetare.

Traxler înaintă încet spre Sarah. Chiar de la distanța la care se găsea, Traxler putea să-i vadă ochii roșii și starea de șoc incipient care pusese stăpânire pe ea.

– Cum te mai simți, Sarah?

Sarah dădu ușor din cap, străduindu-se să nu privească la nimeni.

– Uite, bea puțină cafea, zise Traxler.

Sarah sorbi ascultătoare din cafea, apoi începu să privească în gol.

– Domnule locotenent, întrebă ea cu voce golită de orice intonație, sunteți sigur că sunt ei?

Era acum rândul lui Traxler să dea din cap în tăcere. Sarah îl privi în ochi, căutând vreun semn din care să deducă faptul că are dubii.

– Poate că ar trebui să ... să văd trupurile. Știți... poate că nu...

– Au fost deja identificați. Lui Traxler nu-i plăcea deloc rolul acesta. Dar chiar deloc. Nu există nici un fel de dubii, adăugă el, așa cum făcea întotdeauna.

În spatele pleoapelor închise, în fereastra cinemascopică a imaginației ei, Sarah vedea cele două trupuri martirizate ale lui Ginger și Matt, singurii ei prieteni, "familia ei", zăcând într-o baltă de sânge pe podeaua din living. S-au dus. Smulși brutal de lângă ea pentru totdeauna. Abia acum realiza pe deplin oroarea care se petrecuse și începea să simtă o durere fizică.

– O, Dumnezeule... Ginger... fetiță. Își auzea vocea ca venind de undeva, de departe. Îmi pare așa de rău.

Traxler luă ceașca cu cafea din mâna Sarei, căci brațul acesteia începuse să tremure, amenințând să verse lichidul fierbinte pe genunchi.

– Sarah, spuse el blând, arătând spre bărbatul chel și corpolent care rămăsese lângă ușă, acesta este Dr. Silberman.

– Bună, Sarah, zise Silberman pe un ton forțat prietenos care suna la fel de fals ca un clopot de tinichea. Sarah privi la el cu ochi tulburi.

– Aș vrea să-i relatezi tot ce ți-a spus Reese, continuă Traxler. Vrei să faci asta pentru mine?

– Cred că da. Vocea ei abia se auzea. Sunteți doctor?

– Psiholog criminalist, răspunse el. Sarah îl examină cu privirea, îl văzu cum țopăie pe loc lângă ușă și conchise că nu-i place deloc. Dar poate că el va înțelege despre ce vorbea Reese, își zise ea și lucrul de care avea cea mai mare nevoie în momentul de

față erau răspunsurile. Trebuia să știe de ce viața ei normală, liniștită fusese smulsă din făgașul ei. De ce Ginger și Matt zăceau morți pe podeaua din living. De ce încearcă cineva s-o ucidă. Trebuia să știe dacă Reese ar putea avea cumva dreptate, dacă acțiunile lui nu erau rezultatul unui deranjament mintal, ci ale unei hotărâri deliberate,legate de persoana ei.

– Reese este nebun? întrebă Sarah, cercetând intens cu privirea chipul nevinovat al lui Silberman.

– Păi, tocmai asta vrem să aflăm, nu-i așa? zise el pe un ton detașat.

Reese ședea pe un scaun cu brațele răsucite la spate și legate cu cătușe de picioarele din spate ale scaunului. În fața lui era o masă simplă de lemn pe care se afla o scrumieră neagră. Dincolo de aceasta era o oglindă mare, care, privită din camera cealaltă era fereastră.

Simțea de mai mult timp o durere surdă între omoplați. Nu-i păsa prea mult. La drept vorbind, chiar îi părea bine. Durerea nu era cumplită și îl ajuta să-și concentreze gândurile în altă parte, nu la întrebările bărbatului înalt și slab care măsura cu pași mari încăperea.

Vukovich se opri exact în spatele prizonierului. Se uita la ceafa lui Reese, știind că trebuie să-l doară, dar nu văzu în mușchii gâtului nici un fel de încordare, care să trădeze durerea. Un tip al naibii de dur, gândi Vukovich. Ocoli încet masa și se opri în fața tânărului. Pe chipul acestuia nu era nici un fel de expresie. Nimic. Asta era cam ciudat. O, Dumnezeule, nu pot să-i sufăr pe ăștia cu ciudățenii, își zise Vukovich.

– Okay, băiete, zise el, hai s-o luăm de la început. De cât timp o cunoști pe Sarah Connor? Reese privea

fix la peretele din spatele lui Vukovich, numărând găurele dintr-o plăcuţă de faianţă. Ajunsese la 138.

– Reese, Kyle A., repetă el sacadat. Sergent în Compania Tehnică DN38...

– ...416, zise Vukovich terminând la unison cu el. Okay, omule, ştiu împuţitul ăsta de număr pe dinafară. Se lăsă să cadă în scaunul de vizavi apoi se întinse peste masă până ce faţa lui ajunse la

– Hai să terminăm cu aiurelile. Ştim că nu eşti militar. Nu ai dosar în nici un serviciu al armatei. Nu ai dosar nicăieri... deocamdată. Vukovich îşi aprinse un Camel.

– Asta mie nu-mi place. Nu-mi place deloc, continuă el. Asta înseamnă că o să petrecem o groază de vreme în camera aceasta şi dacă se întâmplă aşa ceva, eu mă îmbolnăvesc.

Reese asculta numai cu jumătate de ureche ce îi spunea Vukovich. Mintea lui era în altă parte. La misiune. La Sarah. Îşi dădea seama că tipii ăştia or să se învârtă în jurul cozii până când nu vor mai avea altceva de făcut decât s-o îngroape. Asta nu se putea.

– Unde este Sarah Connor? întrebă dintr-odată Reese. Era prima oară când spunea altceva decât propriul nume şi matricola de identificare.

– Nu-i duce grija. Vezi-ţi de treburile tale, îi spuse Vukovich abordând tonul de dur. Dar pentru amândoi era foarte clar că tipul cu adevărat "dur" era cel legat de scaun.

– Unde.. este... ea? mârâi Reese.

– Se află în siguranţă.

– E moartă, zise Reese pe un ton şters, întorcând apoi privirea la placa de faianţă din spatele lui Vukovich. Vukovich îşi dădu seama că făcuse o greşeală, dar nu ştia unde anume. Supărarea îi depăşi răbdarea.

– Ascultă, ticălos împuțit... începu el, dar se opri brusc căci se deschisese ușa.

Era Silberman. Psihologul privi la cei doi oameni din cameră și își dădu seama de atmosfera ostilă creată între ei. Își întinse imediat un zâmbet pe buze.

– Cum vă distrați, domnii mei? întrebă el și îi aruncă o privire lui Vukovich. Am să-l preiau eu de aici, domnule sergent.

– E al dumitale, zise Vukovich dezgustat și părăsi încăperea. Traxler îl aștepta pe coridor.

– Cum a mers? întrebă Traxler.

– Un caz al naibii de greu.

– Daa? zise Traxler fără să pară surprins. Își băgă o altă gumă de mestecat în gură și aprinse un Pall Mall. Hai să vedem ce se întâmplă.

Pătrunseră în camera alăturată care era foarte strâmtă și întunecată, ca o debara. Într-un colț era un recorder cu casete video branșat la o cameră video fixată pe oglinda fereastră prin care se vedeau chipurile lui Reese și Silberman. Era folosită, de regulă, pentru a înregistra declarațiile și mărturisirile prizonierilor, dar se părea că, în cazul lui Reese, banda se va consuma inutil. Cei doi detectivi rămaseseră în picioare în fața ferestrei și urmăriră spectacolul.

Dincolo de geam, Reese nu părea să se sinchisească prea mult de grăsan. Vreun adjunct, își zise Reese, știind că niciodată nu-l vezi dintr-o dată pe comandantul unei unități.

Silberman se instală în celălalt scaun. Scoase un pachet de Marlboro și bătu de trei ori cu el în masă, acesta fiind semnalul să pornească banda. Vukovich apăsă pe buton.

– Reese, Kyle A., rosti Silberman cu voce tare. Pot să-ți spun Kyle?

Reese nu spuse nimic.

– Eu sunt Dr. Peter Silberman. Făcu o pauză, apoi

arboră un zâmbet înțelegător. Ai avut o zi grea. Pot să fac ceva pentru tine?

Îi oferi lui Rese o țigară, ținându-i-o în fața ochilor. Nimic. Reese nici măcar nu clipi din ochi. Interesant, își zise Silberman. Își mută din nou privirea spre raport.

– Văd că ești militar. Sergent, Compania Tehnică, număr matricol DN38416...

– Nu mai face pe deșteptul cu mine, ticălosule! lătră Reese.

Silberman ridică repede privirea. În ochii tânărului se citea o furie cumplită. Poate că aceasta ar fi calea...

– Okay. Hai s-o luăm de la început. Toata lumea de aici pare să creadă că ești țicnit.

– Asta e problema lor.

– Ba nu, prostule. E problema ta.

Reese aruncă o privire furibundă spre Silberman.

– La ce te așteptai? zise el. Pune-te în situația lor.

– Nu sunt în situația lor, replică Reese. Sunt în situația mea.

– Foarte bine, spuse Silberman vrând să pară rezonabil. Convinge-mă că nu au dreptate.

Reese întoarse privirea și continuă să numere găurele din placa de faianță.

Silberman mai încercă încă o dată. Poate n-ar fi rău să folosesc câte ceva din cele ce mi-a spus fata asta, Connor, își zise el.

– Okay, zise el, hai să discutăm despre misiunea dumitale. Aș zice ai ratat-o. Peste câteva minute ea va pleca de aici. Dumneata însă nu. Dumneata rămâi. Ești scos din joc. Făcu o pauză și se uită la chipul posomorât din fața lui. N-ai face rău să te gândești un pic la asta.

– Care-i problema? întrebă Reese rece.

– Problema este că nu poți s-o ajuți dacă ai să rămâi în continuare legat de scaunul ăsta.

Silberman constata că progresase. Cheia era aceasta – să acţioneze în conformitate cu ceea ce credea tânărul. Îşi aşternu pe faţă o expresie de îngrijorare părintească şi se aplecă spre Reese.

– Spune-mi mie, zise el. Poate că am să-i pot convinge să ia măsurile necesare. Dacă mă ajuţi, te ajut.

– N-o poţi proteja, declară sec Reese.

– Şi dumneata poţi?

Reese roşi când îşi întoarse privirea înapoi spre psihologul cel grăsun. Încet-încet, furia îi era înlocuită de un sentiment de vinovăţie. Reese îşi dădea seama că ceea ce spusese bărbatul cel gras era adevărat. Misiunea era ratată! Silberman continuă să-l preseze.

– Dacă ascunzi un singur fapt poţi risca să-i iei ultima şansă. Ajută-ne.

Reese dădu din cap afirmativ. În mod logic, trebuia să fie de acord. Poate că o să-l ajute să-l oprească pe Terminator.

– Am să vă spun ceea ce pot spune, zise el resemnat.

– Aşadar, eşti soldat, zise Silberman zâmbind victorios. Pentru cine lupţi?

– Am luptat la unitatea unu-treizeci sub comanda lui Perry. Din '21 până în '27.

Silberman îl întrerupse. Începuse să se emoţioneze. Era ceva la care nu se aşteptase.

– Vrei să spui, anul 2027? întrebă el.

În camera de observaţie de alături, de cealaltă parte a oglinzii, Traxler era adâncit în gânduri, încercând să pună la locul lor piesele acestui puzzle. Vukovich se distra de minune. Se simţea de parcă s-ar fi uitat printr-o crăpătură la duşul fetelor. "Anul 2027?" îl auziră ei pe psiholog prin monitor.

Traxler se opri din mestecat şi se aplecă spre fereastră.

– Asta-i nemaipomenit! mormăit Vukovich.

Reese se uită fix spre oglidă de unde ştia că este observat, apoi se întoarse spre Silberman.

– Da, răspunse el. Până la terminarea ofensivelor de pe Oregon şi din New Mexico. Apoi am fost repartizat la Serviciul Recunoaştere/Securitate, ultimii doi ani, sub comanda lui John Connor.

– Şi cine era duşmanul? întrebă Silbarman.

– Skynet. Un sistem de apărare computerizat. Construit pentru Sac. Norad de Cyberdyne Systems.

– Înţeleg. Silberman dădu grav din cap, luându-şi de zor note. Era mult peste aşteptări, mai bine decât ar fi putut spera. Aur, nu altceva.

– A trimis înapoi o unitate de infiltrare, un Terminator, ca să-l împiedice pe John Connor, explică Reese.

– Ce să-l împiedice? întrebă Silberman.

– Să-l împiedice să se nască.

Silberman se scărpină gânditor la tâmplă. Privi în jos la fragmentele de povestire pe care i le relatase Sarah.

– Şi ăsta... computerul,... crede că va putea câştiga omorând-o pe mama duşmanului lui. De fapt, omorându-l pe el, chiar înainte de a fi conceput. Un fel de avort retroactiv?

– Da.

În spatele oglinzii, Vukovich râdea liniştit.

– Silberman ăsta o să mă facă să plesnesc de râs. Clătină din cap şi se întoarse spre şeful lui care urmărea scena gânditor.

– Tot aşa, săptămâna trecută, când a fost cu tipul ăla...

– Gura, tună Traxler, desfăcând încă o gumă de mestecat. În camera de alături, Reese îşi continua povestirea.

– Nu avea de ales. Grila de apărare era zdrobită.

Aruncasem în aer cadrul principal. Am fi câştigat. Dacă l-ar fi omorât acum pe Connor n-ar mai fi avut nici o importanţă. Skynet trebuia să-i anuleze întreaga existenţă.

Reese făcu o pauză. Silberman ridică ochii alarmat. Nu te opri, se rugă el în sinea lui. Dar zâmbea curtenitor şi spuse blând:

– Continuă, te rog.

– Am capturat complexul de laboratoare, continuă Reese cu o voce obosită, amintindu-şi secundele efemere ale victoriei, am găsit asta – cum să-i spun – instalaţia de deplasare în timp. Terminatorul tocmai trecuse prin ea. Am fost trimis apoi şi eu ca să-l interceptez, după care întregul complex a fost distrus.

– Atunci cum ai să te întorci înapoi?

– Nu pot să mă întorc, răspunse calm Reese. Nimeni nu se poate întoarce acasă. Şi nimeni nu va mai trece prin instalaţie. Numai el şi cu mine. Atât.

Hotel Panama
Ora 1.09

O umbră printre umbre, Terminatorul urca încet, răbdător, cu paşi lenţi pe scara de incendiu spre fereastra lui de la etajul doi. Evita să-şi folosească încheietura mâini drepte care nu funcţiona normal, urmând să stabilească gradul de avariere pe care îl suferise în timpul luptei.

Cyborgul avusese nevoie de aproape o oră ca să ajungă de la locul accidentului până la hotelul său.

Mersese pe jos câţiva kilometri, solicitând astfel sistemele sale interioare pentru a vedea în ce măsură mai funcţionează. În afară de încheietura mâinii, mai suferise probabil o avarie şi la ochiul stâng, căci constatase o contuzie vizuală aproape totală. Ochiul ca atare părea să funcţioneze normal. Ţesutul uman înconjurător era cel care bloca realizarea performanţei.

Terminatorul împinse fereastra camerei sale şi se strecură înăuntru. Exploră rapid cu privirea interiorul cufundat în întuneric. Nimic nu fusese atins. Nici un fel de intruşi. Dintr-o săritură ajunse în celula mică cu o chiuvetă soiasă deasupra căreia ardea un bec gol. Se privi rapid în oglindă.

Sprâncenele dispăruseră, arse complet. Ceea ce mai rămăsese din păr arăta ca o mirişte arsă. Orbita care îi înconjura ochiul stâng era o masă de carne strivită cu fâşii care atârnau în jos. Cioburi de sticlă erau îngropate în ţesut. Şapte răni provocate de împuşcături

şi alte leziuni îi acopereau umerii, pieptul şi braţele, arătând ca nişte cratere pline cu sânge înghegat şi gloanţe calibrul 12. În privinţa structurii interioare, diagrama de funcţionare indica numai o avarie superficială la şasiul din interior.

Singura problemă era încheietura. Explozia unui obuz pătrunsese prin stratul exterior de ţesut şi lovise sistemul de servo-control din interior.

Îşi întinse cu grijă instrumentele pe o măsuţă pliantă lângă chiuvetă. Resturile carbonizate ale geacăi fură aruncate repede într-un colţ. Terminatorul se aşeză pe un scaun şi puse braţul avariat pe masă.

Braţul arăta rău. Mult mai rău decât era de fapt avariat. Sângele cursese de jur împrejurul resturilor zdrenţiute de piele care acoperiseră rana.

Terminatorul nu era tulburat. Termenul "durere" era irelevant. Ceea ce îl interesa era numai scăderea funcţională a capacităţii efective de luptă. Cu o expresie de concentrare pe chip, alese un bisturiu şi trasă calm o incizie de şase centimetri pe partea interioară a antebraţului. Legă bucăţile de piele cu feşe hemostatice apoi pătrunse în cavitatea din interior. Mişcând uşor degetele mâinii îşi dădu seama imediat ce se întâmplase. Unul dintre cablurile de control ale maşinăriei hidraulice complexe fusese retezat.

Cyborgul şterse sângele şi folosindu-se de ochiul bun, începu să demonteze cu răbdare partea avariată cu un tirbuşon de bijutier. Dacă Terminatorul ar fi fost programat să şi fredoneze, imaginea ar fi fost completă.

În câteva clipe cablul fu ocolit, iar funcţia lui fu transferată unui sistem hidraulic redundant. Apoi cusu la loc incizia pentru ca pielea să nu se ruleze în jurul rănii. Aceasta ar fi dus la o necrozare prematură a ţesutului, la cangrenă şi, deci, la un semn exterior inacceptabil care ar fi atras atenţia celor din jur.

Stând în picioare în fața oglinzii, Terminatorul examină ochiul vătămat. Lentila era neatinsă. Scăderea vizibilității se datora țesutului care stătea în jurul ei, strivit. Îl putea înlătura repede.

Bisturiul pătrunse în orbită și din câteva mișcări circulare aruncă afară scleroza și corneea zdrobită. Cu un ultim plescăit, acestea căzură în chiuvetă, antrenate apoi spre fundul acesteia de jetul de apă care lăsa o urmă roz.

Terminatorul tamponă orbita, eliminând excesul de sânge. Acum sfera din aliaj de crom era perfect vizibilă, suspendată în interiorul orbitei metalice cu ajutorul unor sisteme servo foarte fine. Tubul video de mare acuitate vizuală strălucea în spatele lentilei antișoc de protecție. Funcționa acceptabil. Însă nu ar fi putut să explice în mod mulțumitor felul cum arăta acest ochi. Oricum, Terminatorul nu era foarte vorbăreț.

Pescui o pereche de ochelari de soare din grămada de obiecte de îmbrăcăminte și unelte pe care le strânsese și și-i puse pe nas. În spatele lentilelor negre, ochiul abia dacă se mai vedea.

Terminatorul își continuă activitatea, cercetând rănile de pe piept și de pe abdomen. Întinse țesutul uman peste carapacea zimțată a hiperaliajului din care era alcătuit șașiul trunchiului său și îl cusu cu ață obișnuită, de croitorie. Trebui apoi să scormonească puțin în articulația umărului, între axul motor și sistemul de transmisie clavicular. Acesta primise cele mai multe dintre obuze care rămăseseră aici și blocau mișcarea. Țesutul muscular era avariat și detașat, dar întrucât nu reprezenta decât un camuflaj superficial și nu asigurau funcția locomotorie, Terminatorul îl băgă înapoi în rană și cusu apoi pielea fără să-și bată capul cu aspectul estetic al suturii.

Cu un tricou cu mânecă scurtă și mănuși de piele,

cu gulerul jachetei de piele ridicat, Terminatorul arăta aproape normal, deşi puţin cam palid şi slăbit.

Formă la rând numerele tuturor staţiilor de poliţie din Los Angeles, începând cu litera A, până ajunse la Rampart.

Acum era timpul să se pună în mişcare. Ţinta aştepta. Terminatorul aruncă salteaua pătată pe podea şi luă uneltele care trebuiau să-l ajute să-şi ducă la bun sfârşit misiunea – o carabină automată SPAS12, o armă cu asalt AR-180 de 5.56 mm şi un 38 special. Numai strictul necesar.

Cu graţia calmă şi precisă a unui servomotor, Terminatorul ridică armele şi dipăru pe fereastră, pierzându-se în întunericul nopţii care se aşternuse peste Los Angeles.

Departamentul Poliției din Los Angeles
Divizia Rampart
Ora 2.10

Sarah stătea cocoțată pe un scaun înalt pivotant și privea imaginile care se derulau pe un monitor video în fața ei. Traxler statea lângă ea în picioare. Urmărea cu multă atenție reacția ei. Dorise foarte mult ca ea să vadă aceste imagini. S-ar putea să-i aducă în minte ceva ce uitase poate să le spună.

Silberman se apropie și mări volumul monitorului cu imagine alb-negru.

– Numai el și cu mine, spunea Reese pe monitorul video.

– De ce nu ați adus și arme cu voi? întrebă imaginea lui Silberman de pe monitor. Ceva mai avansat. Nu aveți arme cu raze?

– Arme cu raze, repetă Vukovich chicotind. Pe ecran, Reese nu era deloc amuzat. Privi sfidător spre el. Silberman făcu o pauză.

– Haide, zise el apoi, arată-mi o singură monstră de tehnologie a viitorului și încheiem toată discuția.

– Trebuie să treci gol... e ceva în legătură cu câmpul generat de organismele vii. Nu trece nimic dacă nu are viață.

– De ce ?

– Dar nu eu am construit instalația asta afurisită, replică Reese. Începea să-și piardă răbdarea.

– Okay, okay, dar ăsta – Silberman privi în jos, spre notițele sale – cyborgul ăsta... e din metal, atunci cum...

– Înconjurat de țesut viu.

– A, da, desigur. Silberman dădu din cap înțelegător pe ecran. Silberman cel adevărat se ridică de la biroul lui Traxler și apăsă pe butonul de pauză al monitorului. Când se întoarse din nou cu fața spre Sarah și Traxler, pe chip îi înflorise un zâmbet de autofelicitare.

– Este un material remarcabil, se umflă el în pene. Pot să fac realmente carieră cu tipul ăsta. Vedeți cât de inteligent este construită partea aceasta? Nu este nevoie nici de cea mai mică dovadă materială.

Sarah privi nesigură spre el. Stupefiată.

– Este vorba de mai multe iluzii de tip paranoic, continuă el, este formidabil. Și eu la fel, își spuse în gând, pornind din nou aparatul.

– De ce au fost ucise celelalte două femei? întrebă Silberman cel în alb-negru.

– O mare parte din dosare au fost distruse în timpul războiului sau au dispărut, zise Reese. Skynet nu știa aproape nimic despre mama lui Connor, pentru că dosarul ei este incomplet. Îi știa numai numele și orașul în care locuiește, atât, numai orașul, nu și adresa. Terminatorul a procedat sistematic.

– Și ce este cu inciziile acelea în picior?

– Este singura posibilitate de identificare fizică menționată în dosarul ei. Sarah avea o tijă metalică implantată în picior pe cale chirurgicală. Dar ceea ce nu știa Skynet și nu știe nici Terminatorul este că Sarah nu are încă. Asta se va întâmpla mai târziu.

– De unde știi?

– Mi-a spus John.

– John Connor? întrebă Silberman.

– Da.

Silberman bătu ușor cu creionul în birou, gânditor și un zâmbet subțire i se ivi în colțul gurii.

– Vă dați seama că nici pentru asta nu există nici o probă materială.

– Aţi auzit destule, zise Reese, cu voce plină de mânie. Hotărâţi-vă. Acum. Aveţi de gând să-mi daţi drumul?

– Din păcate, asta nu depinde de mine, răspunse Silberman, silindu-se să păstreze un ton prietenos şi rezonabil.

– Atunci de ce naiba mai stau de vorbă cu voi? Reese făcu o încercare să se ridice în picioare, deşi era în continuare legat cu cătuşele de scaun. Cine este şef aici?

– Eu pot să te ajut. Silberman încerca să păstreze controlul asupra situaţiei, dar pierdea din ce în ce mai mult teren.

Reese era acum în picioare şi privea drept în cameră, drept în ochii Sarei şi striga:

– Încă tot n-aţi înţeles, nu-i aşa? O s-o găsească. Asta va face. Tot ce face el...

Sarah deschise ochii larg. Traxler îi făcu un semn lui Silberman, care era mai aproape de monitor să-l închidă. Dar Silberman urmărea atent scena, fascinat de spectacolul de acolo.

– Voi nu puteţi să-l opriţi. O să treacă prin voi, o să ajungă la gâtul ei şi o să-i smulgă inima din piept.

Reese încerca să se urce direct în monitor când Silberman se trezi din reverie şi apăsă pe stop.

Sarah era transfigurată, paralizată de disperarea care se citea pe chipul dur al lui Reese. Era palidă. Atâtea mii de întrebări îi alegau prin minte încât nu le putea ţine în frâu.

– N-am nici o tijă în picior, zise ea.

– Bineînţeles că nu, zise Traxler. Reese este un om profund tulburat.

Sarah ar fi vrut să creadă asta. Se întoarse spre psiholog ca să audă o opinie mai autorizată, de specialist, în care să se încreadă.

– Reese este nebun? întrebă ea.

– În termeni clinici, răspunse Sliberman zâmbind, este un şarlatan.

– Dar... Sarah se pregatea să protesteze, când Traxler îi întinse ceva ce semăna cu o vestă vătuită.

– Sarah, asta este o vestă anti-glonţ. Băieţii noştri poartă aşa ceva. Opreşte gloanţe de 12. Probabil că şi individul celălalt purta ceva de felul acesta, pe sub haină.

Sarah ar fi vrut să creadă că aceasta era explicaţia corectă, dar parcă nu era suficient.

– Dar cum a putut să spargă parbrizul cu mâna?

Vukovich dădu din umeri.

– Probabil că era drogat. Şi-a sfărâmat toate oscioarele, dar nu simte nici o durere vreo câteva ore de acum încolo. Mai era aşa un tip, o dată...

Traxler i-o tăie scurt, aruncându-i vesta anti-glonţ. Ascultător, Vukovich tăcu şi dispăru cu vesta.

Drogat? Sarah citise despre oameni aflaţi sub influenţa drogurilor care săvârşiseră fapte incredibile într-un fel de furie nestăpânită. Poate, îşi zise ea. Aşa trebuie să fie. Nu era atât faptul că, într-adevăr, credea, ci, mai curând, dorinţa de a crede. Şi oamenii aceştia păreau atât de siguri pe ei. Se simţi dintr-odată îngrozitor de naivă, de credulă şi roşi jenată de propria naivitate – să se lase convinsă de povestea aiurită a lui Reese. Dar părea atât de convins de ceea ce spunea şi descrierea viitorului era atât de amănunţită... Chiar şi tatuajul de pe braţul lui. Probabil că şi-l făcuse singur, nu e nici o îndoială. Există câţiva ţicniţi "cinci stele" şi eu a trebuit să nimeresc peste doi dintre ei, îşi zise ea. Dar, deşi refuza să recunoască, mai existau anumite dubii nerostite.

Traxler puse o mână pe umărul Sarei.

– O să fie bine, zise el şi Sarah simţi că e sincer. I-am telefonat mamei tale şi am informat-o. Ştirea nu a ajuns încă la presă aşa că nu ştia nimic.

– Cum s-a comportat?

– Foarte bine. A spus numai atât? "Vin imediat!" şi a închis telefonul.

Asta e mama, se gândi Sarah. Expert în situaţii de criză. Şaptesprezece ani de activitate ca infirmieră calificată îşi spun cuvântul. Sarah ar fi vrut să aibă şi ea ceva mai mult din această indiferenţă pragmatică. Afli că fiica ta a fost răpită de un nebun înarmat şi că a fost apoi implicată într-o bătălie de stradă cu focuri de armă şi curse de maşini, că prietena ei a fost ucisă din greşeală în apartamentul ei. Nici o problemă. Pune mâna pe cheile de la maşină!

– O să-i trebuiască cel puţin o oră şi jumătate ca să ajungă aici de la San Bernadino. De ce nu te întinzi puţin aici, în birou şi să încerci să dormi?

Făcu un gest cu mâna arătând spre o cameră de odihnă învecinată cu biroul, unde se vedea o canapea lipită cu peretele.

– Nu pot să dorm, zise ea.

Deşi stoarsă la maximum de emoţiile prin care trecuse şi solicitatrea fizică la care fusese supusă, Sarah ştia că somnul e departe. Creierul îi vuia de imagini vag conturate ale unui coşmar care nu se vor estompa decât peste ani şi ani de zile, de amintiri devenite dureroase prin moartea lui Ginger şi al lui Matt. Merse târându-şi greoi picioarele ca un somnambul, apoi se aşeză pe canapea. Traxler îngenunche lângă ea.

– Deşi nu pare, canapeaua asta este foarte confortabilă, zise el. Mi-am petrecut multe nopţi aici. Acum întinde-te şi nu-ţi mai face griji.

Sarah se întinse, dar rămase cu ochii deschişi, căci nu-i venea să renunţe la imaginea de siguranţă pe care i-o dădea acest birou.

– Aici eşti în siguranţă, zise blând Traxler. Sunt peste treizeci de poliţişti în clădirea aceasta.

Îi zâmbi, o bătu uşurel pe braţ, apoi se ridică în picioare. Sarah auzi foşnetul tocului de revolver când se ridică în picioare şi văzu oţelul albăstrui al revolverului de serviciu. Avea mâini delicate, însă era lat în umeri şi avea braţe puternice. Se simţi mai liniştită văzându-i arma sub braţ, insigna de la centură, pantofii cu tălpi groase despre care se spusese întotdeauna că sunt demodaţi şi urâţi. Nu i se mai păreau urâţi acum.

Începu să respire încet şi puterile o părăsiră tot mai mult. Închise ochii. Traxler se dădu înapoi cu spatele spre uşă, apoi o închise încet, lăsând lumina aprinsă. Rămase de partea cealaltă a uşii şi îşi frecă bărbia. Ochii îi priveau înainte, fără ţintă, în gol. Vukovich cunoştea privirea aceasta.

– Ce este? întrebă el.

– Aici se întâmplă ceva.

– Fleacuri, zise Vukovich. Nişte scrântiţi, asta-i tot.

– Aşa este. Având aceaşi scrântelă. Cât de des se întâmplă una ca asta?

Vukovich oftă cu tristeţe.

– Omule, te pierzi cu firea. Mai bea o cafea. Ia un juice de fructe, băiatule. Tânărul e ţicnit, Ed.

– Ar fi bine să fie aşa, zise Traxler cu privirea pierdută tot în depărtare. Tânărul era inteligent şi dur, extrem de bine călit şi perfect stăpân pe nervii lui, aşa cum nu prea mai văzuse. Numai unii din băieţii din cadrul forţelor speciale din Vietnam mai avuseseră înfăţişarea aceasta. Cât putea să aibă? Nouăsprezece, douăzeci de ani. Avea patru ani pe vremea ofensivei de la Tet. Ceva nu se potrivea, ceva nu era în regulă.

– Ţicnit, zise Vukovich, întinzându-i o ţigară. Traxler îi prinse privirea.

– Ia gândeşte-te la ceva. Numai o secundă.

Gândeşte-te la modul serios, zise Traxler.

– La ce ?

Traxler aprinse ţigara.

– Ce se întâmplă dacă nu e ţicnit?

Divizia Omucideri
Ora 2.33

Sarah plutea la limita dintre somn şi starea de veghe. Se lăsa dusă cât mai aproape de tărâmul îmbietor al inconştientului, apoi revenea brusc înapoi, mult prea trează ca să se lase răpusă de epuizare.

Atâția morți în jurul ei! Ginger şi Matt! Toți oamenii aceia nevinovaţi care în dimineaţa aceasta încă mai mergeau şi respirau şi care acum erau morți, îi apăreau ca o acuzaţie îndreptată împotriva viitorului ei. Parcă toate acestea făceau parte din viaţa altcuiva, nu a ei.

De ce au fost ucise în locul ei cele două femei care purtau acelaşi nume cu ea? Şi o întrebare care le acoperea pe toate: de ce eu? de ce pe mine, Sarah Connor? De ce nu pe Martyle Cornwaithe? sau pe John Smith?

Se gândea la povestea ciudată a lui Reese. Computerele care declanşează cel de-al treilea Război Mondial. Omenirea pe cale de dispariţie. Revoluţia unor fiinţe umane care mişună printre picioarele unor maşini imense. Şi un bărbat care îi duce pe oameni spre o victorie a disperării. Fiul ei.

Un fior o trecu din cap până-n picioare. Copilaşul ei. Un bebeluş pe care îl va creşte pentru a conduce omenirea. Nu. Ridicol. Acum câteva ore se gândea la moartea ei şi îşi spunea cât de puţină importanţă ar avea ea. Apoi vine un nebun şi-i explică că de

viața și moartea ei depind viața și moartea omenirii. Prea mult... prea mult. Dar de ce s-o caute un nebun tocmai pe ea pentru a născoci această poveste bizară?

Îi veni apoi în minte imaginea unui bebeluș roz și bucălat pe care îl legăna în brațe. Avea ochi de culoarea mahonului iar firișoarele răzlețe de pe capul aproape chel erau, într-adevăr, de culoarea alunei. Aproape că simțea și mirosul pielii de copil. Se simți copleșită de o senzație ciudată, un fel de dor după ceva foarte îndepărtat și impalpabil. Oricum, era conștientă că lacrimile fierbinți care îi veniseră acum în ochi nu erau pentru prietenii ei morți. Erau inspirate de o emoție cu totul inexplicabilă, pe care, deocamdată, nu putea nici măcar s-o definească.

Era departe de orice răspuns. Ceea ce trebuia să facă acum era să încerce să nu se mai gândească la nimic; și la nimeni. Nici la Reese și la viziunile lui de psihopat. Nici la Ginger sau Matt. Nici la cum este să fi mamă.

Ultimul gând de care mai fu conștientă era un fel de rugăciune ca Reese să fie cu adevărat nebun.

Era o rugăciune care urma să rămână neîmplinită.

Silberman bătu în peretele de plexiglas anti-glonț al cabinei sergentului de noapte. Sergentul, Eddie Rothman, aruncă o privire spre psiholog, apoi apăsă pe butonul mic roșu de pe biroul său. Se auzi un bâzâit sâcâitor și zăvoarele electrice de la ușa de siguranță din oțel inoxidabil săriră în lături. Silberman intră în coridor mormăind distrat Noapte bună! către sergent. Era aproape de ușă, când auzi semnalul robotului din hol, care anunța un mesaj telefonic. Se uită la numărul format de robot. Era numărul lui de acasă. Silberman, furios și iritat, sperase din toată inima că Douglas va fi plecat când va ajunge el acasă. Dacă nu ar fi

privit în jos, preocupat de bip-ul robotului ar fi putut vedea pe bărbatul înalt care intrase pe uşă. Şi atunci poate că ar fi remacat că purta ochelari de soare la ora două noaptea. Poate că ar fi observat că ochiul din spatele lentilei ochelarilor era grav rănit. Şi că în fundul pupilei era o licărire roşie, aşa cum era de aşteptat în cazul unui cyborg din viitor. Silberman ar fi putut salva multe vieţi omeneşti dacă ar fi ridicat privirea în sus înainte de a ieşi din sediul poliţiei.

Dar n-o făcu. Ieşi pe uşă.

Terminatorul se îndreptă hotărât spre sergentul de serviciu şi aşteptă răbdător până când acesta îşi ridică ochii de pe teancul de hârtii din faţa lui.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă sergentul Rothman pe un ton plictisit. Observase paloarea ciudată a bărbatului. Rothman era convins că în spatele acestor lentile negre se aflau nişte ochi cu pupilele foarte dilatate. Alt ţicnit, îşi spuse el cinic.

– Sunt un prieten al Sarei Conor, zise Terminatorul calm. Mi s-a spus că este aici. Aş dori s-o văd.

– Nu puteţi s-o vedeţi, tocmai dă o declaraţie.

– Unde este? întrebă Terminatorul rar, pentru cazul în care omul de dincolo de peretele de plexiglas n-ar fi înţeles ce dorea.

Sergentul Rothman lăsă jos creionul şi privi înciudat spre straniul uriaş. Oare de ce trebuie să apară toţi ăştia tocmai în schimbul meu? îşi zise el.

– Uite ce este, băiete, începu Rothman ca un profesor care şi-a pierdut răbdarea, treaba asta o să mai dureze. Trebuie să mai aştepţi – este o bancă mai încolo.

Îşi potrivi ochelarii pe nas şi se întoarse la hârtiile lui. Terminatorul făcu pas înapoi, fără a se simţi câtuşi de puţin lezat de refuzul sergentului. Câtuşi de puţin.

Exploră cabina, observând sticla groasă, probabil

anti-glonț. Alături era o ușă grea de oțel – intrarea. Dincolo de ea erau mai multe încăperi și birouri. Și undeva era și Sarah Connor.

Terminatorul se retrase politicos, bătu ușor în cabină și spuse:

– Am să revin.

Spunând acestea, se întoarse și ieși fără grabă din clădire.

Dincolo de coridor, în labirintul de culoare și birouri, Reese era condus sub escortă de către Vukovich însoțit de un alt polițist în civil spre o cameră de arest unde urma să aștepte să fie transferat la pavilionul de psihiatrie al Închisorii Centrale pentru continuarea cercetărilor.

Temerile lui cele mai negre începeau să se adeverească. Dăduse totul fără a primi nimic în schimb. O tactică stupidă. Prețul acestei greșeli avea să fie viața Sarei Connor și viețile altor milioane de oameni încă nenăscuți.

John avusese dreptate – să nu te încrezi în nimeni, să nu depinzi de nimic. Era timpul să scape de aici.

În următoarele minute, sergentul Rothman se dedică în întregime și cu meticulozitate completării rapoartelor de serviciu. Dacă ar fi fost mai atent, ar fi observat la timp o pereche de faruri care se apropiau vijelios de intrarea în sediu. Ca și Silberman, acordase prioritate grijilor lui mărunte în detrimentul faptelor esențiale de viață. Spre deosebire de Silberman, nu avea să mai trăiască pentru a putea regreta.

Când farurile de la Chevroletul Impala furat de Terminator se îndreptară spre cabina lui, Rothman privi în lumina orbitoare și alese ca ultim act înaintea morții să rostească cuvintele "O, f..." despre care s-a dovedit pe cale statistică că sunt cel mai frecvent pronunțate în cazurile de moarte violentă.

Trei sute de kilograme de sticlă explodară într-un

nor opac când colosul pe patru roți se năpusti spre coridor, împingând în fața lui ca într-o vitrină, fel de fel de bârne și resturi de construcție.

Mașina se repezi peste cabina lui Rothman și o izbi cu o viteză de șaptezeci și cinci de kilometri pe oră. Atât cabina, cât și sergentul fură striviți instantaneu într-o masă informă și târșâiți prin zidul din spatele lor.

La celălalt capăt al clădirii, pe canapeaua din biroul lui Traxler, Sarah fu trezită brusc de zgomotul îndepărtat al izbiturii. Clipi din ochii umflați și încercă să localizeze zgomotul.

Chevroletul Terminatorului trăgând jumătate de coridor după el, se oprise în interiorul incintei principale a poliției.

Într-o clipă, cyborgul ieși din mașină și se urcă pe capota Impalei. Într-o mână ținea un AR-180, în cealaltă un SPAS-12. Terminatorul coborâ de pe capotă cu cele două arme întinse ca niște pistoale și începu vânătoarea.

Primele victime fură o pereche de veterani care ieșiseră în hol să vadă ce naiba se întâmplă. Unul din ei încă mai ținea în mână ceașcă de cafea din care sorbise. Treminatorul trase nonșalant câteva focuri din arma de asalt AR și le reteză firul vieții într-o ploaie de mortar și sânge.

Sarah auzea acum zgomotul îndepărtat dar inconfundabil al focurilor de armă. Sămânța de neliniște pe care o simțise în momentul în care se trezise crescuse acum devenind o adevărată pădure de spaime cumplite.

Terminatorul păși peste cei doi polițiști morți și își continuă drumul fără să-și încetinească mersul. Aruncă o privire în cameră din care ieșiseră aceștia – goală.

Ajungând în dreptul ușii următoare, Terminatorul

încercă clanța. Încuiată. Mașina uriașă se dădu un pas înapoi și izbi în ușă.

Când ușa biroului său zbură din țâțâni, omul din spatele biroului întinse disperat mâna după revolver și sări din scaun.

La distanță de un metru și jumătate era o altă ușă. O ușă deschisă. Dacă aș putea ajunge acolo, își zise polițistul. Îl văzu pe Terminator ridicând AR-180 în timp ce zbura pe ușă.

Vederea computerizată a Terminatorului îl urmări pe polițistul care se precipita dincolo de zid. În spatele ochilor lui cu infraroșii, microprocesorul Terminatorului continua să vadă ținta, urmând o traiectorie probabilă a mișcărilor polițistului, pe baza direcției și a vitezei de deplasare.

Terminatorul ridică arma și ochi într-un punct de pe perete la arpoximativ doi metri de ușă și trase. Obuzele de 5.56 mm străbătuseră peretele și făcură găuri mari în pieptul și în plămânii polițistului. Acesta muri foarte mirat.

Ecoul împușcăturilor se mai auzea încă în momentul în care Traxler dădu de perete ușa de la biroul lui. Sarah sări instictiv înapoi înainte de a-l recunoaște pe locotenent.

Traxler și Sarah se priviră în ochi timp de o secundă. Expresia din ochii lui Traxler voia să spună: Știu ce gândești, dar nu ai dreptate. Oricum, vedea limpede pe chipul Sarei că aceasta nu era deloc dispusă să-l creadă. Traxler se mulțumi să spună numai atât:

– Rămâi aici.

Încuie ușa pe dinlăuntru, apoi ieși trântind-o ca să se închidă și o lăsă pe Sarah singură.

Polițiști alergau prin toată clădirea cu armele în mână, schimbând priviri înspăimântate între ei și punând întrebări grăbite.

Fuseseră cu toţii cuprinşi de panică, totuşi o panică aflată sub control. Zgomotul unor focuri de armă automată în interiorul unui sediu de poliţie îl făcea pe orice poliţist să se gândească la tot ce poate fi mai rău. Iar acum trăiau cu toţii acelaşi coşmar.

Terminatorul păşea ca un emisar al morţii. Ajunsese la capătul holului şi o luă la stânga. Deschidea uşile şi omora poliţişti într-un ritm egal, regulat.

La jumătatea coridorului, cyborgul descoperi tabloul electric general al sediului şi smulse capacul din balamale.

Examinând rapid interiorul, Terminatorul descoperi cablul de alimentare de 440 volţi şi îl rupse imediat. O explozie de scântei şi un arc electric îl învăluiră imediat pe cyborg, mergând până la capătul coridorului. Toţi cei 440 de volţi fură aruncaţi direct în circuitul electric al clădirii. Toate sursele de lumină din clădire, inclusiv cele 134 de tuburi de fluorescente, explodară simultan, transformând haosul deja existent în incinta postului de poliţie într-un adevărat infern.

Din întâmplare, Sarah stătea tocmai sub un asfel de tub fluorescent din biroul lui Traxler. Acesta explodă făcând un zgomot care o facu să sară din loc. Încăperea se cufundă într-un întuneric care nu o ajuta deloc pe Sarah în străduniile ei de a rămâne calmă. Împuşcăturile se înmulţiseră şi răsunau din ce în ce mai aproape. Acum nu mai avea nici o îndoială. Erau pentru ea. În camera arestului, Reese era tot cu cătuşe la mâni când răsunară primele împuşcături. Mintea lui de soldat sesiză imediat situaţia. Nu era câtuşi de puţin surprins. Ştia cine venise.

Vukovich sări în picioare şi alergă spre uşă, cu pistolul în mână. Se întoarse spre celălalt poliţist în haine civile şi îi zise grabit:

– Ai grijă de el, apoi dispăru în hol.

Celălalt detectiv dădu din cap afirmativ şi se ridică

să închidă uşa. Făcând aceasta, se întoarse cu spatele spre Reese. Asta a fost greşeala lui. Auzi apoi un zgomot prin aer şi voia să se întoarcă în momentul în care Reese se izbi de el. Capul detectivului se izbi de uşă şi simţi apoi genunchiul lui Reese care îi intră în piept o dată, de două ori, izbindu-l de perete. Se prăbuşi suflând greu pe podea, în timp ce Reese căuta cheia ca să-şi descuie cătuşele. Luă apoi în grabă pistolul poliţistului.

Traxler era deja în sala armelor când Vukovich ajunse la el. Făcu un schimb rapid de priviri ci partenerul său. În sinea lui fiecare gândea acelaşi lucru: partenerul lui Reese era aici. Dar nici unul dintre ei nu era dispus să recunoască faptul că un singur om fusese în stare să producă un asemenea prăpăd.

Traxler luă în tăcere o carabina de asalt M-16 şi îi aruncă una şi partenerului său. Fără un cuvânt, alergară spre holul de unde se auzeau focurile de armă şi gemetele.

Terminatorul parcurgea un alt coridor şi căuta ţinta cameră cu cameră. Arma SPAS-12 făcu să sară în lături prima uşă. Omul-maşină examină rapid interiorul, nu găsi ţinta şi porni mai departe.

Uşa următoare. Aruncă în aer broască. Explorează. Nimic. Mai departe. Modelul acţiunii era stabilit, fiind totuşi suficient de adaptabil pentru a permite o reacţie promptă la orice eventual obstacol sau pericol neprevăzut.

Un grup de poliţişti în uniformă pătrunseră în hol şi ochiră ţinta care se îndrepta implacabil spre ei. Şase pistoale traseră în acelaşi timp, făcând găuri mari în pieptul, braţele şi picioarele Terminatorului. Acesta le aruncă o privire, apoi trase cu AR-180 lichidându-i rapid şi precis.

Pentru urechile Sarei care nu erau obişnuite cu focuri de armă, acestea păreau foarte aproape. De fapt, nu greşea foarte mult.

Cercetă cu privirea camera, căutând un loc unde să se ascundă. Nu intra în panică, îşi ordonă ea. Fă ceva. O amintire din copilărie îi veni brusc în minte. Întotdeauna când voia să se ascundă de vocea mânioasă a tatălui ei, fugea în camera ei şi se ghemuia în spatele... da, în spatele biroului ei mic alb.

În spatele biroului! Sarah alergă în spatele biroului masiv de metal şi se ghemui în locul strâmt unde ar fi trebuit să fie scaunul.

Terminatorul încărcă rapid arma. Cyborgul pusese încărcătoarele unul lângă altul şi le insera foarte rapid. Flăcările dansau pe pereţi. Coridorul era luminat de focuri galbene.

În biroul de alături, Traxler auzi zgomotul inconfundabil al unei arme care se încarcă. Încremeni ascultând paşii care se apropiau. Un om masiv străbătea coridorul cu paşi mari. Ghetele făceau un zgomot puternic, care se auzea până în capătul celălalt. Traxler dădu de perete uşe biroului şi ochi cu carabina M-16 în spatele hainei mari de piele. Ridică cu grijă cătarea spre un punct fix, exact între omoplaţii bărbatului şi apăsă pe trăgaci.

Arma lătră sinistru când jumătate din încărcătura ei ieşi din magazie. Traxler văzu că haina de piele este ciuruită şi că gloanţele loviseră toate în plin; şi se miră.

Se miră pentru că bărbatul se întoarse pe călcâie, fără să se clatine nici un pic şi ridică arma grea într-o singură mână de parcă ar fi fost o jucărie de copil.

Obuzele îl loviră pe Traxler în stomac, în umăr şi în piept, aruncându-l în cadrul uşii. Îşi văzu propriul sânge pe peretele din faţă.

Alunecă uşor spre podea. Exploziile din piept scăzură în intensitate. Auzea un vuiet în urechi.

Ultimul lucru pe care îl înţelese fu faptul că Reese nu era deloc nebun.

Vukovich se aplecă şi privi fără să creadă la ceea ce mai rămăsese din şeful lui. Furia îl cuprinse imediat, făcându-l să se arunce prosteşte în coridor şi să-şi îndrepte arma spre atacatorul lui Traxler, care tocmai se retrăgea.

– Ei, tu! strigă el mânios.

Bărbatul se întoarse şi se opri, primind gloanţele ca o felicitare.

Spre marea uimire a lui Vukovich, omul acela uriaş ridică arma şi îl trimise pe lumea cealaltă.

Terminatorul porni mai departe.

Sarah tresări când auzi un zornăit puternic rupse tăcerea care se lăsase. Cineva umbla la clanţa uşii. Cineva voia să intre. Clănţănea din dinţi de frică privind pe deasupra biroului. Dincolo de geamul opac al uşii se vedea o siluietă masivă. Era el. Sarah ştia.

Sarah se retrase din nou sub birou. Era copleşită de spaimă. Acestea urmau să fie ultimile clipe din viaţa ei.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă. O mână se întinse prin geamul uşii spre clanţă. Uşa se dădu în lături şi se auziră paşi. Sarah închise ochii. Nu se întâmplă nimic.

– Sarah! strigă o voce.

Era Reese.

Fără să ezite nici o secundă, Sarah alergă la el, ţipând.

Reese era chiar mai uşurat decât Sarah. Sarah era în viaţă. Misiunea nu era ratată. O apucă de mână şi alergară în hol.

Focul care izbucnise într-o singură încăpere ameninţa să cuprindă toată clădirea. În coridorul prin care alergau Reese şi Sarah totul era învăluit în fum şi se auzeau gemetele oamenilor pe moarte. Reese ţinea strâns mâna Sarei, ca într-o menghină, în timp ce zburau prin coridoarele şi încăperile ciuruite de

gloanțe. Evita holurile mari unde se aflau trupurile celor morți.

Și tot pe acolo bântuia și Terminatorul.

Reese era obișnuit cu lupta în încăperi mici și în tunele strâmte. Acesta era teritoriul lui.

Focul se întinse acum, cuprinzând întreaga clădire. Reese știa că, în câteva secunde, căldura degajată de incendiu îi va ucide pe toți cei care se află înăuntru.

Se năpusti printr-o ușă încuiată într-o magazie de aprovizionare și zări parcarea prin geamul acesteia. Sparse geamul, o apucă pe Sarah și o târâ afară din fumul înecăcios. Sarah era numai pe jumătate conștientă de ceea ce se întâmpla cu ea.

Terminatorul înregistră creșterea de temperatură. Curând pielea va începe să-i ardă și va muri, lăsându-l fără înveliș. Nu era însă decât un camuflaj, așa că nu era foarte important.

Împușcăturile încetaseră. Nu mai rămăsese nimic de omorât și, cu toate acestea, nu reușise să localizeze ținta primară.

Cyborgul începu să analizeze diversele scenarii ale posibilităților ei de evadare când îi parveni prin norul de flăcări și fum zgomotul slab al unui motor de automobil care tocmai pornea.

Cyborgul realiză instantaneu unde se afla ținta. Aruncă arma goală și se repezi spre intrarea din spate.

Când Terminatorul ajunse la parcare, Reese pornise deja un Pinto roșu și alerga spre șosea. Îl văzu pe Terminator stând în ușă, luminat din spate de flăcări.

– Lasă-te jos! îi strigă el Sarei.

Terminatorul ochi cu grijă, ridicând carabina de asalt AR. Luă în considerare viteza mașinii și cursa tangențială. Trase trei focuri înainte că arma să se descarce și ținta să iasă din câmpul vizual, luând-o pe după colțul clădirii.

Reese și Sarah avuseseră noroc. Primul glonte

lovise aripa din stânga, exact în spatele farului. Al doilea trecuse pe deasupra motorului. Doi centimetri mai jos şi maşina ar fi fost moartă. Al treilea pătrunsese în portiera de pe partea şoferului şi trecuse prin ceva moale înainte să se afunde în covorul de pe podea.

În ora care urmă, Reese continuă să conducă maşina cu concentraţie maximă, luându-şi numai din când în când privirea de la firul şoselei ca să vadă în ce stare se mai află Sarah. Fusese pe punctul de a face o criză de isterie în momentul în care părăsiseră parcarea şi o luaseră spre Alameda, îndreptându-se spre Şoseaua Naţională 10. Voia să iasă din oraş, să câştige timp. Să devină din nou stăpân pe situaţie. O luară pe Şoseaua nr.10 spre est, depărtându-se de coastă. Cât mai departe de trupurile fumegânde şi de oroarea aceea cu două picioare despre care Reese ştia cu siguranţă că va veni după ei.

Reese conducea fără lumini, nedorind altceva decât să mărească cât mai mult distanţa dintre ei şi măcelul de la circa de poliţie. Dar după un timp aprinse farurile şi încercă să imite comportamentul celorlalţi şoferi de pe şosea. Sarah, care anticipase o altă cursă pe trotuare şi printre maşini, îşi permitea acum să se relaxeze puţin. Era însă prea năucită ca să poată vorbi, aşa că stătea tăcută în timp ce Reese se concentra intens asupra şoselei.

– Mă bucur mult că eşti în viaţă, zise Reese fără să se întoarcă. Vocea îi era foarte serioasă. Ea se simţi mişcată şi dădu din cap, relaxându-se şi mai mult, pe măsură ce şocul şi adrenalina dispăreau.

– Unde mergem? reuşi ea să murmure.

Reese îşi dădu seama că nu are nici o destinaţie, aşa că aruncă o privire în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu-i urmăreşte nici o maşină suspectă, apoi deschise seiful maşinii. Printre fel de fel de

fleacuri, o sticlă de medicamente, câteva ambalaje de senviciuri, plicuri cu muştar şi ketchup găsi şi o hartă Thomas Brother. Era veche şi ştearsă, mai mult ca sigur că nu mai era actuală, dar era, oricum, mai bună decât nimic. Căută un loc deschis. Îl găsi.

– Cel mai bine este spre sud. Poate în Mexic.

Călătoreau în tăcere, fiecare cu gândurile sale. Sarah încerca să-i lase pe Ginger şi pe Matt să se odihnească în pace. Dar avea să mai dureze.

Mergeau spre sud-est pe autostrada Pomona şi douăzeci de minute mai târziu o luară direct pe sud, pe şoseaua 57.

Benzina era pe terminate. La această oră a dimineţii nici o staţie de benzină nu era deschisă. În timp ce străbăteau dealurile de la nord de Brea, unde şoseaua se întinde printre pantele înverzite ca o pamblică de argint, motorul maşinii începu să dea rateuri. Reese o luă pe primul drum care cobora în pantă mergând fără motor până ajunseră la marginea moale a şoselei neluminate ce mergea prin canion.

Coborâră obosiţi din maşină, Sarah protestând slab. Nu vedea de ce trebuie să doarmă sub cerul liber când aveau o maşină în stare perfectă.

Dar Reese ştia mai bine. Şi Sarah ştia cel puţin atât: că e mai bine să nu-l contrazică.

Reese luă o trusă de prim ajutor şi o lanternă din maşină. Apoi Sarah îl ajută să împingă maşina până la marginea unui pâlc de copaci care ascundeau o pantă lină. Cu o ultimă opintire, împinseră maşina în josul pantei în întuneric, într-un loc unde nu putea fi văzută din şosea.

Şoseaua Brea Canion
Ora 3.31

Sarah îl privea de aproape pe Reese, urmărind modul în care se strecura printre tufişuri în faţa ei. Un dansator luptător în zdrenţe, care îşi balansa trupul ferindu-se de desişuri. Ochii lui scrutau spaţiul aproape ca o cameră de luat vederi, fără să clipească, urmărind conturul obiectelor mai mult decât dimensiunile acestora. Era agil ca o pisică în căutarea prăzii, cu trupul puternic dar foarte flexibil şi muşchi de oţel care îi jucau sub piele.

Era un adevărat soldat. Îşi dădea perfect de bine seama acum. Făcuse atât de des ceea ce făcea acum încât îi devenise o a doua natură. Acum credea toată povestea lui. Tot ce se întâmplase până acum – măcelul de la secţia de poliţie, urmărirea inimaginabilă pe străzile oraşului, coşmarul de la Tech-Noir – toate acestea erau scene aproape supranaturale. Cât timp stătuse la poliţie, mintea ei se despărţise cumva de trup iar acum, simpla observare a modului profesionist în care se descurca Reese pe teren o făcu să restabilească legătura cu realitatea şi s-o accepte aşa cum este.

Un robot venit din viitor încerca s-o omoare. Pardon, un cyborg. Sarah se corectă în minte, ca şi cum aceasta ar fi avut vreo importanţă. O maşină ucigaşă cu înfăţişare umană lichidase treizeci de poliţişti înarmaţi ca şi când ar fi fost o combină care

culcă spicele la pământ. Fusese nimerit în plin de o mulțime de gloanțe, totuși continua să înainteze. Și singura ei apărare în fața acestui monstru era acest soldat care părea foarte tânăr și, deși se mișca cu multă siguranță, dovedind o experiență îndelungată de luptă, părea la fel de speriat ca și ea.

Ajunseseră la un canal de scurgere sub autostrada 57 care forma un fel de groapă cu fundul neted, numai bună să se ascudă în ea. Reese îndreptă lumina lanternei pe care o luase din mașină spre interiorul ascunzătorii. Pe jos era un strat subțire de apă verzuie. Sarah strâmbă din nas simțind mirosul stătut, dar coborî totuși alături de Reese, istovită. Reese se lăsă pe vine, continuând să examineze interiorul adăpostului, urmărind fascicolul de lumină al lanternei. În cele din urmă ridică privirea spre ea. Ochii lui erau acum surprinzători de blânzi. Vocea lui era o șoaptă aspră care tăie liniștea cu o asprime militară, dar și cu o nuanță de îngrijorare sinceră.

– Ești rănită?

Sarah izbucni pe neașteptate în râs, apoi deveni la fel brusc serioasă dându-și seama că ar fi avut nenumărate ocazii să primească un glonț. Se uită în jos examinându-se cu privirea. Nu se vedea sânge. Nu simțea nici un fel de durere deosebită în nici o parte a corpului.

– Sunt okay, zise ea, apoi se simți obligată să adauge. Reese,... este adevărat... vreau să spun, războiul... tot ce ai spus. Era o confirmare, nu o întrebare, așa că Reese nu răspunse. Se uita acum la ea cu aceeași atenție cu care examinase mai înainte peisajul. Oare se așteaptă să fac o criză? se întrebă Sarah. Să am un acces de isterie? N-avea deloc această intenție. Se miră și ea singură, dar nu se va întâmpla totuși așa ceva, deși criza îi dădea târcoale. Acum nu avea decât o problemă cu care realmente nu se

putea decurca. Nu putea să plângă. Sarei i se părea că ar fi trebuit să-i vină să plângă dacă se gândea că în viitorul destul de apropiat lumea va înnebuni în aşa hal, încât milioane de oameni vor muri striviţi de călcâiul inexorabil al unui descendent hidos al vreunui Apple Computer. Ca "organizatorul" lui Chuck. Dar nu putea să plângă pentru că nimic din toate astea nu se întâmplase încă. Dar atunci, de unde a venit omul acesta care stătea acum în faţa ei? Şi obiectul acela... atât de înverşunat împotriva ei, omorâse zeci de nevinovaţi. Când simţi în spate răceala cimentului, un fior încă şi mai rece pomi din interiorul ei în întâmpinarea celui de afară. Dacă Reese nu ar fi reuşit să răzbată prin timp, acum ar fi fost moartă. Şi nimeni n-ar fi ştiut de ce. Era absolut singură în această situaţie şi nu-şi putea permite nici măcar luxul de a apela la protecţia poliţiei. Singură şi dârdâind de frig într-o groapă în toiul nopţii împreună cu un bărbat străin cu privirea tulbure, zdrenţăros şi murdar, un adolescent speriat, dar care se pricepea să se joace cu moartea mult prea bine pentru vârsta sa. Îi salvase viaţa.

Sarah îi prinse privirea şi încercă să schiţeze un zâmbet tremurător.

– Reese... oh, care îţi este numele mic?

– Kyle.

– Kyle, continuă ea şovăitoare. Dacă nu erai tu, acum n-aş mai fi fost în viaţă. Vreau să... să-ţi mulţumesc.

Reese îşi permise s-o privească în ochi. O fetişcană, îşi repeta el mereu în minte. O ţintă care are nevoie de acoperire, adăugă el. Apoi spuse cu voce tare:

– Mi-am făcut datoria.

Sarah dădu din cap, satisfăcută pentru moment. Reese începu din nou să asculte. Se auzea o maşină. Cam la o mie de metri. Ostilă? Puţin probabil. Aşteptă.

pendulând între starea de tensiune şi cea de relaxare. Auzi un alt zgomot. Vântul adia atât de blând şi dulce aici, încât i se părea că aude cum respiră pământul. Se simţi umilit. Adulmeca mirosuri de animale aduse de vânt – probabil câini, nu era sigur.

Maşina trecu huruind pe deasupra capetelor lor. Mâna lui Reese se crispă pe pistolul poliţistului, apoi se relaxă când maşina trecu fără să încetinească viteza.

Sarah tremura acum din tot corpul fără să se poată stăpâni, ca urmare a stării de soc şi a efectului aerului rece. El veni spre ea făcând o mişcare agilă şi eficientă şi îi petrecu braţul pe după umăr. În primul moment, Sarah se trase înapoi. Hainele lui miroseau a sudoare învechită. Dar corpul lui radia căldură. Chiar şi prin trenciul acela se simţea cum devine din ce în ce mai cald. Ea privi spre el recunoscătoare, dar el stătea cu ochii aţintiţi în întuneric, privind undeva, departe. Nu vădea nici un fel de emoţie, era numai sentimentul datoriei împlinite. Cu toate acestea şi în profida mirosului neplăcut, îşi strecură braţele în jurul pieptului lui şi se lipi strâns de el. Îi simţea trupul cum se contractă în ritmul respiraţiei ritmice. Muşchii lui păreau nişte benzi de metal încins sub piele. Poate ca era şi el tot un cyborg.

Un cyborg venit dintr-o lume viitoare de durere şi oroare.

– Kyle, ce simţi când treci prin timp?

O clipă el îşi opri respiraţia ca să se gândească la aceasta pentru prima oară.

– O, lumină albă. Durere. Ca şi cum te-ai împinge prin ceva...nu ştiu. Poate ca atunci când te naşti. Poate.

Apoi ea simţi că îi picură pe mână ceva aşa, ca o cafea fierbinte şi se trase înapoi. Apucă lanterna şi îndreptă lumina spre mână. Sânge.

– O, Dumnezeule!

Reese privi în jos la sângele care i se scurgea din rană ca și când și-ar fi amintit de un vis urât.

– M-a nimerit unul.

Sarah nu pricepu de la bun început.

– Te-a nimerit? Vrei să spui că te-a împușcat? El dădu din cap.

– Nu e nimic grav. Nu-ți face griji.

Sarah mută fascicolul de lumină pe brațul lui. Se vedea o gaură mică în trenci, ca o arsură de țigară, dar toată partea de sus a brațului era plină de sânge.

– Ești nebun? Trebuie să te duc la un doctor.

– Nici vorbă.

Sarah îi descheie blând trenciul și i-l trase de pe umeri.

– Haide, scoate astea.

Reese își scoase cu grijă haina și se uită la rană ascunzându-și un oftat de ușurare. Credea că e mai rău și nu dorise să se uite.

– Vezi, a trecut numai prin carne, zise el.

Sarah privi la gaura mică desenată clar pe tricepsul lui și din care încă mai curgea sânge. O bucățică de stofă bleumarin din haină intrase în rană odată cu glonțul și rămăsese acolo. Reese întoarse ușor brațul spre lumina pâlpâietoare a lanternei și Sarah văzu gaura mai mare pe care o făcuse glonțul la ieșire. Cu toată violența din ultimele câteva ore, era pentru prima oară când vedea de aproape ce poate face un glonț în carnea omului. Era și îngrozitor și fascinant. Mai mult îngrozitor.

Trebuia bandajat și ea era cea care trebuia să-l bandajeze. De aceea luase el din mașină trusa de prim ajutor. La treabă, își zise ea. Încearcă să nu te gândești la nimic. Mai întâi trebuie să curețe rana. Asta însemna că trebuie s-o atingă. Isuse, acum totul devenise chiar prea real.

Sarah deschise trusa de prim ajutor. Bandaje,

unguente, pilule, tifon, apă oxigenată. Toate astea erau bune când te zgâriai la un genunchi, nu pentru o rană împuşcată. Luă un tampon şi se apropie de el. Reese o urmărea fascinat şi amuzat în acelaşi timp.

– Isuse, o să-mi vină să vomit. Vorbeşte-mi despre ceva, indiferent ce. Orice. Nu contează.

– Despre ce?

Sarei mai că-i venea să râdă. Avea câteva milioane de întrebări de pus. De exemplu ... despre fiul ei. Avea un copil, aşa spusese. Sau ar fi avut. Sau va avea. Sau va fi avut. Nu există timpuri gramaticale pentru această situaţie.

– Vorbeşte-mi despre fiul meu. E înalt?

– Cam de înălţimea mea. Are ochii tăi.

Ea începu să tamponeze sângele din rană iar el se strâmbă de durere, apoi îi făcu semn să continue. Sarah continuă cât putea mai blând muşcându-şi buzele şi concentrându-se asupra celor ce-i spunea el ca să nu vomite peste braţul lui.

– E greu de descris. Este... inspiră încredere. Are o voinţă puternică. Ştii întotdeauna că va face ce a hotărât să facă. Tatăl meu – nu mi-l amintesc, întotdeauna l-am asemuit cu John. Ştie cum să-i convingă pe oameni. Întotdeauna îl urmează, oriunde ar merge. Aş fi gata să mor pentru John Connor. Spuse ultimile cuvinte cu o voce joasă, pătimaşă şi ea îl crezu şi îşi dădu seama că este în stare să aibă emoţii. Fanatismul pur, total, fără discernământ al adolescentului, acea patimă pe care ea n-a fost niciodată în stare s-o simtă pentru nimeni şi pentru nimic.

– Cel puţin acum ştiu ce nume să-i pun, chicoti ea. Era o glumă, nu-i aşa? Reese nu zâmbi şi ea înţelese ca nu-i ardea de glume. Era prea multă suferinţă în ochii lui. Sarah întrebă din nou:

– Ştii cine este tatăl, ca să ştiu să-l ţin pe loc dacă ne întâlnim din întâmplare...

Reese dădu din umeri.

– Nu, John nu povestea niciodată despre el. Tot ce știu este că a murit înainte de război...

– Stai, îl întrerupse Sarah. Nu vreau să știu.

Se întoarse la munca de infirmieră. El ședea liniștit, urmărindu-i mișcările degetelor care deveneau din ce în ce mai sigure. Apoi Sarah întrebă:

– John te-a trimis?

Reese întoarse capul, devenind din nou posomorât și închis.

– M-am oferit voluntar.

– Voluntar?

El se întoarse din nou cu fața spre ea.

– Bineînțeles. Ești o legendă. Era o șansă unică s-o cunosc pe mama lui John Connor. Ești eroul din spatele eroului. Făcu o strâmbătură când ea îi strânse bandajul.

– Nu-i nimic, strânge-l mai tare, zise el, apoi continuă. Tu l-ai învățat cum să lupte, cum să se ascundă, cum să-i organizeze pe alții... încă de când era copil, căci și tu trăiai ascunsă înainte de război.

Sarah ridică mâna și îi aruncă o privire confuză.

– Vorbești la timpul trecut despre lucruri care nu mi s-au întâmplat încă. Simt că înebunesc. Strânse fașa într-un nod, cu gândurile aiurea și Reese făcu din nou o grimasă. Își reveni și termină bandajul cu mișcări mai domoale.

– Te rog să mă scuzi, dar ești convins că ai găsit în mine persoana pe care o căutai?

Privirile li se împletiră. Sarah mai văzuse o dată privirea aceasta. Și nu avea nimic de-a face cu datoria. Privea direct în ea, în sufletul ei despuiat de orice acoperământ. Sarah cea mică din ea scânci încet.

– Sunt sigur, zise el. Și într-adevăr era sigur... cel puțin fizic vorbind. Îndoielile lui erau de altă natură.

Sarah se ridică în picioare exasperată.

-- Las-o-n colo, ce, arăt eu a mamă a viitorului? Sunt eu o dură? O persoană organizată? Nu sunt în stare să-mi chivernisesc nici măcar banii mei.

Reese asculta mai mult tonul cu care vorbea, decât cuvintele pe care le rostea. Era acelaşi ton resemnat, învins, pe care îl auzise în vocile multora dintre cei cărora John le ceruse să riște, să înfrunte primejdia pentru cauză. Era un ton pe care el îl disprețuia, pentru că izvora din aceeaşi atitudine care îi împiedicase pe oameni să învingă maşinile cu ani în urmă. Această acceptare oarbă, pasivă a tot cea ce "destinul" le rezervase. Religii întregi şi filosofii subtile nu aveau altă menire decât să confere greutate acestui ton plângăreț de învins. Asta până când John ieşise afară din cenuşă cu o grenadă în mână şi o aruncase sub şenilele unui H-K. Până când John a înfruntat moartea, stând între resturile în flăcări ale tancului că să-şi scoată combustibilul de care avea nevoie pentru carul lui blindat.

Prin exemplul lui, i-a convins pe oameni. Oamenii au venit la el şi continuă să vină. Şi când Reese crescuse destul de mare, părăsise ceata de prieteni ai străzii şi i se alătură şi el, fericit că poate să scape de acel patetic "Dar de ce eu?" pe care îl disprețuise atât de mult.

Reese oscilase tot timpul de când o cunoscuse pe Sarah între veneraţie şi dezgust.

Îşi amintea informaţiile în legătură cu ea. Sarah Connor era chelneriță, pur şi simplu o tânără chèlneriță în vârstă de douăzeci de ani care lucra numai cu jumătate de normă şi, în acelaşi timp, continua să studieze. Nu dovedise până la vârsta aceasta nici un fel de talente sau calităţi deosebite. Semăna cu femeile acelea amărâte care scurmau orbeşte în moloz, inconştiente de propria putere de a rezista sau de a-şi schimba soarta. Cunoscuse multe cazuri din

acestea. În momentul în care li se arătă calea cea bună, devin soldați de nădejde. Poate că așa stăteau lucrurile și cu Sarah. Dar, oricum, el nu se ocupa de recrutări. Tot ce știa el era arta de a supraviețui. Se prezentase voluntar pentru acestă misiune, dar se aștepta să fie preferat un luptător mai în vârstă, cu mai multă experiență. Când John pronunțase chiar numele lui, se simțise măgulit, dar realizase imediat și enorma responsabilitate pe care și-o asuma. Misiunea lui avea să afecteze profund întrega istorie a omenirii. Așa îi spusese John.

Înainte de a se prezenta voluntar, Reese nu se gândise decât la bucuria de a putea executa cel mai important ordin pe care îl dăduse John vreodată și la onoarea de a cunoaște pe frumoasa mamă a lui John în carne și oase. Cea mai consistentă parte a misiunii îi scăpase. Totul se petrecuse atât de repede, atât de repede. Imediat ce forțele lui John capturaseră laboratorul special pentru deplasări în timp, i se anunțase această misiune specială și își trecuse imediat numele printre voluntari. Câteva minute mai târziu fusese chemat la buncărul de comandă al lui John și fusese informat în legătură cu misiunea. Își amintea acum ce subliniase în mod deosebit John – importanța uriașă pe care o avea executarea cu succes a misiunii și încrederea fermă că Reese va reuși. Privirea aceea plină de încredere îl pregătise mai bine pentru luptă decât tot ce îi pompau medicii în vene. Și atunci John îl îmbrățișase. Asta l-a luat prin surprindere. De John Connor nu te puteai apropia foarte ușor. După ce îi murise mama, devenise singuratic și închis în sine. Era adorat de cei pe care îi conducea, pentru că nu le cerea niciodată să facă nimic din ceea ce n-ar fi fost gata să facă el însuși; și știa întotdeauna ce trebuie făcut. Nu era apropiat de nimeni. Dar John spusese că Reese este pivotul destinului și apoi își

aruncase brațele în jurul gâtului lui ca și când ar fi fost prieteni vechi. Când John se întoarse ca să se ocupe de celelalte detalii tehnice, Reese surprinse pe chipul lui o expresie de tristețe pe care știa că n-ar fi trebuit s-o vadă. Poate că încrederea pe care i-o arătase John era numai ca să-i dea curaj. Această privire îl tulburase. Acum, când se gândea la tot ce aveau de făcut el și Sarah ca să supraviețuiască, își aminti de ambele expresii ale lui John și realiză și faptul că nu apucase să primească decât extrem de puține informații înainte ca tehnicienii să-l arunce în acea clipă infinită de călătorie prin timp. După câte știa Reese, el era primul om viu transferat prin timp. Skynet construise scheletul de metal în cadrul planului său lacom de dezvoltare și cercetare, un repertoriu geometric extensibil generat de computer de tehnologii noi. Oamenii ocupaseră laboratorul intact și tehnicienii se repeziseră imediat să cerceteze sistemul și să analizeze datele. Când și-au dat seama de ceea ce realizase Skynet în disperarea lui rațională rece, John s-a hotărât să-l înfrunte chiar cu tehnologia lui. Dar când Reese păşise pe platforma biaxială a generatorului de câmp, nimeni nu știa exact dacă deplasarea în timp poate fi suportată de ființele vii. Ar fi putut ajunge în 1984 sub forma unui cadavru călduț, cu inima oprită din cauza unor energii imprevizibile.

– Uite ce este, Reese, spuse Sarah, eu nu-mi doresc nimic din toate astea. Și nu vreau să mă implic în nici un fel. Părul îi era încâlcit cu transpirație uscată. Hainele îi erau murdare și șifonate. Nu era o legendă. Nu era decât o femeiușcă jalnică, pe punctul de a începe să scâncească la picioarele lui fără să se poată controla. Aşadar, pe lângă faptul că trebuia s-o țină în viață, trebuia s-o țină sănătoasă și puternică. Era ceva ce îl depășea, căci nu știa cum să procedeze nici în cazul propriei persoane.

Atunci își aminti ultimul lucru pe care i-l spusese John că trebuie să-l facă. Rosti cu voce calmă și puternică.

– Sarah! Ea încetă să mai păşească încoace şi încolo ca un animal în cuşcă şi se întoarse cu fața spre el.

– Fiul tău mi-a dat un mesaj pa care trebuie să ți-l transmit. M-a pus să-l învăț pe dinafară.

Ea încremeni clipind din ochi, neştiind la ce trebuie să se aştepte. Reese continuă, de astă dată pe un ton ceva mai blând, care lăsa să se simtă afecțiunea cu care fusese rostit mesajul.

"Nu am avut niciodată ocazia să-ți mulțumesc aşa cum se cuvine pentru toată dragostea ta şi curajul de care ai dat dovadă în anii de întuneric. Nu pot să te ajut în ceea ce urmează să înfrunți, decât spunându-ți că viitorul ne este dat o dată pentru totdeauna. Am văzut omenirea ridicându-se din nou după înfrângere şi am avut privilegiul de a fi acela care i-a arătat drumul. Trebuie să ne aperi victoria. Trebuie să fi mai puternică decât îți imaginezi că poți fi. Trebuie să supraviețuieşti, căci altfel eu nu voi exista niciodată."

Reese vedea cum se liniştește. Cuvintele o mângâiau ca un balsam. N-ar fi vrut să pună atât de mult din propriile sentimente atunci când le reprodusese, dar se pare că era bine, aveau efectul dorit.

Reese îndoi mâna. Nu-l mai durea chiar aşa de tare. Oricum, nu într-atât de tare încât să nu poată suporta. Brațul își păstrase aproape 75 la sută din mobilitate.

Poate, poate că au o şansă să reuşească. Dacă ar putea să rămână în câmp deschis, sub cerul liber, să nu lase nici un fel de urme, s-ar putea ascunde la nesfârşit. Ca s-o încurajeze, Reese spuse:

– Frumos bandaj de prim ajutor! Ea zâmbi obosită.

– Îți place? E primul în viața mea.

În tonul ei încă se mai simțea o umbră de ironie. Continua să respingă răspunderea care i se impunea. Sau încerca s-o facă, cel puțin din punct de vedere emoțional. Dar o anumită componentă logică de undeva, din străfundul conștiinței ei, acceptase deja idea că va veni o zi când va face toate astea, așa cum acceptase acum gândul că civilizația va dispărea peste câțiva ani și toate ororile care vor urma după aceea.

Vor mai fi multe răni și multe bandaje. Tragedii și pierderi inimaginabile. Sarah se cutremură când văzu cu ochii minții peisajul întunecat ce se desfășura în fața ei. Îi veni în minte un cuvânt. Destin.

Era ca și când ai juca într-o piesă de teatru. Poți modifica modul de a juca, dar nu poți schimba sfârșitul. Își amintea de o piesă de teatru în care jucase pe când era la liceu. Îi plăcea foarte mult un personaj, dar acesta murea invariabil în actul al treilea, seară de seară. Și își amintea cât de nefericită era. Ar fi vrut ca măcar o dată, boala personajului să nu fie fatală. După aceea nici nu i-a mai plăcut să joace teatru și nu-i plăcea nici ideea de destin, ca atare.

Pe deasupra capetelor lor trecu huruind alt vehicul. Un camion lung, cu un motor Diesel foarte zgomotos. Reese observă că abia se mai ținea pe picioare.

– Încearcă să dormi puțin. În curând se luminează de ziuă.

Sarah se așază lângă el, cu spatele spre cimentul rece. Tensiunea creată între ei încă mai plutea în aer și el își trecu brațul pe după umerii ei.

Timp de o clipă, Reese își puse întrebarea dacă nu cumva suferă de un șoc ca urmare a deplasării în timp, căci avea senzația că ceea ce trăia el acum fusese existența lui dintotdeauna, iar ea fusese întotdeauna cu el.

Sarah era epuizată. Trebuia neapărat să doarmă şi era pe jumătate adormită când Reese tresări auzind greierii. Asta o făcea să se simtă mai în siguranţă. Îşi dădea seama că, deşi Reese trebuia să fie şi el mort de oboseală, s-ar fi trezit imediat ce s-ar fi apropiat cineva sau ceva. Era un om ciudat, mereu hăituit. Îşi dădu seama că Reese probabil nu mai auzise niciodată un greiere. Faptul că îl ştia acolo, lângă ea, o făcea să se simtă calmă şi senină, în pofida coşmarului prin care tocmai trecuse. Când îi vorbea cu voce dulce, se simţea mângâiată şi protejată. Voia să-l mai audă vorbind.

– Mai vorbeşte-mi despre locul de unde vii. Am să adorm mai repede.

– Foarte bine, zise el. Ziua trebuie să stai ascuns, dar noaptea poţi să umbli. Vânătorii-ucigaşi folosesc infraroşii, aşa că tot trebuie să fii cu băgare de seamă. Mai ales la antene. Dar nu sunt prea deştepţi. John ne-a învăţat cum să aruncăm cu praf în ei. A devenit mai greu când au apărut infiltratorii. Iar terminatorii sunt cei mai noi. Cei mai răi.

Sarah simţea că plutea, că se contopea cu el când începu să-i povestească despre un loc cu zgomote şi flăcări, cu cenuşă albă şi ruine înghiţite de foc, patrule robot luminate de lună care lansau raze nimicitoare şi jeturi de plasmă în nefericiţii supravieţuitori ce scormoneau prin ruinele oraşelor moarte în căutarea unor cutii de conserve necarbonizate, oase înnegrite şi maşinile vânătoare de oameni năvălind cu trupul lor de crom-nikel în grupuleţele de oameni ca nişte rechini cuprinşi de furia foamei.

Reese încă mai vorbea când Sarei i se închiseră pleoapele. Capul ei se rezema de umărul lui. Reese nu-i vedea decât creştetul capului, astfel că nu-şi putea da seama dacă a adormit sau nu. Îşi continuă relatarea, care nu avea nici o structură narativă, ci era alcătuită

numai din imagini răzlețe, desprinse din cronologia lui personală – fragmente de luptă și tehnici de supraviețuire, anecdote, felii de viață din secolul douăzeci și unu.

Ultimul gând conștient al Sarei înainte de a adormi fu bizar – abia mai târziu și-a reamintit de el. Avea senzația că Reese vorbește foarte poetic, ca un recitator ambulant care reușește să transmită imaginile clar cu un limbaj bolovănos și o construcție sintactică stângace. Dacă s-ar fi născut în altă viață și în alt timp, ar fi putut fi artist sau compozitor, dar aceste imbolduri care nu serveau rațiunii supreme – supraviețuirea, erau complet eradicate și se manifestau acum numai sub forma unor vagi urme în vivacitatea descrierii sale.

Convingerea ei că Reese era un soldat cu suflet de poet avea să revină mai târziu, combinată însă cu o disperare tristă.

Cuvintele lui Reese ajungeau din ce în ce mai greu la ea, pe măsură ce se cufunda mai profund într-un somn binefăcător și regenerator, trezind în catacomba întunecoasă a visurilor ei imagini pe cât de uluitoare, pe atât de suprarealiste.

Se făcea că e lumină. O lumină strălucitoare, clară, ca soarele, care alungă întunericul nopții, se prelinse pe marginea sfărâmăturilor de beton formând urme ascuțite ca lama de brici. Se făcea că suflă și vântul direct în jos și se auzea un geamăt surd, ca al metalului muribund iar ea înțelese că era un motor sau mai multe motoare cu reacție.

Suflarea vântului măturа mormanele de cenușă scoțând la iveală grămezi de oase. Cenușa era suflată din orbitele goale ale craniilor și reflectoarele aruncau umbre lungi deasupra lor. Mașina arăta ca o uriașă

viespe cromată, numai că acolo unde ar fi trebuit să fie aripile, în mijlocul toracelui, erau două tunuri turbo-jet, îndreptate direct în jos. Obiectul acela plana în aer şi cobora din când în când, explorând terenul pe frecvenţele vizibile şi pe infraroşii. Apoi se înclina, şi luă viteză ca un elicopter Aircobra. Tunul trase o dată într-o clădire nimicită de flăcări, apoi se retrase în nacela de sub pântecele maşinii, în timp ce aceasta continua să patruleze.

Un kilometru mai departe, pe terenul distrus, o altă maşină se lăsa la pământ, sprijinindu-se pe nişte picioare hidraulice ca de insectă. Ateriza în ceva ce părea să fie un depozit sau loc de parcare. Mai multe maşini de vânătoare-ucidere, semănând cu nişte tancuri, erau aliniate sub reflectoarele cu infraroşii. Tunuri automate de douăzeci de metri lungime făceau de pază, aşezate pe piloni înalţi de beton. Luminile farurilor măturau întunericul.

După ce maşina zburătoare de vânătoare-ucidere s-a îndepărtat, se putea ieşi din ascunzători. În uniformele lor pestriţe în două tonuri, soldaţii se confundau aproape total cu peisajul înconjurător gri pe gri, negru pe negru.

Conducătorul grupului stătea lungit pe o lespede de beton şi privea printr-o lunetă fixată pe faţa lui. Era un ecran video cu imagine intensificată pe care terenul apărea luminat ca ziua. O strălucire verziue îi lumină chipul. Era Reese. Sudoarea îi curgea pe faţă lăsând dâre în stratul de praf şi cenuşă. Era murdar şi nu se bărbierise de mult. Nici unul din oameni lui nu arăta mai bine. Purtau cu toţii căşti şi se auzeau în permanenţă un murmur de voci din aparatele de radio prin care comunicau cu celelalte unităţi din zonă.

– Yankee unu-trei către baza de foc Echo-nouă!

– Vorbeşte Yankee unu-trei. Ce ai de raportat?

– Am încheiat cercetarea la cota trei mii. N-am descoperit prea mult. Am nimerit peste niște tipi la piață. Nu sunt înregistrați, dar au marfă de schimb.

– Ce fel de marfă?

– Conserve, niște unelte și benzină. Au nevoie de adăpost și muniții doi-doi-trei.

– Aici Roger unu-trei, trimite-i încoace.

– Venim. Cercetașii noștri au probleme, așa că închei transmisia.

– Roger unu-trei...

Murmurul vocilor în căști continua fără întrerupere. Erau rapoarte ale patrulelor din toate sectoarele învecinate, echipe de genișți în căutarea mașinilor de vânătoare-ucidere pentru a le demonta sau a le disloca elementele esențiale, o echipă numeroasă de recunoaștere în zona opt, o unitate sus, în munți, lângă buncărul douăzeci și trei de pe fosta Șosea Mulholland cerea să i se trimită mecanici care să le ajute să demonteze tunul de pe o mașină de vânătoare-ucidere.

Cineva anunța că avusese o ciocnire cu un grup de terminatori seria 600 îmbrăcați în uniforme ca ale lor. Avuseseră de suferit pierderi, și cercetașul lor, câinele de vânătoare, pierise.

Și așa mai departe.

Reese semnală o mișcare și unitatea coborî printr-o gaură de acces ascunsă de ruine pe o scară care mergea în jos. Sarah îi urmări cu ochii minții cum coborau îngrijorați sub pământ, tot mai jos, luminându-și drumul cu lanterna. Ajuns la patru nivele sub pământ, Reese bătu cu vârful armei într-o ușă de oțel grosolan sudată. O dată. Apoi încă de două ori. Și încă o dată. O plăcuță mică de oțel se dădu la o parte și în crăpătura formată se ivi ochiul unei santinele.

– Reese. Kyle. DN...

Ușa clănțăni și se deschise înainte ca el să termine.

Reese pătrunse în încăpere. Fu izbit de valul de căldură, de mirosul de fum şi de trupuri umane. Trei sentinele înarmate stăteau cu armele ridicate. Reese întinse mâna ca să se lase mirosit de câini de pază – un lup şi un doberman. Probabil creaturile cel mai bine hrănite din bază. Câinii dădură din coadă, aşa că Reese putu să-şi continue drumul. Era o fiinţă umană.

Santinelele se dădură înapoi, relaxându-şi mâinile în care ţineau armele. Westinghouse M-25. Echipa lui Reese pătrunse înăuntru, se înregistrară la aparatul de pontaj, apoi se dispersără în labirintul încăperilor.

Baza de atac E-9. Cândva fusese nivelul D al parcajului de sub Centrul de divertisment ABC din Century City. Acum era parţial distrus şi servea de adăpost unui mare număr de soldaţi, copii, căutători de gunoaie, bolnavi, muribunzi şi o mulţime de şobolani.

Sarah avea impresia că îl însoţeşte pe Reese, ca şi când acesta i-ar fi fost călăuză. Treceau pe lângă chipuri vlăguite, hăituite, ai căror ochi sclipeau apatic, fără să înregistreze trecerea lor pe acolo. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe jerpelite, straturi de îmbrăcăminte alcătuită din piese răzlеţe cu câteva numere mai mari sau mai mici, haine sau veste tăiate grosolan din covoare sau perdele, legate cu bucăţi de sârmă multicoloră. Feţele lor erau palide şi chinuite, ochii ieşiţi din orbite. Numai copiii păreau veseli, scurmând în gunoaie ca să prindă şobolani pentru supă.

Pretutindeni în catacombe licăreau focuri pe care se gătea şi de pretutindeni ieşeau chipuri din întuneric ca nişte stafii, bărbaţi şi femei din care se părea că sufletul zburase. Locuiau în caroserii de automobile, în pubele şi containere de gunoi răsturnate pe o parte, sau pur şi simplu în spatele unui cearceaf zdrenţuit atârnat pe o sârmă. Pe feţele unora dintre oamenii

mai bătrâni se vedeau cicatrici de arsuri suferite în timpul războiului, carnea se umflase și se băşicase. Se auzea un geamăt stins care venea de undeva din întuneric, iar dintr-o nişă din apropiere se auzea zumzetul monoton al tânguielilor unui nebun, repetate la nesfârşit. Era ca un drum prin infern şi Sarah se simțea sfâşiată între dorința de a pleca cât mai repede de aici şi nevoia imperioasă de a uşura în vreun fel suferința aceasta deznădăjduită. Îi venea să se ducă la ei şi să-i strângă la piept. Mai ales pe acești sărmani copii născuți după războiul nuclear. Dar Sarah era pentru ei un fel de stafie, o persoană inexistentă, căci priveau direct prin ea. Ea nu era acolo. Nu încă.

Reese şi Sarah se apropiară de un grup de oameni adunați în jurul unei stații de emisie, sub o lumină fluorescentă strălucitoare. Reese salută când trecu pe lângă ei. Pe unii îi cunoştea, pe alții nu. Erau câțiva căpitani, doi maiori şi un bărbat care şedea cu spatele spre ei, flancat de gărzi. Purta o beretă neagră cu steluță de general prinsă într-o parte. Numai un singur bărbat în armata amestecată de gherilă care împânzea pământul purta o astfel de beretă neagră.

John venise la această bază de atac în noaptea precedentă ca să organizeze un raid asupra fabricilor automate din vecinătate. Se ştia că Skynet producea tunuri cu plasmă pe care le utiliza la Reperele Şapte şi Opt. Era vorba de un raid de amploare, care urma să aibă loc peste trei zile. Reese îl aştepta cu nerăbdare. Unul dintre locotenenți spusese că s-ar putea ca Reese să fie transferat la unitatea personală a lui Connor şi John însuşi îi adresase câteve cuvinte imediat după sosire. Fusese o întâlnire bizară. Reese avusese impresia că John Connor îl priveşte într-un fel mai deosebit, cu o atenție aparte, altfel decât pe un ofițer oarecare. Totuşi Reese nu reuşi să citească nimic în ochii lui Connor.

– Bine, sergent Reese, îi spusese generalul şi se întorsese cu spatele. Aşa era întotdeauna cu John şi deşi Reese servise sub comanda lui în mai multe acţiuni, bărbatul acesta rămânea o enigmă.

Acum, înconjurat de statul său major, John coordona câteva ofensive de importanţă majoră în întreaga lume prin intermediul unităţii lui mobile de telecomunicaţii.

Lui Reese i se spusese că, de fapt, folosesc chiar canalele sateliţilor lui Skynet, ştiind că duşmanul ar fi distrus imediat orice instalaţie elaborată de oameni, dar nu-şi putea permite să-şi distrugă propriul sistem global de relee. Reese nu înţelegea prea bine cum e cu pirateria aceasta în telecomunicaţii, dar, oricum, nu era treaba lui.

Sarah îi văzu pe bărbaţii aceia adunaţi unul lângă altul în jetul de lumină. Văzu şi silueta cu beretă neagră, în momentul în care doi dintre adjuncţii săi se dădură într-o parte. Era cu spatele la ea. Umerii lui largi erau lăsaţi în jos, trădându-i îngrijorarea, însă mâinile făceau gesturi sigure, indicând pe hartă acţiunile ce urmau a fi executate. Îi auzea vocea, dar nu distingea cuvintele. Ar fi dorit ca el să se întoarcă. Dar adjuncţii se mişcau împreună, aşa că îi blocară din nou vederea. Vru să se ducă spre el, dar ceva o împiedica. Era ceva ce nu trebuia să vadă. Reese merse mai departe şi găsi un loc unde să se poată odihni câteva ore: o canapea de piele pe jumătate arsă. Îşi desfăcu catarama centironului, îşi dădu jos arma de pe umăr şi şi-o puse pe genunchi, ţinând mâinile deasupra ei.

– Aceasta este iubita mea şi cea mai bună prietenă a mea, zise Reese către Sarah, întotdeauna dormim împreună.

Sarah se aşeză pe canapea lângă el. Reese se lăsă pe spate, cu trupul ca de plumb. Deschise fermoarul

de la un buzunar şi scoase de acolo un pătrat de plastic neted, mic. Era o fotografie polaroid boţită, dar nu vedea ce reprezintă. În timp ce Reese o studia, privirea lui deveni blândă şi intensă.

Reese ridică privirea în sus când auzi că uşa de siguranţă este deschisă şi închisă apoi din nou. Venea încă o patrulă, vizibilă în depărtare sub jetul palid de lumină fluorescentă. Doi cercetaşi. Câinii le mirosiră mâinile. Apoi un al treilea om pătrunse în încăpere înainte ca santinelele să apuce să închidă uşa. Era cu un cap mai înalt decât ceilalţi şi purta ceva voluminos sub poncho-ul său cenuşiu ponosit.

Câinii începură să latre furioşi la el. Sentinelele alergau să-şi ia armele. Unul din ei strigă:

– Terminator! Terminator!

Reese rămase încremenit o fracţiune de secundă, timp în care Terminatorul îşi aruncă de pe el poncho-ul şi ridică arma RBS General Dynamics-80 în poziţie de tragere. Arma lătră scurt şi buncărul fu inundat de lumină.

Reese apucă preţioasa fotografie cu dinţii ca să-şi elibereze mâinile şi alergă la locul acţiunii.

O serie îngrozitoare de pulsuri de plasmă iluminară orbitor interiorul, când Terminatorul împroşcă aerul cu focul mortal. Loviturile erau însoţite de ţipete şi gemete, sirenele începură să sune înnebunite. În mijlocul acelui iad de fum şi foc Terminatorul se mişca inexorabil spre centrul de comandă. Connor dădea ordine grăbite, focurile de ripostă jucau frenetic în jurul Terminatorului. O parte din muniţii explodă. Scena fu completată cu o minge mare de foc care venea rotogolindu-se pe sub tavanul scund.

Reese se trântise la pământ, în spatele unui morman de dărâmături în flăcări. Se rostogoli gemând de durere să-şi apuce arma. Fotografia căzuse alături şi luase foc arzând împreună cu alte rămăşiţe. Sarah se uita

la Reese care urmărea cu privirea fotografia arzând și părea îngrozit când aceasta fu mistuită de flăcări.

Acum nu mai erau decât impresii vagi. Gemete. Zgomot de pași care alergau. Arcuri voltaice care luminau fumul ca niște blitzuri. O fetiță de șase ani care plângea în mijlocul acestui haos. Câinii care urlau și schelălăiau. Unul din ei, lupul, scâncea și își mușca spatele unde blana îi luase foc.

Și în mijlocul acestei scene apocaliptice o siluetă care înainta fără oprire cu ochii roșii și cu o armă care scuipa moarte. RBS-ul descria semicercuri largi iar acum țeava ei masivă era îndreptată chiar spre Sarah. Simți un gol în stomac, știind că nu se poate mișca suficient de repede. Privea paralizată la el, înainte să tragă. O microsecundă care se dilată devenind o realitate. Ochii roșii erau ațintiți asupra ei. Apoi, o lumină albă, orbitoare, îi transformă întreaga existență într-un fel de ceață. Visul nu mai avea unde să continue, așa că se opri brusc, ca ultimul cadru al unui film care trece prin proiector.

Sarah mormăi prin somn, trezindu-se pe jumătate și se lipi de Reese, căutându-i căldura corpului. Apoi adormi din nou adânc, de astă dată fără vise.

Reese o simți pe Sarah mișcându-se și se trezi brusc. Își dădu seama că fusese cuprins de toropeală și făcu la repezeală câteva exerciții mentale pe care le practica întotdeauna când trebuia să rămână treaz în timpul patrulării. Afară, cerul începea să se lumineze. Probabil că vorbise foarte mult. Își dădu seama că spusese într-o oră mai multe cuvinte decât în ultimii doi ani de viață. De ce istorisise atâtea detalii în legătură cu atacul asupra buncărului – asta nu putea spune. Din punct de vedere militar, fusese un fapt destul de comun. Încercase să-i dea o imagine

completă despre lumea anului 2029. Poate că şi fotografia făcea parte din această imagine. Combinaţia între fotografie, Terminator şi prezenţa lui John acolo.. poate că aceste elemente erau menite să confere mai multă veridicitate tabloului.

John îi dăduse de fapt fotografia cu un an înainte, când erau amândoi la pământ, înfruntând un atac foarte asemănător cu acesta şi când pământul se cutremura de şocul bombelor de plasmă care aruncau asupra lor o lumină artificială intermitentă. John scosese din buzunarul unifomei un portofel de piele de dinainte de război şi din acesta o fotografie polaroid. Ce însemna aceasta şi de ce trebuia Reese să poarte la el fotografia, asta John n-a spus niciodată şi rămăsese şi acum tot un mister. Reese recunoscuse chipul imediat, bineînţeles, căci erau o mulţime de fotografii ale Sarei Connor peste tot. Unii soldaţi le purtau cu ei în luptă ca să le poarte noroc. Dar să ai un polaroid original însemna mult mai mult.

O purtase de atunci întotdeauna cu el, chiar şi în misiunile primejdioase în care risca să se ude până la piele sau chiar mai rău.

Ca urmare, fotografia i se întipărise în memorie, deşi imaginea în sine rămânea enigmatică. Părea că este aşezată într-un fel de vehicul. Nu era suficient de bine prins în cadru ca să-l poată identifica. Avea părul altfel pieptănat decât acum, deşi părea să fie cam la aceeaşi vârstă. Poate ceva mai în vârstă. Era mai scurt şi prins cu o cordeluţă. Trăsăturile feţei păreau puţin obosite, dar ceva din poziţia maxilarului sugera putere interioară şi ochii lăsau impresia unui profund calm lăuntric. Pe buze i se vedea un zâmbet abia schiţat. Poate zâmbea unei amintiri. Dar efectul general era sumbru. Cerul întunecat nu făcea decât s-o amplifice. Mai era ceva în spatele ei care nu se distingea prea bine. Lui Reese îi trebui destul de

mult timp ca să-şi dea seama că e vorba de umărul şi coastele unui câine. Probabil un câine lup, judecând după dimensiuni şi culoarea blănii.

Când ajunsese la episodul cu Terminatorul care intrase în buncăr în timp ce el privea o fotografie, omisese să-i spună că era portretul ei. Se jenase să-i spună, ca să nu aibă aerul că avusese premoniţii în legătură cu ea.

Se gândi la explozia care îl buimăcise şi la faptul că prima imagine pe care o văzuse când ochii îşi recăpătaseră capacitatea de a se concentra fusese fotografia ei care ardea alături. Când arde, o fotografie polaroid se îndoaie, se răsuceşte şi se deformează, deşi imaginea mai rămâne un timp vizibilă, schimbându-se însă tot mai mult.

Privi în jos, la Sarah cea adevărată care dormea acum pe genunchi lui, cufundată într-un somn agitat. Avea o senzaţie ciudată de imagini suprapuse când se uita la trăsăturile ei – parcă mai văzuse undeva chipul acesta. Ca şi atunci când memora o hartă militară pentru o viitoare misiune şi, ulterior, când se târa pe terenul real, imaginea abstractă se suprapunea cu cea concretă. Pregătirea pentru un eveniment se transforma în acel eveniment.

Trase în piept aerul rece al dimineţii. Soarele lumina cimentul cenuşiu al canalului făcându-l să pară alb.

Sarah se mişcă prin somn şi mormăi ceva. Stătea cu faţa întoarsă în sus, spre el, destinsă într-un somn nevinovat. Urmări liniile simple ale geometriei chipului Sarei. Deşi faţa îi era umflată de somn, gura relaxată, un obraz lipit de cămaşa lui murdară şi deşi expresia ei era departe de a fi nobilă, era, totuşi, frumoasă. Îi urmări linia nasului cu vârful degetului, apoi coborâ blând de-a curmezişul buzelor. Buzele cedară imediat sub atingerea lui. Nu mai atinsese niciodată

ceva atât de gingaş în toată existenţa lui nefericită.

Avu senzaţia că cineva îi învârte un cuţit în piept. Respiraţia i se acceleră şi mâinile începură să-i tremure.

Reese simţea dureri în tot corpul, dar nu-i păsa. Un cârcel nesuferit i se pusese în gamba stângă. Îl ignoră. Îi amorţise braţul pe care se odihnea Sarah. Îi era ciudă. Sarah era în braţele lui dar nu putea s-o simtă decât pe jumătate.

Îi luă gingaş un fir de păr de pe obraz. Sarah strâmbă din nas şi căscă. Îi simţi respiraţia caldă, dulce... Reese îşi impuse să se liniştească.

Sarah deschise ochii şi se uită la Reese.

– Am visat...nişte câini, zise ea, oarecum uimită. Visul îi reveni în minte ca un vălmăşag de umbre înspăimântătoare.

– Ţi-am povestit despre ei, îi explică el. Noi îi folosim ca să-i depistăm pe Terminatori.

La auzul cuvântului Terminatori, Sarah se trezi complet şi în memorie îi reveni măcelul prin care trecuse noaptea trecută.

– O, Dumnezeule, zise ea. Dar nu era o rugăciune.

Şoseaua Brea Canion
Ora 9.02

Reese şi Sarah se urcară pe rambleul şoselei cu două benzi. Păsările zburau pe deasupra capetelor lor, apoi se ascundeau în tufişurile de la capătul pădu ricii din spatele lor.

O ceaţă subţire întindea văluri străvezii deasupra câmpului dincolo de rambleu. Aerul era greu de mirosul umed al frunzelor şi al florilor.

Reese o luă pe Sarah de mână şi porniră spre sud. Dealurile presărate cu tufişuri care se înălţau la numai câţiva metri de şosea îi făceau să se simtă în siguranţă. Pe partea cealaltă, rambleul ajungea în Autostrada rapidă 57 care mergea paralel cu şoseaua. Huruitul maşinilor şi al camioanelor ajungeau din când în când până la urechile lor. Se aflau într-o mică depresiune nelocuită, acoperită cu stejari pitici între Diamond Bar şi Brea. În depărtare se vedea un alt rând de dealuri presărate cu sonde petroliere şi pompe care se mişcau încet. Reese se opri la marginea unei rampe.

– Ne trebuie o maşină, zise el. Trebuie să fim mereu în mişcare. Arătă apoi spre autostrada de deasupra lor. Unde duce asta?

Sarah consultă harta. După ce trecu de pe o pagină pe alta ca să vadă ieşirile şi schimburile de direcţie de pe autostradă, răspunse:

– Putem ajunge pe autostrada nr. 5 şi să mergem spre sud.

Reese nu avea habar unde se află şi nici nu-i păsa. Tot ce dorea el era să fie cât mai departe de acel 800. Când o Toyota bleumarin apăru la curbă, Reese scoase pistolul. Înainte să poată păşi pe şosea Sarah interveni şi zise:

– Lasă arma. Îi trase cu amândouă mâinile braţul în jos. Apoi se întoarse spre şosea, întinse braţul înainte cu degetul mare ridicat în sus.

Apropiindu-se, maşina încetini, apoi urcă rampa şi acceleră. Pasagerii, doi adolescenţi, le strigară fel de fel de obscenităţi în timp ce şoferul, un bărbat cu înfăţişare dură şi pălărie mare pe cap, apăsa pe claxon.

Reese voi să ridice din nou pistolul, însă Sarah îl opri, asigurându-l:

– Crede-mă, procedeul acesta dă rezultate, zău aşa.

Reese nu înţelegea ceremonialul cu degetul mare ridicat în sus, dar se hotărâ să-i acorde încredere. La urma urmelor era Sarah Connor.

Trei minute mai târziu, un furgonet mare, Chevrolet cenuşiu închis apăru la curbă şi opri apoi la începutul rampei. Sarah şi Reese se apropiară de maşină.

– Puteţi să ne luaţi şi pe noi? întrebă ea cu cea mai dulce voce a ei. Un cap ciufulit, o barbă mare şi o gură rânjind se iviră prin fereastră.

– Sigur că da, dar merg numai până la Irvine, să ştiţi.

– E perfect, zise Sarah recunoscătoare. Reese o ajută să se urce în spate, între două cauciucuri uzate, un sac cu rufe murdare şi o cutie de scule ponosită. Reese era bucuros că procedeul ei dăduse rezultate, căci la următoarea maşină ar fi procedat după metoda lui.

Hotel Panama
Ora 9.22

Terminatorul verifica starea de funcţionare a mecanismelor sale interioare. Întreaga coloană de date trecea în infraroşu trimisă prin microlentilele din orbitele sale. Avariile interne erau nesemnificative. Dispozitivele de etanşare ale şasiului erau intacte. Numai învelişul exterior din carne fusese avariat serios.

O fâşie de scalp fusese smulsă lasând să se vadă metalul cromat acoperit cu o crustă de sânge închegat. Pielea obrazului atârna smulsă şi cablurile care puneau în mişcare maxilarul inferior străluceau în lumina slabă.

Trupul cyborgului era plin de vânătăi şi leziuni, unele dintre ele putrede din cauza cangrenei. Sistemul circulator se blocase în momentul în care fusese avariată mica pompă ce menţinea presiunea în vase. Terminatorul cususe sau lipise cele mai grave leziuni şi astupase găurile de gloanţe care îi ciuruiseră trupul. Dar carnea nu se vindeca. În cameră era un miros puternic de descompunere. O mulţime de muşte urcaseră de la lăzile de gunoi din alee şi intraseră pe fereastra deschisă.

Terminatorul era numai vag conştient de acest asalt al insectelor. Alunga numai din când în când câte o muscă dacă îi intra în orbită şi îi obtura vederea. În rest toate se ospătau copios în toate plăgile pe care Terminatorul nu se sinchisise să le cureţe sau să le repare.

Terminatorul calculă rezervele de energie internă care îi rămăseseră. Consumul fusese foarte mic, sub 0,013, mai puţin de o miime din întreaga rezervă.

Acolo unde ar fi fost locul inimii, protejată de un subansamblu super-rezistent, în interiorul toracelui din hiperaliaj se afla celula de enegie nucleară. Ea furniza puterea necesară pentru a pune în funcţiune cel mai sofisticat sistem de pârghii hidraulice şi servomotoare care fusese construit vreodată, o cantitate de energie suficientă pentru a asigura iluminatul unui oraş de dimensiuni mai mici timp de o zi întreagă. Era proiectată să-i ajungă pentru multă vreme Terminatorului, mai ales dacă perioadele de activitate deosebit de intensă alternau cu altele, în care se foloseau proceduri de conservare a energiei.

Când Terminatorul trecea pe consumul economic, surplusul de energie era depozitat şi conservat în celule speciale. Dacă în torace s-ar fi făcut o breşă şi aceste rezerve de energie ar fi fost distruse, Terminatorul ar fi putut fi oprit. Dar toracele lui era din cel mai dur aliaj care fusese turnat vreodată.

Terminatorul putea funcţiona cu toată energia, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, timp de 1095 de zile. În această perioadă ar fi avut cu siguranţă ocazia, ca şi acum, să funcţioneze pe consumul economic, când puterea era redusă la 40% din valoarea nominală. Sistemul optic se comuta numai pe vederea infraroşie. Pompele îşi reduceau ritmul şi presiunea din sistemul hidraulic scădea cu 40%. Puterea era depozitată în celule speciale şi conservată. În condiţii în care operase ca până acum în cadrul misiunii sale, Terminatorul putea funcţiona la infinit, putea învinge orice forţă care i se opunea, îndeplinindu-şi misiunea de eliminare a ţintei pentru care fusese programat. Apoi ar fi rămas neprogramat, trecând prin războiul nuclear devastator provocat de Skynet

şi ducându-se apoi la meşterii care îl lucraseră ca să-l programeze din nou. Terminatorul urma să mai rămână aici mult, foarte mult timp.

Muştele care se hrăneau copios din carnea lui în putrefacţie, ar fi fost foarte fericite să audă asta.

Autostrada 5 Sud
Ora 9.57

Furgoneta pătrunse pe autostrada 5 şi încetini viteza din cauza circulaţiei foarte dense. Zgomotul vehiculelor îl pusese pe Reese în alertă. Erau înconjuraţi de maşini furgonete şi camioane cât vedeai cu ochii. Se apropiau de Tustin şi pe ambele laturi ale autostrăzii cu opt benzi se înălţau construcţii cu trei până la şase etaje, din beton şi sticlă, majoritatea fiind bănci, case de credit sau de împrumut. Orange County era o metropolă prosperă şi extrem de conservatoare. Deşi oraşele din jur aveau nume exotice ca Villa Park, Orange, Placentia şi Yorba Linda arătau toate la fel.

Reese nu reuşea să asimileze tot ce vedea, era prea mult... prea mult.

Circulaţia începu să se uşureze şi furgoneta lor luă viteză. Clădirile cedau treptat locul celor câteva pâlcuri de portocali care mai rămăseseră în Orange County (Ţinutul portocalilor). Sarah privi în zare şi văzu că se apropiau de un şir de eucalipţi. Îşi aminti dintr-odată că de cealaltă parte a perdelei de eucalipţi se afla baza maritimă El Torro. Dacă va avea nevoie cumva de un batalion de marinari... dar apoi îşi aminti de masacrul de la secţia de poliţie.

Aruncă o privire spre Reese. Nu era decât un om, nu mai în vârstă decât ea, deşi ochii lui păreau mai bătrâni. El singur o salvase de la o moarte sigură. O dată şi încă o dată. Un băiat dur cu un nemaipomenit simţ al datoriei.

Dar aşa cum stătea acum pe podeaua furgonetei, părea că se micşorase, arăta ca o fantomă fragilă şi vulnerabilă, lipsită de consistenţă materială.

Furgoneta încetini, plasându-se pe banda de ieşire de pe autostradă. Sarah privi în jur şi constată că ieşeau de pe autostradă pe şoseaua Sand Canyon.

Furgoneta intră la o staţie de benzină de la poalele rampei de ieşire. Şoferul le strigă binevoitor:

– Capătul liniei!

Hotel Panama
Ora 10.05

Rodney împinse cărucior scârțâitor afară din baia de la capătul coridorului și mormăi ceva când stomacul lui voluminos se plie ca un acordeon ca să se aplece să ridice cartonul pe care scria DEFECT și care căzuse de pe ușă. Îl aruncă pe cărucior, unde alunecă printre sticlele de dezinfectant și detergent. Rodney reaprinse o țigară fumată pe jumătate, apoi trase sălbatic din ea, sufând fumul de jur împrjurul capului, ca să alunge mirosul acru al substanțelor dezinfectante și pentru curățenie.

Rodney bătu neglijent la ușa 202 și o deschise imediat. Jasmine îi zâmbi pe deasupra unghiilor date cu roșu care nu se uscaseră încă. Adevăratul nume al "Jasminei" era Bob Hertel, dar pe Rodney îl obseda imaginea picioarelor "lui" când pășea pe trotuarul din fața hotelului. Tocurile înalte făceau ca gambele să capete realmente o formă sculpturală. Pe Rodney nu-l interesa cum își făcea rost de bani, principalul era că-i plătea chiria. Jasmine purta un combinezon lung și stătea în mijlocul cămăruței de opt pe unsprezece, fredonând un cântecel și luându-l peste picior ca de obicei pe Rodney. Dar el era obișnuit. Mătură repede și ieși afară.

Când ajunse la 103, înțelese că treaba se încurcase. Mirosul era slab dar inconfundabil. Tot ce putea face era să-și spună în sinea lui: "O, futu-i mama ei de

treabă, numai să nu mai fie încă un mort. Ar fi deja doi pe luna asta, cu o grămadă de copoi peste tot şi toate fetele or să ţipe şi or să arunce cu pensetele de sprâncene după mine."

Zicându-şi că ar fi mai bine să rezolve totuşi treaba, bătu la uşă. Auzi scândurile podelei scârţâind, dar uşa nu se deschise. Bătu din nou, apoi spuse:

– Ei, băiatule, ce dracu ai acolo? o pisică moartă? sperând ca acesta să fie adevărul.

Terminatorul îşi aranja lucrurile pe care le luase din apartamentul Sarei pe patul plin de ploşniţe când o bătaie în uşă îl facu să se comute imediat pe starea de alertă. În 1,7 secunde revolverul magnum 375 era în mâna lui, armat şi îndreptat cu ţeava spre uşă, către persoana care se afla de cealaltă parte a ei. Întrucât stabilise, judecând după vocea subiectului, condiţia sa fizică şi comportamentul pasiv – nu încerca în nici un fel să intre în cameră – că omul în cauză nu reprezenta o ameninţare, Terminatorul nu trase prin uşă. O astfel de acţiune ar fi pus în primejdie securitatea bazei lui de operaţii, aşadar nu era o opţiune viabilă. Pe ecranul interior apăru o listă de răspunsuri verbale posibile.

NU
DA
NU ŞTIU
REVENIŢI VĂ ROG MAI TÂRZIU
PLEACĂ
DU-TE LA NAIBA
DU-TE LA DRACU NĂTĂRĂULE

Ultimul răspuns începu să clipească intens, astfel că Terminatorul pronunţă destul de tare ca să poată fi auzit prin uşă:

– Du-te la dracu', nătărăule.

– Du-te tu, cretinule, răspunse Rodney şi împinse mai departe căruciorul spre capătul coridorului.

În camera invadată de mirosul fetid, Terminatorul își curăța cu peria orbitele în care muștele își depuseseră ouă. În timp ce ștergea lentilele cu o cârpă, mașina apucă agenda Sarei și începu să cerceteze metodic toate paginile.

Analiza preliminară a probabilităților îi indicase că aici ar putea fi găsit un element care să-i permită să-i ia din nou urma. Ar fi putut să dureze mai mult timp, dar pentru el timpul nu conta.

Şoseaua Sand Canyon
Ora 10.48

După ce luă benzină, furgoneta o luă în jos pe şoseaua Sand Canyon, lasându-i pe Reese şi pe Sarah într-un nor de fum de la ţeava de eşapament. Sarah se uită de jur împrejur. Erau la o staţie de benzină Mobil. Dincolo de şosea era un parc de divertisment. Chiar în apropiere se afla spaţiul rezervat pentru picnicuri, unde două familii şi copii lor se jucau zgomotos în iarba maronie.

Saraj îl văzu pe Reese examinând atent un câmp umed de căpşuni care se învecina cu terenul de picnic. Părea aşa de straniu aşa cum stătea acolo: un om smuls dintr-un timp şi incapabil să se adapteze altuia. Reese simţi că este privit şi se întoarse spre ea, cu o expresie abătută, severă. Era murdar pe faţă şi în păr parcă îşi făcuseră cuib nişte şobolani. Sarah îi zâmbi încurajator şi arătă spre toaletele aflate în spatele staţiei de benzină.

– Ar fi bine să ne spălăm, dacă avem posibilitatea.

Reese dădu din cap şi se luă liniştit după ea. Când ajunseră la uşă, el continuă să meargă imperturbabil după ea, în toaleta pentru femei.

Sarah îl opri cu o mână şi chicoti când văzu stânjeneala de pe chipul lui. Arătând spre uşa cealaltă, îi zise:

– Acolo e pentru tine. Mi-e teamă că va trebui să te descurci singur. Reese îşi mută privirea de la

uşa pe care scria FEMEI spre cea pe care scria BĂRBAŢI. Dându-şi seama de greşeală, dădu din umeri oarecum buimăcit şi se îndreptă într-acolo.

Sarah simţi o mare uşurare intrând în toaletă. Îşi examină faţa în oglindă. Săpunul lichid nu putuse să-i scoată machiajul, dar înlăturase murdăria. Cu părul problema era mai dificilă. Nu avea nici măcar un pieptene. Strâmbând din buze, îşi trecu degetele răsfirate prin păr şi examină nemulţumită rezultatul. Parcă îl suflase vântul. Din fericire, putea spera că oamenii vor crede că este vorba de un nou stil de coafură. Apoi râse încetişor către propria imagine din oglindă. Ce naiba mai conta asta acum?

Când ieşi de la toaletă, Sarah nu-l mai găsi pe Reese. Bătu la uşa toaletei pentru bărbaţi – nimic.

I se făcu frică. Ocoli clădirea şi văzu un grup de copii care aruncau o minge verde peste capul unui seter irlandez. Acesta lătra şi sărea în cerc, ori de câte ori racheta verde zbura de la un copil la altul. Un Lincoln Continental se alimenta la una din pompele staţiei de benzină. Reese dispăruse.

Clipi disperată, dându-şi brusc seama cât de multă nevoie simţea să fie protejată de el. Toate celelalte rădăcini ale vieţii ei fuseseră smulse. Cu excepţia mamei ei. Dându-şi seama într-o străfulgerare că mama ei ar putea crede că este moartă, Sarah se repezi la un telefon public aflat în apropiere. Nu avea bani, dar îşi aminti numărul cărţii de credit pentru telefon şi formă numărul căsuţei din San Bernardino. Aproape înainte să se încheie primul apel, vocea îngrijorată a mamei ei se auzi pe fir.

Avu nevoie de peste un minut ca s-o asigure că este în viaţă şi că nu i s-a întâmplat nimic. Poliţia din divizia Rampart o căuta peste tot, pe ea şi pe un individ pe care îl bănuiau că ar fi implicat în măcelul care avusese loc acolo. Sarah tocmai voia

să-i explice mamei ei situația și s-o roage să vină ca s-o ia de acolo, când îl văzu pe Reese în câmpul de căpșuni.

Se simți imediat ușurată și nu mai auzi ce îi spunea mama ei. Strânse telefonul mai tare și închise ochii, în timp ce buza de jos începuse să-i tremure. Mama ei o întreba unde este, ca să poată să vină s-o ia. Dar Sarah înțelegea că, deocamdată cel puțin, era mai bine să fie în preajma lui Reese. Nimeni altcineva nu putea s-o ajute cu adevărat, pentru că nimeni altcineva nu era în stare să creadă o asemenea poveste și să ia măsurile care se impuneau.

Sarah se trase după colțul cabinei, trăgând și receptorul cu ea căci Reese îi spusese clar că nu trebuie să aibă legături cu absolut nimeni și nu știa care ar fi fost reacția lui dacă ar fi surprins-o la telefon. Își acoperi gura cu mâna pentru ca vocea să nu i se audă mai departe și începu să vorbească repede, pe un ton poruncitor care nu lăsa loc la comentarii și care ar fi surprins-o enorm dacă ar fi fost înregistrat și l-ar fi auzit mai târziu.

– Mamă, ascultă cu atenție. Nu am prea mult timp să vorbesc.

– Dar ce este, draga mea? Ce se întâmplă?

– Ascultă! Vreau să-mi împachetezi câteva lucruri. Împachetează-le repede și du-le la cabina mea. Să nu spui nimănui unde te duci. Nici chiar Louisei. Du-te. Fă ce ți-am spus, acum nu pot să-ți explic. Trebuie să ai încredere în mine.

– Dar trebuie să știu...

– Mami, fă ce te-am rugat. Dacă nu faci așa s-ar putea să nu mai pot telefona.

– Bine, Sarah... foarte bine. Foarte bine.

Sarah îi aruncă o privire lui Reese care stătea ciudat de nemișcat cu spatele spre ea. Dacă se întoarce trebuie să las telefonul și să merg spre el. Asta ar speria-o îngrozitor pe mama.

– Okay, mami. Te sun eu mai târziu. Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt în siguranţă.

– Sarah, ascultă-mă. Trebuie să vorbeşti cu poliţia.

– Nu înţelegi. Poliţia nu mă poate ajuta. Nimeni nu mă poate ajuta. Trebuie să merg mereu...

– Sarah!

– La revedere, mamă. Agăţă receptorul, tăind vocea cea subţire a mamei ei. Acum Reese şedea în genunchi cu spatele spre ea şi culegea o căpşună. O şterse şi apoi muşcă din ea. Sarah nu putea să vadă expresia feţei dar forma precis controlată a trupului său se destinse şi dispăru într-o atitudine de relaxare.

Se ridică încet în picioare şi îşi linse degetele gânditor. În acel moment, mingea descrise câteva spirale prin aer şi îl lovi direct în spate. Chiar înainte să-l atingă, Reese era deja pe vine, se răsucise şi oprise mingea pe pământ.

Copii încremeniră apoi se sfătuiră adunaţi unul în altul o clipă şi o trimiseră pe cea mai mică dintre ei, o fetiţă care nu avea mai mult de şase ani, ca să recupereze mingea.

Sarah se simţea oarecum alarmată de atitudinea încordată pe care o avea Rese, ca şi cum ar fi crezut că aceşti copii voiseră să-l lovească în mod intenţionat. Se grăbi să traverseze şoseaua ca să ajungă la el, dar fetiţa era deja la picioarele lui Reese şi se uita în sus la el cu acea privire insistentă pe care o au copiii atunci când vor să obţină cu tot dinadinsul ceva de la un adult.

Sarah încetini pasul când ajunse în spatele lui Reese. Fetiţa îi spunea:

– N-am vrut să vă speriem. Acuma vreţi să ne daţi mingea înapoi?

Reese se relaxă încet, ca o lamă metalică şi îşi plecă privirea spre mingea de la picioarele lui. Înghiţi nodul de încordare care i se oprise în gât, apoi se

aplecă s-o ridice. Cu aceeaşi delicateţe pe care i-o arătase Sarei în dimineaţa aceasta, soldatul îi întinse mingea. Fetiţa avu un moment de ezitare privind în ochii aceia sălbatici veniţi din alt timp, intuind probabil oroarea şi disperarea din acel timp dar apoi sesiză altceva, ceva mult mai puternic şi mai plăcut. Începu să zâmbească, puse mâna pe minge şi o luă din mâinile lui Reese. Imediat se răsuci pe călcâie şi ridică obiectul misiunii sale în aer strigând victorioasă:

– Am luat-o, am luat-o!

Dar chiar în acel moment, seterul îşi încheie saltul, îndreptat iniţial la mingea din mâinile copilului dar nimerind puţin mai jos o trânti pe fetiţă la picioarele lui Reese. Câinele sări şi apucă prada. O clipă mai târziu, sări în mijlocul tinerilor şi aruncă mingea recuperată între ei.

Reese o ajută pe fetiţa buimăcită să se ridice în picioare. Pe chipul lui se citea un fel de încercare de zâmbet, dar era o experienţă prea nouă pentru el că să-i reuşească foarte bine. Fetiţa îşi trase serioasă rochiţa în jos şi pufni dispreţuitoare.

– Miroşi urât, declară ea, apoi o luă la goană ca să ajungă la prietenii ei.

– Kyle, ai păţit ceva?

Pe fruntea lui începeau să se sape brazde adânci, aidoma celor de pe pământ. Voia să vorbească, dar era o forţă interioară care îl împiedica. În cele din urmă, gura începu să i se mişte, formând cuvinte care, însă, nu puteau fi auzite.

– Nu mă aşteptasem la aşa ceva, zise el simplu. Când redeschise ochii, Sarah fu şocată de expresia pierdută care se citea în ei. Parcă îi venea să plângă.

– M-au informat. Am văzut fotografii, hărţi. Am auzit povestiri. Dar nu mă aşteptam... Îi venea din nou foarte greu să vorbească. Sarah se apropie de el. Nu mă dezmeticesc deloc... Doresc atât de mult

să fac şi eu parte din lumea aceasta... Nu avea un vocabular suficient de bogat pentru a face faţă acestei lumi.

Sarah încercă să-i atingă uşor umărul. Chipul lui era înnegurat, nu simţea atingerea ei. Sarah încercă să-l mângâie cu cuvintele ei.

– Dar, Kyle, tu faci parte din această lume. Acuma această lume este a ta.

Reese scutură din cap cu atâta violenţă, încât Sarah se dădu înapoi.

– Nu, nu, nu, strigă el. Tu nu vezi, Sarah, nu mă poţi opri nici o clipă, nu pot fi nimic altceva decât un soldat cu o... şi aici se poticni din nou, de astă dată mai mult de emoţie decât din lipsă de cuvinte.

– Kyle, eu...

–... cu o datorie de împlinit! o întrerupse el. Reese îşi dădea seama că ceea ce spunea el nu prea avea sens. O apucă de umeri şi o scutură, încercând s-o facă să înţeleagă care era, de fapt, realitatea.

– Sarah, tu nu-ţi dai seama! Toate astea s-au dus! În locul de unde vin eu este o câmpie imensă presărată cu oasele acestor oameni. Şi arătă cu mâna spre familiile aşezate la masa de picnic.

Sarah privi în jurul ei, încercând să vadă lucrurile aşa cum le vedea el. Copiii, câinele, câmpul, toate acestea îi erau atât de familiare. Nu era mai conştientă de existenţa lor decât este un peşte de apa în care trăieşte. Dar pentru el toate acestea erau probabil un vis idilic, paradisul piedut al omenirii din care au mai supravieţuit până în vremea lui numai frânturi de amintiri. Acum, după ce aruncase şi ea o privire în lumea lui, putea sesiza întrucâtva durerea şi dezorientarea pe care le simţea el atunci când mergea pur şi simplu pe stradă.

Şi atunci se opri, pentru că îşi dădu seama că toţi copiii se uitau la el cu un amestec de teamă şi curiozitate.

Şi părinţii întorceau capul şi îşi lungeau gâturile spre el şi Sarah. Le trezise suspiciuni şi asta însemna o greşeală faţă de misiunea lui primară. Îl trădase pe John. Se trădase pe el însuşi. Pusese în pericol viaţa preţioasă a Sarei prin lipsa lui de autocontrol emoţional. Reese închise ferm toate uşile spre lăcaşurile emoţionale ale sufletului său şi o apucă hotărât pe Sarah de braţ.

– Trebuie să mergem, zise el, trăgând-o spre rampa care urca spre autostradă.

Hotel Panama
Ora 11.52

O rază fierbinte de soare căzu pe spatele Terminatorului care şedea pe pat. Termostatul automat elimină imediat excesul de căldură. Probabilitatea de a localiza ţinta la adresa pe care o analiza cyborgul ca fiind aceea a mamei Sarei Connor era suficient de mare pentru a iniţia un nou atac.

Terminatorul îşi strânse laolaltă metodic uneltele necesare. Nu mai rămăseseră prea multe. La încheierea acestui atac, în cazul în care rezultatul va fi negativ, va trebui să-şi mute baza de operaţii.

Litoralul Oceanului
Ora 13.23

Reese şi Sarah coborâră din cabina camionului după ce mulţumiră şoferului corpolent. În timp ce camionul pornea mugind înainte, Sarah îl trase pe Reese spre motelul Tikki care se afla de partea cealaltă a străzii. Motelul arăta destul de şleampăt, ca o construcţie de carton cu acoperişul plat înconjurat de tuburi de neon sparte. Întrega construcţie părea că stă să se prăvale într-o parte, însă avea paturi. Şi duşuri. În timp ce se apropiau de motel, Reese privea la marinarii care mergeau în grup pe stradă, îndreptându-se spre Camp Pendleton, spre nordul oaşului. Îl încercă invidia la vederea uniformelor frumoase de odinioară dar fu în acelaşi timp uimit de blândeţea şi moliciunea chipurilor soldaţilor. Războinicii lor arătau ca nişte civili de la noi, se gândi el, nepăsător şi liniştit, hoinăreau pe străzi în plină zi. I se părea de-a dreptul incredibil.

– Vino, Kyle, îi zise Sarah.

Biroul de recepţie al motelului era înconjurat cu scânduri şi fusese transformat, din motive de securitate, într-un fel de cabină ca acelea în care se vând biletele la cinema. Oceanside avea o vedere splendidă spre Oceanul Pacific, mult soare, şi o rată înaltă a criminalităţii.

Cei doi tineri murdari se opriră în faţa unui grilaj care avea numai o deschizătură foarte mică. Reese scormoni prin buzunare şi scoase un morman de bani murdari.

– Ajunge? întrebă el.

– Da, exclamă Sarah. Şi nu vreau să ştiu de unde i-ai luat. Scoase din morman atât cât îi trebuia pentru o noapte şi vorbi spre grilaj.

– Vrem o cameră.

– Cu bucătărie, adăugă Reese.

În timp ce Sarah discuta cu administratorul plictisit, Reese îşi îndreptă atenţia spre un câine-lup prafuit, legat cu un lanţ de cuşca sa, aflată lângă biroul de recepţie. Tocmai băuse apă din strachină. Reese îi prinse privirea. Animalul era bătrân, să tot fi avut vreo zeci ani. Dar Reese depistă în ochii lui ceva din războinicul de altă dată. Se apropie încet de el, cu mâna întinsă. Câinele ezită numai o clipă, apoi se ridică şi îi ieşi în întâmpinare lui Reese. Îi linse afectuos mâna. Reese trecuse din nou cu bine testul canin. Obiceiuri vechi. Se relaxă puţin, simţindu-se, în mod inconştient, ceva mai în siguranţă cu un câine în preajmă.

Câteva momente mai târziu, intrau în camera spartană care le fusese repartizată. Avea un pat, o masă de toaletă, o chicinetă minusculă şi o baie. Prin uşa deschisă, Sarah vedea faianţa pătată de rugină a duşului. Ei bine, nu era Waldorf. Era chiar paradisul.

Reese începu să dea târcoale nervos prin încăpere, verificând locul cu eficacitate pe care i-o dădea practica îndelungată. Pentru el, factorul confort era mult mai puţin important decât amplasamentul ferestrelor care puteau afecta linia de foc, sau câmpul vizual, sau grosimea pereţilor. Un bloc de beton. Bine. Posibilitate scăzută de penetrare. Dădu aprobator din cap şi spre uşa din spate care avea un zăvor mare şi o bară transversală solidă, de fier. Faptul că pe uşă scria NU FOLOSIŢI ACEASTĂ IEŞIRE nu însemna nimic pentru soldat.

Sarah se prăbuşi pe pat şi zise:

– Dacă nu fac un duş, mor! Reese se uită la ea ca şi când aceasta ar fi fost ultima dintre prioritaţile lui.

– Trebuie să mă duc să fac aprovizionarea, anunţă el şi se îndreptă spre uşă.

– Stai, Kyle. Ea se ridică în capul oaselor, căci nu-i plăcea deloc ideea de a rămâne singură nici măcar o clipă. O, trebuie să-ţi schimb pansamentul.

– Când mă întorc. Apoi îi văzu expresia feţei şi înţelese ce anume o tulbura. Se apropie de ea şi puse revolverul lângă ea, pe pat.

– Nu lipsesc mult. Se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă. Cu cât rezolva treburile mai repede, cu atât se întorcea mai repede.

Sarah îl privi cum pleca şi se aşeză în lumina vărgată care pătrundea printre jaluzele, ascultând zgomotul circulaţiei de afară. Privi în jos la arma cârnă. Părea brutală şi ameninţătoare, deşi ştia din experienţa ei anterioară cu cyborgul că arma nu-l putea opri. Poate că Reese îi lăsase arma pentru ca, în cazul în care maşina ar fi atacat-o în timp ce el nu era de faţă, s-o poată folosi împotriva ei înseşi. Dar nu, Reese n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Întreaga lui fiinţă era angajată în apărarea ei, în supravieţuirea ei. Reese dorea ca ea să continue să trăiască atâta timp cât dreptul la viaţă nu-i fusese smuls prin forţă. Atunci de ce să-l fi lăsat? N-o făcea deloc să se simtă mai bine. Îl împinse uşurel cu cotul, apoi îl luă în mână. Arma avea un miros aparte, de metal şi unsoare, care o făcu pe Sarah să se simtă mică şi slabă. Dar, pe de altă parte, i se potrivea bine în palmă. Evident, din moment ce obiectul fusese gândit tocmai pentru a se potrivi bine în mâna unui om. Dar nu, era altceva. Sarah elaboră o altă teorie cu privire la motivul pentru care Reese îi lăsase arma.

Voia ca ea să se obişnuiască cu arma, ca atare.

Cu o senzație de slăbiciune, începea să-și dea seama de aspectul exterior al unei situații atât de copleșitoare încât depășea posibilitățile oricărei scale normale de gândire. S-ar putea să fie silită să trăiască cu arma în mână tot restul vieții ei.

Reese simțea că puterile îl părăsesc din ce în ce mai rapid. Toate rezervele îi erau epuizate. Dar trebuia să mai reziste încă un timp în stare de alertă maximă. Se îndreptă spre un supermarket, travesând parcarea plină de oameni și vehicule noi, strălucitoare. Îi lăsă gura apă când vedea interioarele lor somptuoase, cu bordul sofisticat și...

Misiunea, soldat, misiunea, misiunea... Trebuie să mențiii echilibrul de forță... să îmbunătățești apărarea... să ridici un perete de foc prin care nici măcar un 800 să nu poată trece. Reese scutură din cap îngrijorat și păși pe picioarele lui vlăguite și pline de vânătăi în supermarket. Da, își zise el, încă o misiune imposibilă.

Dușul reuși să îndepărteze aproape total resturile de sânge pe care Sarah le purtase cu ea în ultimile douăsprezece ore. Se frecă energic cu bucata de săpun alb și lăsă să-i curgă pe trup așa fierbinte. După aceea, așezată pe marginea patului, înfășurată într-un prosop, cu părul acum degresat și picurându-i pe spate, se simți aproape curată. Aproape.

Se întinse apoi pe pat pentru o clipă dorind să rămână nemișcată, atât și nimic mai mult, să reducă acțiunea forței gravității și se cufundă într-un somn adânc.

Sarah era încolțită. Silueta mătăhăloasă a Terminatorului năvăli pe ușă cu un rânjet teribil, hămesit,

aproape lasciv şi îşi îndreptă arma spre pieptul ei. Sarah văzu punctul roşu al razei laser plimbându-se pe trupul ei, pentru a se opri în final în poziţie fixă deasupra sânului ei drept. Înainte să se poată arunca jos din pat, se produse o explozie care anunţa sfârşitul lumii şi glontele de plumb şuieră spre ea, despicând aerul ca un bisturiu. Când îi pătrunse în corp, auzi zgomotul sec al coastelor sfărâmate şi se simţi ridicată în sus ca de mâna unui uriaş. Simţea cum seva fierbinte a vieţii îi părăseşte trupul şi se gândi cu seninătate că acum durerea este prea departe ca s-o mai facă să sufere. Apoi Terminatorul se aplecă deasupra ei şi începu să tragă gloanţe după gloanţe în trupul ei cândva frumos şi fiecare glonte îi făcea o gaură în trup şi o făcea să salte în sus. Atunci începu să ţipe, pentru că nu era numai moartea care venea spre ea, ci era şi o mutilare dementă, oribilă şi atunci se ridică în capul oaselor şi trase puternic aer în piept ca să poată ţipa; dar asta însemna că până atunci nu ţipase, asta însemna...

Sarah visase.

Când se trezi, fu imediat perfect conştientă şi realiză două lucruri în acelaşi timp. Se făcuse întuneric şi Reese încă nu se întorsese. Micul ceas electric de la căpătâiul patului arăta 18.30.

Se ridică în capul oaselor pe pat şi imediat regretă. Muşchii ei se simţeau ca nişte şnitele bătute de curând, căci fuseseră puşi la grea încercare în ultimile douăsprezece ore. Nu dormise nici pe departe cât ar fi fost necesar ca să se simtă bine.

Pistolul era pe măsuţa de toaletă, cu ţeava spre perete şi îi atrăgea privirile ca o citaţie pentru Curtea Supremă. Părea că spune: Nu-ţi place cum arăt? Dur. Tu şi cu mine suntem acum parteneri pe viaţă. Încearcă să dormi fără mine dacă îţi dă mâna. Sarah se cutremură scuturată de un fior şi puse mâna pe

telefon. Câteva secunde mai târziu vorbea cu mama ei.

– Crede-mă, mami, spunea ea, nu ai cu ce să mă ajuți. Stai acolo unde ești. Unde ești în siguranță. Nu pot să-ți spun unde sunt, este prea periculos.

Dar de astă dată mama ei era foarte insistentă. Dorea cel puțin un număr de telefon unde să poată telefona în cazul că ar trebui să plece. Sarah nu va putea atunci să intre în legătură cu ea. Ceea ce era destul de corect.

– Mamă, dacă îți dau numărul, trebuie să-mi promiți că nu-l spui nimănui, nici la poliție. Te rog mult. Oricum, nu cred că vom rămâne mult timp aici. Okay, okay, uite numărul.

Îi dădu mamei ei numărul scris pe telefonul motelului, apoi îi spuse că o iubește. Urmă o clipă de ezitare, apoi răspunsul așteptat veni, cald și încurajator. După ce puse telefonul în furcă, Sarah rămase cu privirile ațintite la el. Tot acest mister probabil că o tortura graznic pe mama ei.

Dar trebuia să fie protejată. Un gând răzleț îi trecu prin minte ca un bolovan aruncat în heleșteu. Rămase acolo, fără ca Sarah să-i dea prea multă atenție. Scurta ezitare din vocea mamei ei îi dispăruse din minte.

Big Bear
Ora 18.04

Locuința nu era mare. Se compunea dintr-un dormitor mansardat, de unde se cobora pe câteva trepte spre un spațiu de locuit mai mare, împărțit în bucătărie și living.

Ușa atârna smulsă din balamale ca un ligament sfâșiat. Pe podea, lângă un scaun răsturnat, zăcea corpul mamei Sarei. Temperatura din încăpere scăzuse repede în ultimile minute, apropiindu-se de cele 0° de afară. Sângele de pe capul doamnei Connor se închegase. Ochii ei nevăzători priveau fix la obiectul de pe scaunul de la birou care o ucisese. Ținea telefonul la ureche și asculta.

– Te iubesc, mami, spunea vocea de la celălalt capăt al firului.

Terminatorul ezită o fracțiune de secundă, pentru a-și analiza opțiunile. Apărură mai multe răspunsuri verbale, din care Terminatorul alese pe cel care avea indicele de posibilă eroare cel mai scăzut pentru a nu alerta ținta și îl sintetiză digital, realizând vocea femeii care zăcea moartă la picioarele lui.

– Și eu te iubesc, zise el și închise telefonul.

Nu zâmbea când începu să formeze un alt număr. Nici nu privea în jos, spre cea mai recentă victimă a sa. Așteptă cu răbdare până când cineva ridică receptorul la capătul celălalt al firului.

– Aici Motelul Tikki, zise vocea.

Atunci Terminatorul vorbi din nou, de astă dată cu vocea lui precisă, limpede, lipsită de orice fel de inflexiuni şi expresivitate omenească.

– Daţi-mi, vă rog, adresa dumneavoastră, ceru el sec.

Motelul Tikki
Ora 18.27

Când bărbatul ajunse la uşă, Sarei îi îngheţă inima. Bărbatul bătu la uşă. O dată. Încă de două ori. Apoi încă o dată. Sarah răsuflă uşurată şi descuie uşa.

Ar fi vrut să-şi arunce braţele de gâtul lui şi să-l sărute dar Reese o împinse la o parte şi se îndreptă spre chicinetă înainte ca gândul ei să se fi putut contura în întregime.

Sarah încuie din nou uşa, cu mişcări lente şi se întoarse cu faţa spre Reese. Ar fi vrut să-i spună că este foarte fericită că s-a întors. Foarte fericită. Dar el pusese două pungi mari pe masa din bucătărie şi le rupea acum ca să le deschidă mai repede. Câteva sticle se rostogoliră pe dalele pătate. Sarah le privi nedumerită, citind etichetele.

– Ce este aici? Sirop de porumb, amoniac, naftalină. Of, ce e pentru cină?

Dar Reese nu era dispus să glumească. Desfăcu un alt pachet cu muniţie pentru pistolul calibru 38, bandă izolantă, foarfeci, o tigaie mică şi o strecurătoare, nişte chibrituri.

– Plastic, spuse el distrat.

– Plastic? Ce înseamnă asta?

– Nitroglicerină, de fapt. Dar într-o formă ceva mai stabilă. Am învăţat cum să le fac pe când eram copil. Sarah aruncă o privire în jos spre sticlele care răspândeau un miros puternic şi oftă.

San Bernadino
Ora 20.12

Cobora panta ca un secerător necruțător pe o motocicletă Kawasaki 900. Menținea viteza la maximum, trecând adesea la limita pe lângă un obstacol şi evitând să cadă de pe versantul abrupt al muntelui în prăpastia ce mărginea şoseaua sinuoasă. Atâta efort pentru a intercepta un proces biologic atât de fragil cum era viața acestei fete. Maşinile acestea calde, umede, erau aşa de uşor de distrus, sistemele lor erau atât de slabe. Era suficient să îndepărtezi o bucățică mică de țesut aici sau acolo, sau să opreşti bătaia inimii şi totul se termina. Dacă ar fi fost programat pentru a simți emoții sau pentru a elabora judecăți de valoare, Terminatorul ar fi putut să se simtă ruşinat de faptul că dura atât de mult. Dar bineînțeles că nu era cazul. Nu simțea nimic şi va continua să-şi urmărească ținta până îşi va îndeplini misiunea sau până când celula sa nucleară va fi epuizată. Depinde ce se întâmplă mai întâi. Iar la nivelul acesta de consum energetic, putea dura peste douăzeci de ani. Terminatorul deschise gazul şi porni în plină viteză pe şoseaua 215 sud. Din fericire pentru patrulele de circulație, nici una nu-l zări pe Terminator rulând cu 150 km pe oră. Venea de la o moarte şi se îndrepta spre alta, singura care conta, cea pentru care fusese creat.

Motelul Tikki
Ora 20.42

Dacă te-ai fi uitat prin gaura cheii şi nu ai fi luat în considerare detaliile, Kyle şi Sarah ţi-ar fi lăsat impresia unei perechi de tineri care îşi pregăteau masa de seară, unul lângă altul, într-un tablou de familie înduioşător. De fapt însă, făceau arme folosite odinioară în luptele de gherilă – bombe de plastic.

Stăteau în bucătărie unul lângă altul la masa de placaj, acoperită acum de unelte şi recipiente.

Reese ţinea în sus o ţeavă de douăzeci şi cinci de centimetri lungime şi împingea înăuntru chitul extrem de exploziv pe care tocmai îl preparase cu ajutorul unei linguri de plastic.

– Lasă puţin spaţiu, uite aşa. Şi ai grijă să nu fie nimic pe fire.

Sarah se uita atentă la el, cum răzuieşte cu grijă excesul de chit şi fixează apoi capacul.

– Rade asta de aici. Dar cu multă grijă.

O ajută să înceapă o bombă. Apoi, când fu sigur că poate s-o termine şi fără ajutorul lui, se duse la uşa din spate, unde avea de lucru. După ce o pregăti pentru luptă şi pe aceasta, se întoarse în bucătărie, ca s-o ajute pe Sarah să facă fitile.

Lumina de afară se strecura printre jaluzele şi desena modele bizare care se mişcau încet pe pereţi. Sarah

urmărea jocul umbrelor din camera întunecoasă şi spera că legănarea lor o va ajuta să adoarmă mai repede. Dar nu putea adormi, nu putea decât să privească în tavan.

Reese stătea neclintit lângă fereastră şi scruta întunericul de afară prin deschizăturile dintre perdea şi perete. Ar fi putu fi o statuie intitulată :"Veghea". Era gol până la brâu, trupul lui era zvelt şi puternic în lumina slabă ce venea din stradă, iar numeroasele cicatrici păreau un fel de însemne.

Sarah îşi mută privirea spre masă. Bombele terminate erau aşezate una lângă alta, lângă o pungă de plastic în care puseseră o brichetă, câteva pachete cu mâncare şi diverse alte obiecte de primă necesitate pentru a putea supravieţui pe şosea. Dincolo de acestea, aşezat în fotoliu, şedea Reese.

Sarah se ridică în picioare şi se îndreptă spre el. El îi aruncă numai o privire scurtă când se aşeză pe braţul fotoliului. Ochii lui continuau să privească afară, în timp ce pistolul 38 i se odihnea în poală.

La insistenţele Sarei, Reese făcuse baie. Noroiul de pe faţă îi dispăruse lăsând să se vadă pielea moale, roz, părul îi era curat şi ud. Purta o pereche de jeans-i noi pe care îi cumpărase mai devreme şi era încălţat cu tenişi. Pe spatele lui gol, cicatrici cu contururi neregulate întrerupeau liniile curbe ale muşchilor încordaţi. Era ca o hartă a agoniei. Carnea omenească nu se putea pune cu maşina.

– Crezi că o să ne găsească? întrebă ea.

– Probabil, răspunse Reese.

– Ia uită-te la mine! Zici că sunt o legendă? Tremur toată de frică. Cred că trebuie să fii foarte dezamăgit.

Reese se întoarse cu faţa spre ea. Părul îi era încâlcit. Buza de jos îi tremura.

Răspunse pe un ton cât putu mai neutru.

– Nu sunt dezamăgit.

Sarah îl privi în ochi. Apoi își întoarse privirea în altă parte. Își dădea seama ce simte atunci când o compară pe ea, cea reală, cu imaginea despre ea cu care venise. Era sigură că până și cea din urmă scormonitoare prin gunoaie din timpul lui era mai bine pregătită pentru supraviețuire decât ea.

– Kyle, cum arătau – cum arată, cum sunt femeile din timpul tău?

Reese ridică din umeri.

– Bune luptătoare.

– Kyle... începu ea, apoi ezită, dându-și seama că are în fața ei un chip tânăr, frumos, plăcut la vedere, în pofida cicatricelor sale. El era protectorul ei, dar într-un fel, avea senzația că Reese avea nevoie de ea. Dar ceea ce se pregătea să întrebe era ceva nou. Nu avea nimic de a face cu datoria lui sau cu teama ei sau cu coșmarul pe care îl trăiau împreună. În timpul tău este, a fost cineva...

– Cineva? întrebă Reese uluit.

– Adică o fată. Ceva mai special, știi...

– Nu, răspunse el, chiar prea repede amintindu-și toate femeile pe care le cunoscuse, mai ales cele care muriseră. Avea impresia că toate muriseră, cel puțin cele pe care le cunoștea după nume.

– Niciodată, adăugă el, ca și când gândul acesta i-ar fi venit mai târziu în minte.

Sarah tăcu, surprinsă.

– Adică vrei să spui că tu, niciodată...

Reese se întoarse cu spatele spre fereastră, în timp ce mâna i se strângea pe revolver într-un gest reflex.

– Aveam prea puțin timp pentru așa ceva. Eram la război. Dacă erau destul de mari pentru... erau destul de mari pentru a lupta. Nu erau decât altfel de soldați, atât și nimic altceva.

Sarah se cutremură la gândul existenței lui cenușii și însingurate la nesfârșit. Micuțele Sarah din sufletul

ei se simțiră cuprinse de un val de revoltă și de duioșie.

– Îmi pare rău, zise Sarah și atinse fără să vrea o tăietură umflată, cicatrizată urât, sub omoplatul lui. Atâta durere...

Lacrimile îi țâșniră din ochi, rostogolindu-se pe obraji în jos. Lacrimi pentru el, cel care ședea acolo, rămânând rigid, aparent inconștient de atingerea degetelor ei care îi mângâiau o rană veche.

– Durerea poate fi controlată, zise el cu o voce egală, lipsită de orice inflexiuni. Durerea este un instrument. Uneori, când este irelevantă, poți pur și simplu s-o deconectezi.

– Dar atunci nu simți nimic.

Reese încerca să se țină de spusele lui John Connor. Își repeta mereu în gând, tot mai repede, informațiile primite atunci, încercând să-și înăbușe emoțiile, care deveneau din ce în ce mai puternice, fierbeau în el și își croiau imperios drum spre suprafață. Încercă să le blocheze, să astupe breșele, dar sentimentele vădeau o forță uimitoare iar degetele ei erau atât de moi și blânde, se simțea atât de bine.

Sarah simțea cum Reese se înfioară la trecerea degetelor ei și respirația îi devine tot mai accelerată. Apoi vorbi foarte calm, ca și când ea ar fi fost un preot iar el ar fi dorit să se spovedească.

– John Connor mi-a dat odată o fotografie de a ta. N-am știut niciodată de ce. Era o fotografie foarte veche. Uzată. Erai tânără, așa cum ești acum. Priveai undeva, departe și zâmbeai slab, oarecum trist. Întotdeauna m-am întrebat, oare la ce gândeai? Am memorat fiecare trăsătură, fiecare curbură.

În sfârșit, îi dăduse drumul afară. Nu avea sens să mai continue, dar nu se putea opri. Oricum, începutul fusese făcut. Tot ceea ce stătuse până atunci închis ermetic înăuntru, se năpustea acum să iasă

prin breşa făcută de mângâierea degetelor ei. Vocea lui suna ferm şi plină de convingere când spuse:

– Sarah, eu am venit prin timp pentru tine. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit.

Asta a fost. Totul a fost spus. Acuma înapoi şi cimentează crăpătura şi totul va fi bine. Dar nu mai ştia drumul înapoi, pentru că privea în ochii luminoşi ai Sarei. Ea îl privea la rândul ei şocată, cu ochii umezi, iar el nu mai era sigur de nimic – nici de antrenamentul lui, nici de datoria lui şi cu atât mai puţin de sentimentele ei pentru el. Dar ştia că o iubeşte, că nimic n-o va ucide niciodată. Nici un om, nici o maşină, nimic altceva nu va veni s-o lovească din nou, pentru că era în stare să distrugă o lume pentru ca s-o salveze pe ea. S-ar fi lăsat tăiat în bucăţi pentru ea. Ar fi fost gata să înceteze să mai existe numai ca ea să poată trăi, de astă dată nu pentru omenire, ci pentru ea însăşi.

Sarah văzu toate acestea pe chipul şi în ochii lui şi se încrezu mai mult în expresia lui decât în cuvintele rostite. Cel mai mult se simţi şocată de revelaţia pe care o avu: inspirase o privire mai profundă şi mai dureroasă decât şi-ar fi putut imagina cineva pe lume. Reese se uita la ea şi privirea lui era atât de intensă încât simţea că o arde, dar nu putea să-şi întoarcă ochii de la el. Ar fi vrut ca el s-o privească în felul acesta întotdeauna. Şi când simţi această dorinţă, timpul îşi încetini curgerea şi în micuţa încăpere întunecată tăcerea deveni mai grea.

Sarah îi atinse faţa. Pielea de pe obraji îi era atât de gingaşă...

Dintr-odată, Reese se scutură, amintindu-şi de datoria lui. Era întuneric şi frig şi greu, dar era important să facă chiar acum cale întoarsă. Ridicându-se în picioare, se îndepărtă de ea.

– N-ar fi trebuit să spun asta, reuşi el să articuleze,

clănțănind din dinți. Se opri lângă masă și începu să împacheteze metodic bombele, punându-le în punga de nailon. Un moment, Sarah se simți dezorientată. Reese se mișca aidoma unei mașini, ca un cyborg. Se ascundea de ea într-un înveliș de mașină.

Asta n-o putea îndura, așa că se apropie de el, îl sili să se întoarcă cu fața spre ea, îl îmbrățișă, îl sărută pe gât, pe obraji, pe gură. Valul sentimentelor ei părea că se scurge prin brațe și prin gură pătrunzând în trupul lui, topindu-i rigiditatea. Reese înțelese că nu mai există cale de întoarcere.

Scoase un scâncet ușor, simțind cum o parte din el slăbește, iar alta devine mai viguroasă. O trase și mai mult pe Sarah spre el, strivind-o de pieptul său și îi sorbi gura.

Ajunseseră acum pe podea, lângă masă. El nu-și dădea seama. Nu mai vedea și nu mai simțea nimic altceva în preajma lui decât pe Sarah. O dorea și o trăgea tot mai mult spre el.

Ea îi săruta cicatricele. Îi lua durerea și îi schimba scopul vieții. Sarah era hoțul iar el victima de bună voie. Se mișca acum deasupra lui, ca o tandră antiteză a cumplișilor cyborgi aerieni de vânătoare-ucidere și el o strânse și mai tare la piept, aproape s-o zdrobească.

Sarah simțea dorința din corpul lui rezonând năvalnic în trupul ei și l-ar fi devorat pătimașă și flămândă. Timp de o secundă infinită rămaseră încleștați așa unul de celălalt, fără nici o intenție, fără nici un plan, scufundându-se amândoi în primul val puternic al dragostei.

Dar Sarah își reveni și văzu că Reese era pierdut, debusolat, buimăcit și copleșit de dorința pe care o simțea. Îl conduse spre pat.

Îl ajută să-și scoată pantalonii, apoi îl călăuzi pe trupul ei, punându-i mâinile pe locurile care păreau

adormite, pentru că nu fuseseră niciodată trezite cu adevărat. Se trezeau acum la atingerea degetelor lui şi îşi strigau dorinţa de a fi libere. În curând, amândoi fură goi, creându-şi o atmosferă de intimitate cum nu mai cunoscuseră şi cum nu aveau să mai cunoască vreodată. Şi atunci timpul se opri în loc.

Din curgerea lui inexorabilă smulseră o frântură în care trupurile li se întâlniră în centrul pulsând tandru al cosmosului.

Motelul Tikki
Ora 23.28

Sarah deschise ochii şi urmări cu privirea jocul de lumini şi umbre de pe tavan.

Reese dormea alături de ea. Pieptul i se ridica şi cobora ritmic, profund satisfăcut. Chipul lui era atât de dulce în somn. Gândindu-se înapoi la tot ce fusese, îşi zise ce copil era şi cât de mult îi schimbase pe amândoi această experienţă. Înainte ca el s-o găsească, ea era chelneriţă, preocupată de micile griji cotidiene. El era un copil-soldat, care nu cunoscuse altceva toată viaţa decât război. Dar acum, după ce se întâlniseră şi deveniseră unul singur, deveniseră amândoi personalităţi diferite.

Solemnitatea acestui gând aproape că-i făcu inima să se oprească în piept. Se rostogoli spre Reese şi îl cuprinse strâns cu braţele. El se mişcă dar nu se trezi. Era un triumf al destinului. El se simţea în siguranţă în braţele ei. Se simţea protejată de un zid impenetrabil prin care nimeni şi nimic, nici chiar un terminator n-ar fi putut străbate.

Îl sărută uşor pe faţă şi el mormăi prin somn. El alungase moartea de lângă ea iar ea îi dăruise viaţă. Amândoi erau profesori buni. Şi cunoştinţele predate de el şi cele predate de ea erau la fel de importante pentru supravieţuire. Iubirea şi războiul. Plăcerea şi durerea. Viaţa şi moartea. Şi puterea de a îndura. Da...

Dar nu erau singuri în univers. Sarah deveni conştientă de zgomotul civilizaţiei de dincolo de uşa lor. Circulaţia. Murmure din camera cealaltă. Şuieratul strident al unui avion militar care trecea pe deasupra. Un câine care lătra. Puterea de a îndura era absolut necesară când erai urmărit de o maşină ce nu putea fi oprită şi care avea drept unic ţel să te distrugă. Acesta era modul de viaţă care îi aştepta de aici înainte. Vor trebui să fugă de ceva care nu va renunţa niciodată să-i urmărească şi care va veni mereu după ei, până când vor fi amândoi morţi. Cuvântul implacabil dobândea o dimensiune aproape fizică. Dimensiunea unui Terminator.

Ştia că vor trebui să-şi schimbe strategia. Reese era aici ca s-o protejeze, să-l împiedice pe Terminator s-o ucidă, s-o ţină bine ascunsă până după război şi s-o ajute să-şi crească copilul ca să se alăture apoi mişcării de rezistenţă şi să întoarcă soarta bătăliei. Dar cum vor putea supravieţui, atâta timp cât Terminatorul rămânea în lume? Reese încercase să-l distrugă la Tech Noir. Poliţiştii îl ciuruiseră cu gloanţe. Şi totuşi venise după ei.

Acum aveau aceste bombe artizanale. Şi aveau ceva mai puternic decât simpla viclenie animală. Erau animaţi de un sentiment puternic, capabil să le oţelească voinţa în aşa măsură, încât să îndrăznească să-l aştepte şi chiar să-l înfrunte pe Terminator. Să-i pregătească o primire cum se cuvine şi să-l şteargă pe ticălos de pe faţa pământului. Trebuie să existe o cale. Sigur că Reese o ştie.

Se ridică în capul oaselor şi vru să-l trezească, dar el deschisese deja ochii. Asculta atent un zgomot venind de foarte departe.

– Ascultă câinii, îi zise el şi tonul din vocea lui o făcuse să simtă ace de gheaţă pe spinare. Se întoarse cu faţa spre fereastră şi ascultase lătratul îndepărtat

al câinilor. Doi, apoi trei. Alt urlet. Erau la câteva blocuri distanță, transmițându-și unul altuia alarma pe care o resimțea ființa lor la mirosul sesizat în aer. Câinele, sesizând o lume pe care noi n-o vedem, putea să privească în ochii unui om și să înțeleagă dacă cel pe care îl privea era om sau nu. Câinele lup legat afară, la intrarea în motel, preluă și el alarma. Indiferent ce va fi fost acel lucru, nu reușise să treacă testul canin. Dar se îndrepta acum spre ei. În timp ce se repezeau să-și adune hainele, timpul începu să se grăbească.

Terminatorul trecu prin biroul de recepție ignorând creatura gălăgioasă legată de lanț care se repezea spre el. Pașii lui erau din ce în ce mai energici, căci toate microprocesoarele erau branșate pe viteza de atac. Detaliile mediului ambiant căpătară limpezimea cristalului iar fluxul informațional era atât de dens, încât nici o minte omenească nu l-ar fi putut cuprinde. Forța gravitației. Textura și temperatura asfaltului. Distanța relativă până la toate obiectele. Viteza vântului. Un ocean de sunete care erau captate de senzorii săi. Mișcările corpurilor încălzite din spatele pereților de stuc. Dimensiunile exacte și calitatea oricărui obiect care se afla în câmpul de contact al Terminatorului erau măsurate, cronometrate și introduse în ecuații mereu actualizate ale masei și mișcării.

Nu aveau nici o șansă.

Teminatorul se opri în fața ușii lor și ridică AR-ul. Lovi o singură dată cu piciorul în ușă care zbură frângându-se în trei.

Mașina intră în cameră și o împroșcă cu foc automat în toate direcțiile. Gloanțele pătrunseră în masa goală făcând-o să se prăbușească, sfărâmară

scaunul şi smulseră tencuiala de pe pereţi, apoi găsiră patul pe care îl prefăcură într-o masă fumegândă de metal în care nu mai putea exista nici o fărâmă de viaţă.

Terminatorul reîncărcă arma, apoi privi în jurul său.

Undeva se comisese o eroare. Vederea digitalizată a Terminatorului semnala toate obiectele în relief din interiorul încăperii, toate obiectele, mai puţin ţinta. Verifică a doua oară numărul camerei. Opţiune? Schimbarea rutei. Negativ. Cercetare.

Cyborgul păşi repede prin cameră şi se uită de jur în împrejur. Deschise uşa din spate şi auzi în acelaşi moment un zgomot de paşi care fugeau.

Herb Rossmore încetinise şi apoi oprise de tot maşina, privind somnoros spre firma Motelului Tikki. Trebuia să doarmă puţin înainte de a porni din nou pe autostradă. Din greşeală, ieşise de pe autostradă pe o altă rampă şi ajunsesse într-o parcare spre care dădeau uşile din spate ale motelului. Înjurând în gând, băgă maşina în marşarier şi tocmai când voia să apese pe accelerator, ceea ce văzu îl făcu să oprească motorul.

O pereche de tineri ieşise pe una din uşile din spate şi se mişca rapid de-a lungul zidului. Erau cu picioarele goale, iar băiatul se împiedica într-un trenci, pe sub care nu avea absolut nimic. Fata îşi pusese haina pe dos şi ducea în mână o sacoşă de nailon grea.

Ridicând brusc capul, băiatul îl zări pe Herb şi începu să alerge cu picioarele goale direct spre maşina lui, de-a curmezişul parcării. Herb reacţionă rapid când îşi dădu seama ce urma să se întâmple. Trânti şi blocă imediat portiera, apoi apucă grăbit macaraua ferestrei încercând disperat să pună ceva între el şi acest nebun disperat. Dar Reese fu mai

rapid decât el şi repezindu-şi braţul în spaţiul rămas între geam şi rama de sus a portierei îl apucă pe Herb de gât cu nişte degete de fier. Herb începu să-l lovească fără de folos pe Reese cu mâinile, apoi cedă când văzu pistolul din cealaltă mână a lui. Descuie uşa.

Dinspre colţul mai îndepărtat al clădirii se auziră zgomote puternice urmate de clănţănitul armei Terminatorului.

– Sarah! gemu Reese în timp ce îl azvârlea pe Herb pe asfalt.

Ea era de cealaltă parte a maşinii încercând să se caţere în ea. Faţa îi era răvăşită de spaimă. Reese răsuci cheia în contact exact în momentul în care Terminatorul apăru în cadrul uşii.

Herb avu la dispoziţie numai o clipă ca să se dea la o parte din calea nebunului aflat la volanul maşinii sale, marca Bronco cu 8 cilindri, în momentul în care acesta o făcu să geamă şi apăsă pe acceleraţie.

Herb auzi scrâşnetul metalului în momentul în care maşina lovi ceva cu botul şi strivi acel ceva de zidul clădirii.

Era un om.

Îngrozit, Herb se lăsă pe vine în timp ce maşina lui scrâşnea din nou, cu cauciucurile în flăcări şi porni în marşarier afară din parcare.

Maşina se răsuci în cerc când Reese băgă în viteza întâi, apoi se năpusti afară, în noapte. E rău de tot, îşi zise Herb. Dar ceea ce se petrecea lângă el era şi mai rău.

Bărbatul acela înalt care fusese strivit de clădire şi care ar fi trebuit să fie mort, apucă repede arma care îi căzuse şi notă direcţia în care dispăruse maşina Bronco, apoi se întoarse şi porni în goană prin uşa din spate.

Un moment mai târziu, Herb auzi o motocicletă

care pornea mugind în marşarier. Două secunde mai târziu, Herb văzu motocicleta dând colţul clădirii şi pornind în urmărirea maşinii furate. Cum stătea acolo cu genunchii tremurând de frică şi copleşit de un întreg vălmăşag de gânduri haotice, Herb reuşi totuşi să tragă şi o concluzie corectă: nu avea să-şi mai vadă maşina. Şi avea dreptate.

Erau aproape morţi de spaimă.

Sarah se ţinea cu mâinile de bordul maşinii iar inima îi bătea să-i spargă pieptul, trăind senzaţia aceea îngrozitoare că va trebui să treacă din nou prin acelaşi coşmar. Fuseseră cât pe-aci să moară amândoi goi, unul în braţele celuilalt. Maşina încercase să-i lichideze, orbeşte şi prosteşte, fără nici un motiv în ceea ce o privea, cu excepţia instrucţiunilor primite de la o altă maşină. Şi acum o vedea cum vine după ei, farul acela creştea din ce în ce mai mare în spatele lor, ca o tumoră care urma să explodeze în maşina lor.

Ura maşina asta.

Reese respira într-un ritm mecanic, regulat, pentru a-şi putea controla organismul. Smuci volanul şi Sarah se izbi de portieră în momentul în care maşina descrise un arc strâns pentru a se urca pe rampa de intrare în autostradă. Apoi se izbi de Reese, când acesta apăsă pedala de acceleraţie până la fund.

Vânătoarea era diferită de astă dată. Sarah îl urmărea pe Reese cu un amestec de teamă pentru el şi mândrie. Manevră într-o clipă maşina şi se înscrise pe banda rapidă.

Circulaţia nu era foarte aglomerată la acestă oră. Câteva camioane mari şi încă şi mai puţine automobile, care se îndreptau spre sud, spre San Diego. Reese şerpuia printre ele cu măiestrie, de parcă ar fi fost obiecte staţionare.

LIPSA 282-371